

လမ်းညွှန်

ဆိုင်းရာခေါ်ခေါ်ဝံ့မကီဝှက်

တပည့်

ပုံစံ: မိမိ

တန်ဖိုး
အုပ်ရေ
မျက်နှာပုံး ပန်းချီ
ကာလာခွဲ

မျက်နှာပုံးရိုက်

ပုံနှိပ်သူ

ထုတ်ဝေသူ

ပထမအကြိမ်
၁၉၉၀၊ စက်တင်ဘာလ
စာမူ ခွင့်ပြု အမှတ် ၄၅၂/၉၀[၀]
မျက်နှာပုံးနှင့်ရေခဲခွင့်ပြုအမှတ်၄၃၃/၉၀[၀]

ကျပ်သုံးဆယ် ငါးတိတိ
၁၀၀၀ အုပ်
မျိုးသန့်အောင်-ဖိုးကဲ
ပေါက်စီ

ဦးကျော်စိန် (မြ ၀၂၉၀၉)
ကျောက်စိမ်းအောင်ဆက်
၁၇၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဦးရွှေစိုး [၀၃၀၅၅]

သမီးနှင့်သားပုံနှိပ်တိုက်
၄၀၀တိကျောင်လမ်း၊ ရေကျော်၊ ရန်ကုန်

ဦးကျော်လေး (မြ ၀၁၅၆၉)
ရွှေပြည်တော်စာပေ
၂၂၆၊ ၃၂ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဖောင်နှင်းဆွေ

သိုင်းရာဇာ နှင့် သံမဏိငှက်

၁၉

သိုင်းဘာသာပြန် အသစ်စက်စက် တတိယတွဲ

ပြောရင်းမှ သူက သံကြိုးရှည်ကြီးကို လေထဲတွင်တုတ်တုတ်
ယမ်းပင်လိုက်၏။
'ဝိုး ဝိုး ဝိုး'

သံကြိုးထိပ်မှ တပ်ဆင်ထားသည့် သံလုံးကြီးက ကဝိုးဝိုး
တုတ်တုတ် မြည်ဟည်းရင်း ဓညပတ်လိုက်လေ၏။

သံလုံးကြီး၏ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ဆူးချွန်ရှည်ကြီးများ
တပ်ဆင်ထားရာ မြင်ရသည်မှာ လွန်စွာမှ အသည်းယားစရာ
ကောင်းလှပေတော့၏။

'ဝှစ်'
'တူး'

ရုတ်တရက် ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ထက်သို့ လူရိပ်တစ်ရိပ်က ဗျံလွှား
ငှက် တစ်ကောင်သဖွယ် ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာဖြင့် ကျရောက်
လာ၏။

'ဟာ'
'ဟင်'
'ဟယ်'

ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် အားလုံးမှာ
တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြ၏။

အစာယုံကြောင့်ဆိုသော် ကျစ်ဆံမြီး လူထွားကြီး အိုင်စင်
လူးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ရောက်လာသူမှာ ကြမ်းတမ်းခက်
ထန်သော ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ အလွန် နွဲ့
နယ် ချောမောသော မိန်းမပျို တစ်ယောက် ဖြစ်နေသော
ကြောင့်ပင်တည်း။

(၃၀)

ဒုတိယ ပွဲစဉ်အဖြစ် ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူမှာ ယက္ခနှစ်ဖော်ထံမှ
အိုင်စင်လူးပင် ဖြစ်၏။

အိုင်စင်လူးက ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီး ချထားကာ လက် တစ်
ဖက်တွင် ဆူးချွန်သံလုံးတပ် သံကြိုးရှည်ကြီးကိုင်ဆောင်ထား၏။
လူထွားကြီး အိုင်စင်လူးက အသံထြသြကြီးဖြင့်....

'ကိုင်း ကျုပ်ကို ယှဉ်ပြိုင်မယ့်လူရှိရင် စင်ပေါ်ကို တက်သာ
ခဲ့ပါ။ ကျုပ်က ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ'

အိုင်စင်လူးက စင်အောက်မှ ကြည့်နေကြသော သိုင်းယော
တသားနှင့် ပရိသတ်များကို အသံထြသြကြီးနှင့် ပြောကြား
လိုက်၏။

မိန်းမပျိုက တဖိတ်ဖိတ် တောက်လက်နေသော ငွေရောင်
စတီရိုကို ဝတ်ဆင်ထားတာ ဖြူစင်း တောက်ပနေသော ဓား
တစ်လက်ကို ကျောတွင် ပိုးလွယ်ထား၏။

မိန်းမပျိုမှာ အသက်အလွန်ဆုံးရှုံးမှု ဆယ်ခုနစ်နှစ်၊ ဆယ်
ရှစ်နှစ်မျှသာ ရှိနေပေရာ အားလုံးက အံ့အားသင့်သွားကြရ
ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

မိန်းမပျိုမှာ ချောမောလှပပြီး အသားဆီရေမှာ ဖြူဝင်း
နေတာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာလည်း ဖွံ့ထွားလှပသည်။

ပါးတွင် ပါးချိုင့်ကလေးတစ်ခု ရှိနေပြီး ဤ ခက်ထန်
ကြမ်းတမ်းလှသော ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီး အိုင်စင်လူးနှင့်
ယှဉ်ပြိုင်မည်ဆိုပါက မည်သို့မျှ ကြည့်ကောင်းမည် မဟုတ်ပါ
ချေ။

မိန်းမပျိုက ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီး အိုင်စင်လူးအား
လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး...

‘ကျွန်မက ပျံလွှားထောင် ပျံလွှားဂိုဏ်းက အခင်မလေး
မိယုရီ၊ ရှင်ရဲစိန်ခေါ်မှုကို လက်ခံပါတယ်’
‘ဟား ဟား ဟား...’

လူ့ဘီလူးကြီးပမာ ထန်မာထွားကျိုင်းလှသည့် ကျစ်ဆံမြီး
လူထွားကြီး အိုင်စင်လူးက အသံထွက်ကြီးစွာ တဟားဟား
ရယ်မောလိုက်ပြီး—

‘ဟား ဟား ဟား...မင်းကြည့်ရတာ နို့နဲ့တောင် မစင်
သေးဘူး၊ ဝါလိုဝါရင့် အကျွန်ုပ်အမော်တစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်

ပြိုင်ချင်သလား၊ မင်းကြည့်ရတာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆေးချင်
ပြီ ထင်တယ်’

ပျံလွှားဂိုဏ်းမှ သခင်မလေး မိယုရီဆိုသည့် မိန်းမချော
လေးက ဟင့်ခနဲ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်ပြီး...

‘ဆေးချင်နေတာက ရှင်ပါ၊ ရှင်ရဲစိန်ခေါ်မှုကြောင့် ကျွန်မ
ထက်လာခဲ့တာပါ၊ ရှင်ကလက်မခံရင်လဲ ကျွန်မ ပြန်ဆင်းသွား
ရုံပဲ’

မိယုရီက စကားဆုံးသည်နှင့် စင်ပေါ်မှ ပြန်ခုန်ဆင်းရန်
ဟန်ပြင်လိုက်၏။

‘ဟိတ်... နေဦး’

ရုတ်တရက် ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီး အိုင်စင်လူးက လက်
ကာပြပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် မိယုရီက နေရာမှာပင် ရပ်နေ
လိုက်၏။

ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီးအိုင်စင်လူးက အကြံရခက်ဟန်ဖြင့်
နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရွှန်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်ရာ ယွန်မြောက်ရွှန်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး—

‘မိန်းကလေး အခုစိန်ခေါ်ပုံတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အသေအကျ တိုက်ခိုက်နေကြတာ ဖြစ်တယ်၊
စာမန်သိုင်းပြိုင်ပွဲတွေလို လျော့ပေါ့ညာတာနေမှာ မဟုတ်
ဘူး၊ အနည်းဆုံး ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမယ်၊ ကံဆိုးရင် အသက်
ပါ ပျောက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းက တိုက်ခိုက်ချင်
စိတ် ရှိသေးသလား’

မိုယုရီဆိုသည် မိန်းမပျိုက အေးစက်စက်ထန်သော လေ
သံဖြင့်....

ကျွန်မက မတိုက်ခိုက်ချင်ဘဲနဲ့ စင်ပေါ်ကို တက်လာပါ
မလား၊ တိုက်ခိုက်ချင်လို့သာ စင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့တာ
ပေါ့၊ ကျွန်မကလဲ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းနဲ့ ရက်ရက်စက်စက်နဲ့
တိုက်ခိုက်ဖို့ဝါသနာပါတယ်ပေါ့

မိုယုရီစကားကြောင့် အားလုံးမှာ အံ့အားသင့်သွားကြရ
ပြန်၏။ ဤမိန်းကလေးမှာ အပြန်ပန်းစာ လှသလောက်
အတွင်းစိတ်မှာမူ အလွန်ပင်ကြမ်းတမ်းလျက်ရှိနေ၏။

နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယွန်းမြောက်ရှန်က လေးနက်
တည်ကြည်သော လေသံဖြင့်....

‘စောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင်လဲ မိန်းကလေးဆန္ဒအတိုင်း
ကျုပ်တို့က ဖြည့်စွမ်းပေးရတော့မှာပေါ့’

‘ခေါင် ခေါင် ခေါင်’

ပြိုင်ပွဲစတင်ရန် အချက်ပေး ကျောက်ခေါင်းလောင်းထဲ
ကြီးများက ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

‘ဟေး’

‘ဟေး’

‘ပျံလွှားဂိုဏ်းကွ၊ မိုယုရီကွ’

‘ယက္ခနှစ်ဖော်ကွ၊ အိုင်စင်လူးကွ’

ပရိသတ်များက အော်ဟစ်အားပေးလိုက်ကြ၏။

‘ရွမ်း’

မိုယုရီက ကျောမူပိုးလွယ်ထားသည့် ဖြူဝင်းတောက်ပ
သောခားကို ရွမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဝင်းလက်သောခားရောင်ကြောင့် ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီး
အိုင်စင်လူးပင် မျက်စိများ ကျိန်းစပ်သွားရ၏။

‘ဟား ဟား ဟား’

အိုင်စင်လူးက အသံအောအောကြီးနှင့် ရယ်မောလိုက်ရင်း

‘ကောင်မလေး နင်သေချင်နေတယ်ဆိုတော့ နင့်ဆန္ဒကို
ဖြည့်စွမ်းပေးရတော့မှာပေါ့၊ ကိုင်း....’

‘ယား’

‘ဝိုင်း’

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီး အိုင်စင်လူးက
သံကြိုးရှည်ကြီးကို ဝိုင်းခနဲ ဝေ့ယမ်းပစ်လိုက်၏။

သံကြိုးရှည်ကြီးနှင့်အတူ ဆူးချွန်တပ် သံလုံးကြီးကပါ
ဝေါနေ လွင့်ပျံထောက်ရှိလာ၏။

ထိုဆူးချွန်တပ် သံလုံးကြီးနှင့်သာ အထိခံလိုက်ရပါက
အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်သွားရမည်မှာ သေချာလှ
ပေတော့၏။

‘ယား’

‘ဝှစ်’

ဆူးချွန်တပ်သံလုံးရှည်ကြီး ပြေးဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည့်နှင့် မိန်းမချောသေး မိုယုရီက အထက်သို့ ထွားထက်
ကာ ရှောင်တိမ်းပေးရင်း သံကြိုးရှည်ကြီးကို ဓားပြင်ပိုင်းချ
ပစ်လိုက်သည်။

‘ထန်း’

‘ချမ်း’

ခားနှင့်သံကြိုး ထိခတ်လိုက်သော်လည်း သံကြိုးကြီးမှာ ပြတ်ထွက်မသွားဘဲအပြင် အပေါ်ထိခတ်လိုက်လာ၏။

ဆူးချွန်တပ်သံလုံးကြီးကလည်း မရပ်မနား လည်ပတ်ကာ မိုယုရီထံသို့ တစ်ချိန်ထိုး ဝင်ရောက်လာ၏။

‘ယား’

မိုယုရီက နောက်တစ်ဆင့်ခုန်တက်ကာ ရှောင်တိမ်းပေး လိုက်တော့မှ သံလုံးကြီးမှာ သူမ၏ ခြေထောက်အစုံအောက်မှ ပွတ်ကာသိကခကလေး ပြေးထွက်သွားရ၏။

‘ငှီး’

ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီး၏ သံကြိုးရှည်ကြီးကို နောက်သို့ ပြန်ဆွဲလိုက်ရာ သံလုံးကြီးကပါ နောက်သို့ ဝေခနဲ ပြန်ဆုတ် သွားသည်။

ထိုအခါကျမူပင် မိုယုရီမှာ အောက်သို့ ပြန်လည်လွှားဆမ်း လာ၏။

‘ယား’

‘ဟူး’

မိုယုရီက ခားကိုဝှေ့ယမ်းရင်း ကျစ်ဆံမြီး လူထွားကြီး အိုင်စင်လူးထံသို့ ခုန်ပျံ ဝင်ရောက်သွား၏။

သူမက အနီးကပ်တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သူမ၏ခား ချက်က ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီးအိုင်စင်လူး၏ လည်မျိုဆီသို့ ဖြတ်ဝင်သွားသည်။

‘ဟိုင်း’

‘ချမ်း’

ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီး အိုင်စင်လူးက သံကြိုးနှင့် ထာပေး လိုက်သဖြင့် မိုယုရီ၏ခားချက်မှာ လည်မျိုဆန်းမှ ပွတ်ကာ သိကာ ကလေး လွဲချော်သွား၏။

မိုယုရီက လူထွားကြီး၏ဝမ်းဗိုက်ကို ခြေဖြင့် ထန်ပစ်လိုက် သော်လည်း လူထွားကြီးက ကိုယ်ကိုကျွံကာ ရှောင်တိမ်း ပေးလိုက်သဖြင့် လွဲချော်သွားရ၏။

ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီး၏ မိုယုရီထံသို့ သံလုံးကြီးကို ပစ် လွှတ်လိုက်ပြန်၏။

‘ဒုန်း’

‘ခုန်း’

မိုယုရီက ခုန်ပျံရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သဖြင့် သံလုံးကြီးက စစ်ကြမ်းပြင်ထွက်စိုက်ဝင်သွား၏။

သံလုံးကြီး စစ်ကြမ်းပြင်ထွက်စိုက်ဝင်သွားခိုက် မိုယုရီက လူ ထွားကြီးဆီသို့ မြားပစ်သလို တိုးဝင်သွား၏။

လူထွားကြီးကခုန်ပျံ ဝင်ရောက်လာသည့်မိုယုရီထံသို့ လက် နှက်ပုန်းများ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

‘ဖြန်း’

‘ဖြန်း’

မိုယုရီက အကျီလက်စတစ်ဖက်ကိုဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်ရာ လက် နှက်ပုန်းများမှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားရ၏။

မိုယုရီက ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ပျံဝင်ရောက်သွားလေသည်။

‘ဝှမ်း’

လူထွားကြီးက သံကြိုးကိုဆောင့်ဆွဲကာ သံလုံးကြိုးကိုနုတ်ယူနေ၏။

မိုယုရီက အခွင့်ထောက်ကိုလက်လှုပ်မခံဘဲ လူထွားကြီးကို ပျံ့လွှားအသိုက်ဆမ်းစားချက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

‘ဝှမ်း’

ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီးက ကိုယ်ကိုပစ်ချကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရင်း မိုယုရီကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

မိုယုရီက ရင်ဝဆီသို့ရိုက်ချလာသော လူထွားကြီး၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို ခားနှင့်တုံ့ပြန်လိုက်၏။

လူထွားကြီးက ခားလေတို့သံကြားလိုက်ရသည့်နှင့် လက်ဝါးကို ပြန်ချုပ်ကာ နောက်သို့ ကျွမ်းပစ်ထွက်သွား၏။

မိုယုရီက ခားကိုငှေ့ယမ်းကာ တရကြမ်းလိုက်လံတိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

‘ဝှမ်း ဝှမ်း’

မိုယုရီ၏ ခားချက်များက လူထွားကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ်ကျရောက်သွား၏။

လူထွားကြီးမှာ အရှောင်အတိမ်းကောင်းလှပေသည်။ ခားချက်များကြားမှ လှပစွာ ရှောင်တိမ်းဖောက်ထွက်သွားလေသည်။

‘ဝှမ်း’

သံလုံးကြိုးမှာလည်း ကြမ်းပြင်တွင်စိုက်ဝင်နေရာမှ ပြန်လည်ကျွတ်ထွက်လာခဲ့ရလေပြီ။

‘ယား’

လူထွားကြီးက သံကြိုးကိုငှေ့ယမ်းကာ ဆူးချွန်တပ်သံလုံးကြိုးဖြင့် မိုယုရီထံသို့ပစ်လွှတ်လိုက်ပြန်၏။

မိုယုရီက သံလုံးကြိုးဝင်ရောက်လာ သည်နှင့် ကြမ်းပြင်တွင် ကိုယ်ကိုဝပ်ချပေးလိုက်၏။

လူထွားကြီးက ကြိုးစတင်ဖက်ကို ခါထုတ်လိုက်ရာ သံလုံးကြိုးက အောက်သို့စိုက်ဆင်းလာ၏။

‘ဟူး’

မိုယုရီက လှိမ့်ထွက်သွားသဖြင့်သာ အသက်ပျောက်မသွားရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

‘ဝှမ်း’

သံလုံးကြိုးက ကြမ်းပြင်တွင် ဒုတိယအကြိမ် စိုက်ဝင်သွားရပြန်လေပြီ။

ဤသည်မှာ ကြိုးတပ်သံဆူးလုံး၏အားနည်းချက်ပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

သံလုံးကြိုးတွင် သံဆူးချွန်များ တပ်ဆင်ထားသဖြင့် တစ်နေရာရာတွင် စိုက်ဝင်သွားပါက ပြုန်းခနဲ နုတ်ယူ၍ မရနိုင်ပေ။

ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီးက သံကြိုးကြီးကို ဆောင်ဆွဲကာ သံလုံးကြီးကိုနုတ်ယူစသော်လည်း ပြုန်းခနဲ ကျွတ်ထွက်မလာဘဲ ရှိနေ၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် မုၚ်ယုရီက ဓားကိုဝင်ကာ ခုန်ပျံ့ဝင် ရောက်လာခဲ့၏။

‘ဟား’

သူမက ဘီလူးခေါင်းဖြုတ်ဓားချက်နှင့် စိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ပင် ဖြစ်၏။

ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီးက အမြန်ဆုံး ရှောင်တိမ်းပေးလိုက် သော်လည်း မုၚ်ယုရီ၏ဓားချက်က လူထွားကြီး၏လက်ခေင်း တစ်ဖက်ကို ပွပ်ထိသွား၏။

‘ဝစ်’

‘အား’

မုၚ်ယုရီ၏ဓားချက်က ကျစ်ဆံမြီးလူထွားကြီး၏ဝမ်းဗိုက် ကို ထိုးဖောက်စင်ရောက်သွား၏။

လူထွားကြီးမှာ ဝမ်းဗိုက်မှ သွေးများ ပန်းထွက်လာကာ မျက်လုံးကြီးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

‘ပုန်း’

ထို့နောက် ကျစ်ဆံမြီး လူထွားကြီးသည် လေတိုးခံရသော တစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်သဖွယ် ဝင်ကြမ်းပြင်စက်သို့ ခုန်းခနဲထိုးလဲ ကျသွားလေတော့၏။

‘ဟာ’

‘ဟင်’

‘ဟယ်’

ကြည့်နေကြသူများအားလုံး အာမေဇိုတ်သံများ ထွက်သွား ကြရ၏။ အလွန် ချောမော နှုတ်ယူပသော မိန်းမပျို တစ် ယောက်က အလွန် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းစသော ဘီလူးကြီး တစ် ယောက်ကို လှလှပပကြီး အနိုင်ယူသွားလေပြီ။

ကျစ်ဆံမြီး လူထွားကြီး အိုင်စစ်လူး လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် နတ်မီးအောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လွန်မြောက် မျက်နှာ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ မျက်သွားရ၏။

ယနေ့အပွဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ပဲ့စဉ်ထိုင် လိုလိုတွင် နတ်မီး အောင်ဂိုဏ်းဖက်မှချည်း အရှုံးနှင့် ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရွန်မှ မျက်နှာကြီး ကိုသာ စိတ်ထိတင် ထောင်းခနဲ ဝေဒနာထွက်သွားရတော့၏။

‘မုၚ်ယုရီက၊ မုၚ်ယုရီ’
‘မုၚ်ယုရီက၊ မုၚ်ယုရီ’

‘ပျံလွှားမယ်ကွ’

‘ပျံလွှားဂိုဏ်းကွ’

ပရိသတ်များက အော်ဟစ်အားပေးလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်က ပြိုင်ပွဲကို ခဏ ရပ်နားကြောင်း ကြေငြာလိုက်၏။

ပရိသတ်များမှာလည်း အလျှိုလျှိုထွက်ခွာသွားကြ၏။ သိုင်း ပြိုင်ပွဲမှာ ညှိပိုင်းတွင် ဆက်လက်ယှဉ်ပြိုင်မည်ဖြစ်၏။ ပြိုင်ပွဲစင်မြင့် နှင့် ပတ်ပတ်လည်တွင် မီးဘုတ်များကို စိုက်ထူကာ အသင့်မြင် ထား၏။

မီးပုံးကြီးများကိုလည်း ချိတ်ဆွဲရန် ပြုလုပ်ထား၏။ သိုင်း လောအသား အများစုသည် သောက်မဝအရက်ဆိုင်သို့ ထွက် ခွာသွားကြ၏။ ညဖက်ရောက်မှ ပြိုင်ပွဲကို အားလုံး စုရုံးပြန်လာ ကြမည် ဖြစ်ပေ၏။

သောက်မဝအရက်ဆိုင်အတွင်း စာပေသမား ဝမ်ဝေယန် နှင့် နဂါးဇား စန်းချိုယဲ့တို့ ရှိနေကြ ၏။

မိုးဆမ်းဝန်းစာပေ

စန်းချိုယဲ့ နှင့် ဝမ်ဝေယန်တို့က ချောင်ကျကျ စားပွဲ တစ် ထုံးတွင်ထိုင်ကာ အရက်များ သောက်စားကာ စကားပြောဆို နေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

စန်းချိုယဲ့က ဝမ်ဝေယန်အား....

‘ခင်ဗျားက ဘယ်က လာခဲ့တာလဲ’

ဝမ်ဝေယန်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

‘ကျွန်တော်က နေပြည်တော်က လာခဲ့တာပါ။ ဘုရင့် အစောင့်တော် တစ်ယောက်ပါ’

စန်းချိုယဲ့မှာ တအံ့စရာ ဖြစ်သွားရတာ

‘လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက မှုခင်းနှိမ်နှင်းရေးတာဝန်ခံ ကြီးတစ်ယောက်ကိုး၊ မိမိမှာ ဘယ်လိုတာဝန်မျိုးယူပြီး လာခဲ့တာ ပါလဲ’

ဝမ်ဝေယန်က....

‘မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ဒီ နတ်မီးတောင် သိုင်းပြိုင်ပွဲကို လာမယ်ဆိုတာ သိရလို့ လာခဲ့တာပဲ’

‘သူ့ကို ခင်ဗျားက ဖမ်းမလို့လား’

‘အခြေအနေကြည့်ရမှားပဲ။ သူက လူတွေကို မတရားလျှောက် သတ်နေရင်တော့ ဖမ်းရမှာပဲ။ မကောင်းမှုစုစုခိုက်ဆိုတာ သူ့ကို

မိုးဆမ်းဝန်းစာပေ

ဆိုးမဖို့ တရားဥပဒေ ရှိတယ်၊ တရားဥပဒေဘောင် အပြင်ဖက်
အနေ လုပ်တာမျိုးကိုတော့ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူး၊ မဟူရာသိုင်းနတ်
သမီးဟာ ကျုပ်တို့ အလိုရှိနေတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေကို နှိမ်နှင်း
သုတ်သင်ပေးနိုင်ပေမယ့် တချို့ ဒုစရိုက်သမားတွေကတော့
နှုတ်ပိတ်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့က အရှင်လှိုင်ချင်တဲ့ လူ
တွေ မရတော့ဘူး၊ သတင်း မေးမြန်း စုံစမ်းလို့ မရလောက်
အောင် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဣအပြုအမူတွေက တစ်ခါ
တစ်ခါ တရားဥပဒေဘောင်အပြင်ဖက်ရောက်ပြီး တရားဥပဒေ
ဘက်တော်သားတွေကို အနှောင့်အယှက် ပေးသလို ဖြစ်နေ
တယ်'

စန်းချယ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ရင်း....

'ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မဟူရာ
သိုင်းနတ်သမီးကို စုံစမ်းဖို့ ရောက်လာတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်က
ရှေ့ခင်လှင်ဂိုဏ်းကပါ'

ဝမ်ဝေယန်က တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရတာ....

'ဟင် ခင်ဗျားက သာသနာ့စောင့်ထဲ မဝင်ပါလား'

'ကျွန်တော်က ပညာသင်ရုံတင် သင်တာပါ၊ သာသနာ့
စောင့်ထဲ မဝင်ခဲ့ပါဘူး'

ဝမ်ဝေယန်က စန်းချယ်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်
ရင်း....
'ခင်ဗျားကလဲ ဘာဖြစ်လို့ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးကို စုံစမ်းဖို့
ရောက်လာတာလဲ'

'ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့က မဟူရာ
သိုင်းနတ်သမီးကို ဖမ်းဆီးဖို့ မဟုတ်သလို သုတ်သင်ဖို့လဲ အစီ
အစဉ်မရှိပါဘူး၊ ကာကွယ်ပေးဖို့လဲ အကြောင်းမရှိပါဘူး'

'ဒါဆိုရင်
'သူ့ အကြောင်းကို ဂဆန်က သိချင်လို့ပါပဲ'

နှစ်ယောက်သား စကားစ ပြတ်သွား၏၊ အတွေးကိုယ်စီ
ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ အရက်သောက်နေမိကြ၏။

မြေ မြေချင်း ခြေမြင်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေကြခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် နတ်မီးတောင် ဂိုဏ်းသားများ ရောက်ရှိ
လာကာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက စန်းချယ်နှင့် ဝမ်ဝေယန်တို့
ဆီ လျှောက်လာပြီး အရိုအသောပြု ပြောကြားလိုက်၏။

'ဆရာလေးတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
ယွန်မြောက်ရှန်က ဖိတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်'
'အခုလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက နတ်မီးစံအိမ်တော်မှာ
ဆရာလေးတို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေပါတယ်'

‘ကိုင်း ဒါဆိုရင် သွားကြရအောင်’

စန်းချိုယဲ့က ပြောကာ ဆိုင်ရှင်အား ငွေရှင်းပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းသားများ နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကြတော့၏။

နတ်မီးစံအိမ်တော်ကြီး၏ ရှေ့တွင် ကြီးမားသော ခြင်္သေ့ ရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်က ရှိနေ၏။

ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်ကြားတွင် စံအိမ်အဝဆီသို့ ကျောက်ဖြူသား လှေကားထပ်များ ရှိနေ၏။

ကျောက်ဖြူသား လှေကားထပ်များတွင် နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းသားများက စောင့်ကြပ်လျက် ရှိနေကြ၏။

စံအိမ်ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း နတ်မီးတောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရွှန်က သခင်မကြီး ပေးပုန့်၊ ပေးလုံ၊ ပေးလွှဲတို့နှင့်အတူ ရှိနေ၏။

စန်းချိုယဲ့နှင့် ဝမ်ခေယန်တို့ ရောက်ရှိလာလျှင် နတ်မီးတောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရွှန်က ကြိုဆိုလိုက်၏။

ပေးပုန့်၏ သမီးချောလေး ပေးလွှဲမှာ ဝမ်ခေယန်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် အလွန် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်သွားရ၏။ သို့သော် သူမက ထူးခြားရာ ခပ်တည်တည်ပင် ရုပ်နေသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ပေးပုန့်၏ မျက်စောင်းကို ကြောက်လန့်၍ပင် ဖြစ်တော့သည်။

နတ်မီးတောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရွှန်က စန်းချိုယဲ့နှင့် ဝမ်ခေယန်တို့အား နေရာထိုင်ခင်းများ ပေးလိုက်ပြီး အရက် စားသောက်ဖွယ်ရာများနှင့် ညှော်ဝတ်ပြုလိုက်၏။

အရက်မှာ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့လှသော အကောင်းစား ပုန်းတစ်ရာအရက်ပင် ဖြစ်သည်။

နတ်မီးတောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရွှန်က ...

‘ဆရာလေးတို့ နှစ်ယောက်ကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်တာက ကျုပ်မှာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခု ရှိနေလို့ပါ’

စန်းချိုယဲ့က....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ဘယ်လိုများ ပြဿနာတွေ ပေါ်ပေါက်နေလို့ပါလဲ’

နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အင်္ကျီလက်စကြီးအတွင်းမှ အတ္ထိပါ အနီရောင်စပြင့် ရုပ်ပတ်ထူးသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်ကာ....

‘ဟောဒီ ပစ္စည်းတွေကိုပါ ကြည့်ပါ’

ယွန်မြောက်ရွှန်က ပြောရင်း ကတ္တီပါစကို ဖြည့်ပြလိုက်သည်။

အတွင်းတွင် အနက်ရောင် ပန်းတစ်ပွင့်နှင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဟင်

ကြယ်နီဂိုဏ်းချုပ် အခင်မကြီး ပေးဖုန်းမှာ အနက်ရောင် ပန်းပွင့်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ကာ ဖြူပပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားရလေသည်။

အနက်ရောင်ပန်းပွင့်၏ အထိမ်းအမှတ်မှာ မဟူရာသိုင်းနတ် သမီး၏ အထိမ်းအမှတ် ပန်းပွင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ယွန်မြောက်ရွန်က စာကို စန်းချုပ်ယဲ အား ပေးလိုက်ရာ စန်းချုပ်ယဲနှင့် ဝမ်ဝေယန်တို့က စာကို ဖတ်ရှုကြ၏။

စာထဲတွင် ညီညာလှပသော လက်ရေးများကို တွေ့လိုက် ကြရ၏။ စာရေးတားသည်မှာ....

‘နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက် ရွန်သီစေရန်၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တစ်ချိန်ကကျူး လွန်ခဲ့သော ရာဇဝတ်များအတွက် ကျွန်ုပ်၏ အနက်ရောင်ပန်းပွင့်ကို ဤတင်ပေးပို့လိုက်ပါ သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှု ထဲတွင် အလှူသဖြင့် ယွန်ထိုင်မြို့မှာ ‘အန်းလူ’ မိသားစု အသတ်ခံရသည့် ကိစ္စများအတွက် လည်း သွေးကြေးအဆပ်ခံရန် အသင့်ပြင်ထား ပါ....’

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး

မြီးဆမ်းပန်းစာပေ

ယွန်ထိုင်မြို့မှ ‘အန်းလူ’ မိသားစု အသတ်ခံရသော ကိစ္စမှာ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကျော်က အဖြစ်အပျက်ဖြစ်၏။

အရာရှိကြီး ‘အန်းလူ’ မိသားစုတစ်စုလုံး ရက်စက်စွာ အသတ်ခံရသည့်အပြင် အိမ်ကိုပါ မီးရှို့ခြင်ခံကြရ၏။

ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း၏ လက်ချက်ပင်ဖြစ်၏။ မည်သည့်ဒုစရိုက်သက်ချက်ဆိုသည်ကို ယခုအချိန်အထိ စုံစမ်းမရခဲ့ပေ။

ဝမ်ဝေယန်က နက်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက် ရွန်အား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ယွန်ထိုင်မြို့ ‘အန်းလူ’ မိသားစု အသတ် ခံခဲ့ရတဲ့ကိစ္စမှာ စိစဉ်ညွှန်ကြားခဲ့ပါလား’

ယွန်မြောက်ရွန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ....

‘ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ဘာမှမသိခဲ့ရပါဘူးလေ။ ကျုပ် ဂိုဏ်းသားတွေကိုလဲ ယွန်ထိုင်မြို့ကို စေမလွှတ်ခဲ့ပါဘူး။

သတင်းကိုတော့ ကျုပ်ကြားမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့ နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ခဲ့ပါဘူး’

ဝမ်ဝေယန်က....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ မပတ်သက်ရင်လဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလေ။ အခုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘယ်လိုများ စိစဉ် ချင်လို့ပါလဲ’

ယွန်မြောက်ရွန်က....

‘ဆရာလေးတို့ နှစ်ယောက်က သိုင်းလောကပညာမှာ အတော့ကို အစွမ်းထက်တဲ့ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေ ဖြစ်ကြ

မိုးဆမ်းစန်းစာပေ

ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စီအချိန်စာစပြီး ကျုပ်နဲ့အတူ ရှိနေစေ
ချင်ပါတယ်။ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ကျုပ်ကို အချိန်မရွေး
လုပ်ကြံနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာလေးတို့နှစ်ယောက်စလုံး
ကို အကူအညီတောင်းရတာပါ။ သိုင်းပြိုင်ပွဲကလဲ ဆက်လက်
ကျင်းပရဦးမယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က အပြင်ကို မထွက်လို့မရဘူး။
ပြိုင်ပွဲက ညဘက်မှာပါ ဆက်ပြီးကျင်းပမယ်ဆိုတော့ မဟူရာ
သိုင်းနတ်သမီးက ပိုပြီး အခွင့်အောင်းရနေတယ်’

ကြယ်နီဂိုဏ်းချုပ် သခင်မကြီး ပေးဖုန်းကလည်း-

‘ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်။ မောင်ရင်လေးတို့နှစ်ယောက်က ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးကို ကူညီပေးလိုက်ကြပါ။ ဒေါ်ဒေါ်က မေတ္တာရပ်ခံ
ပါရစေ’

စန်းချယဲ့က...

‘ဗီလိုလုပ်ပါခင်ဗျား။ အကောင်းဆုံးကတော့ ကျွန်တော်
တို့က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှ အမြဲရှိနေပါမယ်။ ကျွန်
တော်တို့ရှိနေတာကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း ဘယ်သူမှမသိစေ
ချင်ဘူး။ ပြိုင်ပွဲပြီးလို့ စံအိမ်ရောက်မှ ကျွန်တော်တို့လဲ စံအိမ်
ကို လိုက်လာခဲ့ပါမယ်’

ထိုအချက်ကို ဝမ်ဝေယန်ကလည်း သဘောတူလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်က ခေါင်းကို တဆတ်ဆက်
ညှိတ်လိုက်ရင်း...

‘အင်း မောင်ရင်တို့ အကြံအစည်က ကောင်းပါတယ်။
မောင်ရင်တို့ ခုလိုကူညီမယ်ဆိုတာကြားရလို့ ကျုပ် စိတ်ဆော်
သွားရပါပြီ’

မိန်းမချော့လေး ပေးလွှမ်းမှာ ဝမ်ဝေယန်က စံအိမ်တွင် ရှိ
နေမည်ဆိုသဖြင့် စိတ်ထဲမှကြိတ်ကာ ဝမ်းသာသွားရ၏။

ကြယ်နီဂိုဏ်းချုပ် သခင်မကြီး ပေးဖုန်းက...

‘မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ အတော့ကို
သောင်းကျန်းနေပါလား။ သူသာ မောင်ရင်တို့နဲ့အတူ ဒေါ်
ဒေါ်ပါ ဝိုင်းပြီး ချေမှုန်းသုတ်သင်ပစ်မယ်’

ပေးဖုန်းက သိုင်းပညာရှင်အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ပီပီ
အကြိတ်ကာ ပြောကြားလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်က...

‘ကျုပ်က မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးကို ကြောက်လို့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ အလုပ်မရှုပ်ချင်လိုပါ။ သူ့ရန်ကတစ်ဖက်ဆိုရင် နတ်
မီးတောင်သိုင်းပြိုင်ပွဲကို ထိခိုက်မှာဆိုးလိုပါ။ သိုင်းပြိုင်ပွဲကတစ်
ဖက်ဆိုတော့ သူ့အန္တရာယ်ကို မြန်းခနဲ မြင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့်ပါ’

ဝမ်ဝေယန်က...

‘စိတ်ချပါ။ စီအတွက်ကတော့ ကျွန်တော် မျက်ခြည်မပြတ်
ကြည့်ထားပေးပါမယ်။ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးကို လုပ်ကြံမှုမဖြစ်စေရပါဘူး’

ယွန်မြောက်ရှန်က သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း...

‘အင်း ပြောမယ် သာပြောရတယ်။ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး
ဟာ ဗီပန်းအနက်ပျိုပြီးရင် သူ့ရောက်လာတတ်တာချည်းပဲ။ သူ’

ရောက်လာပြီဆိုရင် သူ့ ကိစ္စကို အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်
သွားတတ်တယ်။ သူ့ဟာ အင်မတန်ကြောက်စကောင်းနေတယ်။
ဒါကြောင့်လဲ နာမည်ကြီးနေတာပဲ’

စန်းချယ်လဲက....

‘ကျွန်တော်တို့လဲ သတင်းပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ လူကိုတော့
တစ်ခါမှမမြင်ဖူးပါဘူး။ မဟူရာ သိုင်းနတ်သမီးဟာ အလွန်
လျင်မြန် ပိုရိသေသပ်တယ်လို့တော့ သိရပါတယ်’

ယွန်မြောက်ရှန်က....

‘ဟုတ်တယ် ကျုပ်လဲ ကြားဖူးထားပါတယ်။ သူ့လားရင်
လေတိုက်သလိုလားပြီး ပြန်သွားရင် လေတိုက်သလိုပဲ ပြန်သွား
တတ်တယ်လို့ ပြောကြကယ်’

စန်းချယ်လဲက....

‘တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ အဖြူရောင်
သိုင်းလောကသားတွေကိုတော့ ဒုက္ခပေး သတ်ဖြတ်လေ့ မရှိ
ဘူး ဆိုတာပဲ။ သူ့ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတဲ့လူမှန်သမျှ
ဟာ အနက်ရောင်ဒုစရိုက်ထိပ်သီးတွေချည်းပဲ’

စန်းချယ်လဲကကားကြောင့် နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်
မြောက်ရှန်နှင့် ကြယ်နီဂိုဏ်းချုပ် သခင်မကြီး ပေးဖုန်း တို့မှာ
မျက်နှာများ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားကြရ၏။

ပေးဖုန်း၏သား ပေးလုံက....

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဟာ တရားဥပဒေကို ချိုးဖောက်တာပဲ။
အပြစ်ရှိတဲ့လူဆိုရင် တရားဥပဒေအတိုင်း ဆောင်ရွက်အပြစ်ပေး
ရမှာပေါ့။ အခုတော့ သူက တရားဥပဒေဘောင် အပြင်ဖက်
ကနေ လိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်နေသော တရားနည်းလမ်းဘယ်ကျ
မှမလဲ’

မိန်းမချောလေးပေးလွမ်က နှုတ်ခမ်းကလေးစုလိုက်ရင်း....

‘ဟင့် အစ်ကိုကလဲ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ ဘချို့ ကိစ္စ
တွေကျတော့ ပြတ်သားရဲရင့်ပါတယ်’

‘နင်က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

‘အင်မတန်ဆိုးသွမ်းနေတဲ့ လူဆိုးလူမိုက် ထိပ်သီးကြီးတွေကျ
တော့ သူ့ဆိုးယိုကို နှိမ်နင်းခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သူ့ သတ္တိကို
ဘယ်သူမိပါ့ မလဲ။ လူဆိုးလူမိုက်ထိပ်သီးကြီးတွေက ဘယ်သူမှ
ဖမ်းဝံ့ ကြံတာမဟုတ်ဘူး’

ပေးလုံက မျက်နှာကို တစ်ချက်မော့လိုက်ရင်း....

‘မင်းကို ပြောလိုက်ရင် ဒါမျိုးချည်းပဲ။ ဝါတို့ ပြောနေတာ
က တရားဥပဒေဘောင်ထဲကနေ ဆောင်ရွက်ဖို့ ပြောနေတာ။
သူက တရားဥပဒေဘောင်အပြင်ဖက်ကနေ ဆောင်ရွက်နေတာ
မတူဘူးလား။ အပြစ်ရှိတဲ့လူတွေကို ဒီလိုပဲ အရမ်း လျှောက်
သတ်နေလို့ ရသလား’

မိခင်ကြီး ပေးဖုန်းက သားနှင့်သမီး နှင်ယောက်စလုံးကို
လက်ကာပြုလိုက်ပြီး....

'ကိုင်း မင်းတို့နှစ်ယောက်က အလကားနေရင်း စကား
များမနေကြနဲ့၊ မိမိမှာ လူကြီးတွေက ဦးနှောက်ခြောက်နေ
တာ'

ဖေးလုံနှင့် ဖေးလွမ်းတို့မှာ မိခင်ကြီး ဖေးဖုန်စကားကြောင့်
နှုတ်ဆိတ်သွားကြရ၏။

ရောင်စုံမီးလုံးကြီး ခြောက်လုံးထို့မှ မီးရောင်များက ထွက်
ပေါ်လာလေပြီ။

ပြိုင်ပွဲပတ်ပတ်လည်နှင့် ပြိုင်ပွဲစစ်မြင့်ကြီးတွင် မီးတုတ်များ
ထွန်းညှိထား၏။

မီးတုတ်များ၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ပြိုင်ပွဲမြေကွက်လပ်
ကြီးနှင့် ပြိုင်ပွဲစစ်မြင့်ကြီးမှာ မီးရောင်များ လင်းထိန်လျက်
ရှိနေရ၏။

သိုင်းလောကသားများနှင့် ပရိသတ်များမှာ အချိန်ကျ
သည်နှင့် စုရုံးစုံညီစွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေပြီ။

သိုင်းပြိုင်ပွဲကို ညဘက်ပါ ကျင်းပသဖြင့် တစ်မူထူးခြား
သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ညဘက် ကျင်းပသည်ဆိုသော်လည်း မီးအလင်းရောင်များ
ကြောင့် နေခင်အလား လင်းချင်းလျက်ရှိနေ၏။

‘ဒေါင်’
‘ဒေါင်’

ကျောက်ခေါင်းခလောင်းကြီးများ၏ ထိုးနှက်သံကြီးများ
ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် စင်ပေါ်သို့ လွှားတက်လာသူမှာ
စွန်လက်သည်းဂိုဏ်းမှ စွန်လက်သည်းသိုင်းသမား ချိုမင်ကြူး
ပင်ဖြစ်၏။

သူ၏ မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြား မည်းနက်နေသလို လက်
နှစ်ဖက်မှာ ထက်မြက်သော ဓားသွားများပမာ ဖြစ်နေပြီး
လက်ချောင်းများမှာ စွန်လက်သည်းများပမာ ချွန်ထက်လျက်
ရှိနေသည်။

စွန်လက်သည်း ချိုမင်ကြူးက အနက်ရောင် ဒုစရိုက်သမား
တစ်ယောက် ဖြစ်သလို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သိုင်းသမား
တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေ၏။

သူနှင့် တိုက်ခိုက်သူတိုင်း မရှုမလှ မချိမဆန့် အသက်
ပျောက်ဆွားကြရသည် ချည်းဖြစ်၏။

သူ၏ သံမဏိလို ချွန်ထက်သော လက်ချောင်းများက ထစ်
ဘက်လူ၏ ဦးခေါင်း သို့မဟုတ် ဝမ်းဗိုက်ကို ကုတ်ဆွဲပောက်
ထုတ်ပတ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ယခုလည်း ချိုမင်ကြူးက ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ထက်သို့ ရောက်
နေလေပြီ။

သူက သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့သူ ရှိလျှင် ထွက်ခဲ့ရန် မောက်မာ
ဝင့်ကြားစွာဖြင့် စိန်ခေါ်လျက် ရှိနေ၏။

စွန်လက်သည်း ချိုမင်ကြူးက အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်
ဆင်ထားပြီး ရွှေရောင်ခါးစည်းကြိုးကို ခါးတွင် ပတ်ထားလေ
သည်။

ကျုပ်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မယ့်လူရှိရင် ထွက်လာခဲ့စမ်းပါ။ ကျုပ်က
အားလုံးကို စိန်ခေါ်တယ်။ ဘယ်သူ ကျုပ်နဲ့ယှဉ်မလဲ’
ပရိသတ်များမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြ၏။ စွန်လက်
သည်း ချိုမင်ကြူးက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ရင်း...

‘ဟား ဟား ဟား...ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်သူမှ
ယှဉ်ဝံ့ကြတူးလား၊ ဘယ်သူမှ သတ္တိမရှိတူးလား၊ ထွက်ခဲ့စမ်း
ပါ’

‘လာပြီဟေ့’

ရုတ်တရက် စူးရှကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်ပြောကြား
သံနှင့်အတူ စင်ပေါ်သို့ လူရိပ်ဘစ်ရိပ်စာ လွှားတက်လာခဲ့လေ
သည်။

စင်ပေါ်သို့ လွှားတက်လာသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ
ရှိသေးသော လူရွယ်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

လူရွယ်က ကျားရေအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ နွားကိုယ်
လွှားကျိုင်းလှကာ မျက်လုံးအစုံမှာ စူးရှတောက်ပလှပေ၏။

လူရွယ်မှာ အနက်ရောင် သိုင်းလောစာတွင် ကျားပေါက်
ရေလေးဟု ကျော်ကြားနေသည့် လှချင်းချန် ဖြစ်၏။

စွန်လက်သည်း ချိုမင်ကြူးသည် ကျားပေါက်ကလေး လူ
ချင်းချန်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ
တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး ပြက်ရယ်ပြုသော လေသံ
ဖြင့်....

‘ဟိတ် ကျားပေါက်ကလေး၊ မင်းအစ်ကို ကျားပေါက်
ကြီး လူချင်းယန်ဟာ ငါ့လက်ချက်နဲ့ သေသွားတာကို မေ့နေ
ပြီလား၊ မင်းလဲ မင်းအစ်ကိုနောက် လိုက်ချင်နေပြီ ထင်တယ်’
ကျားပေါက်ကလေး လူချင်းချန်က စူးရှခက်ထန်သော
လေသံဖြင့်....

‘ကျုပ်အစ်ကို ကျားပေါက်ကြီး လူချင်းယန်အတွက်
ခင်ဗျားကို သွေးကြေးဆပ်ဖို့ ကျုပ်ဆောက်လာတာပဲ၊ မိနေည
အဖို့ ခင်ဗျားအတွက် ဘယ်လိုမူဆက်ပြီး အသက်ရှင်စရာ
အကြောင်း မရှိတော့ဘူး’

စွန်လက်သည်းချိုမင်ကြူးက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်
ကာ....

‘ရယ်စရာကောင်းလိုက်လေကွာ၊ မင်းအစ်ကိုတောင် ငါ့ကို
မနှိုင်းဘဲနဲ့ မင်းက ငါ့ကို နှိုင်းမယ်တဲ့လား၊ မင်း အေးအေး
ဆေးဆေး ပြန်ဆင်းသွားရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

ကျားပေါက်ကလေးလူချင်းချန်က....

‘ကျုပ်က ဆုံးဖြတ်ချက်ထားထားပြီးရင် ဘယ်တော့မှ
နောက်ဆုတ်လေ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ယှဉ်ပြိုင်မယ်’

စွန်လက်သည်းချိုမင်ကြူးမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်
သွားရတာ....

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းကစီလောက်တောင် သေချင်နေမှတော့
မင်းဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးရတော့မှာပေါ့၊ ကိုင်း မင်းက
ငါ့ကို ဘယ်လိုယှဉ်ပြိုင်မှာလဲ’

ကျားပေါက်ကလေးလူချင်းချန်က လက်တစ်ဖက်ကို ဝေ
ယမ်းလိုက်ရာ အဆစ်ကိုးဆစ်ပါရှိသော ကျားပုတ်ရှည်ကြီး
တစ်ချောင်းက ဝှိုးခနဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျားပုတ်၏အဆစ်တိုင်းကွပ် ဆူးများပါရှိပြီး ထိုကျားပုတ်
ရှည်က အချိန်ခံလိုက်ရပါက အရေခွံ နှင့် အသားများမှာ
လှန်ထွက်သွားရပေလိမ့်မည်။

‘ဝှိုး’

‘ဟောဒါ ကျုပ်လက်နက်ပဲ’

ကျားပေါက်ကလေးလူချင်းချန်က ကျားပုတ်ရှည်ကြီးကို
ဝေယမ်းရင်း စွန်လက်သည်းချိုမင်ကြူးအား ပြောကြား
လိုက်၏။

စွန်လက်သည်းချိုမင်ကြူးက ဟယ်ခနဲရယ်လိုက်ရင်း မျက်
ချုံ့နှစ်ဖက် မြှင့်လိုက်ဘာ....

‘ဩ...မင်းက ဆူးကျားပုတ်ကိုတောင် ကိုင်နေမှကိုး၊ မင်း
အစ်ကိုလဲ မိလက်နက်နဲ့ပဲ ကျဆုံးသွားရတာပဲ၊ ကိုင်း စလိုက်
ပြန်အောင်လား’

စကားဆုံးသည်နှင့် စွန်လက်သည်းချိုမင်ကြူးက မာန်
စွမ်းအော်ဟစ်ကာ ကျားပေါက်လူချင်းချန်ထံသို့ ခုန်ဝင်
လိုက်ချိန်လိုက်သည်။

ချိုမင်းကြူးက ချွန်ထက်သောလက်ချောင်းများဖြင့် လှ
ချင်းချွန်၏ရင်ဝကို ကုတ်ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

‘ရွမ်း’
‘ဝှီး’

ကျားပေါက်ကလေး လှချင်းချွန်က နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်
လိုက်ပြီး ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။

စွန်လက်သည်းချိုမင်းကြူးက ကျာပွတ်ရိုက်ချက်ကို ရှောင်
တိမ်းကာ ရှေ့သို့ တစ်ဆက်တည်း ဝင်ရောက်ကာ ကုတ်ဆွဲ
တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

ချိုမင်းကြူး၏ စွန်လက်သည်းပမာ ချွန်ထက်သော လက်
ချောင်းများမှာ အထူးပင် ကြောက်စရာကောင်းလှပေသည်။
ကျားပေါက်ကလေးလှချင်းချွန်မှာ အထက်သို့ ခုန်တက်ကာ
ကျွမ်းပစ်ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရသည်။

‘ဟား’

ချိုမင်းကြူးက အောက်မှ ထိုးတက်ကာ ကျားပေါက်
ကလေးလှချင်းချွန်၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ထိုးကုတ်လိုက်ပြန်၏။

ကျားပေါက်ကလေးလှချင်းချွန်က ချိုမင်းကြူး အောက်မှ
ထိုးတက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျာပွတ်ကို
အောက်နှိမ်ကာစိုက်ပစ်လိုက်၏။

‘ရွမ်း’

သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ စွန်လက်သည်း ချိုမင်းကြူးက
ကျာပွတ်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

‘ဟား ဟား ဟား....’
စွန်လက်သည်း ချိုမင်းကြူးက စူးရှကျယ်လောင်စွာဖြင့်
တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး ကျာပွတ်ကို လိမ်ဆွဲကာ ကျား
ပေါက်ကလေးလှချင်းချွန်ကို သူ့ဆီသို့ ဆောင်ဆွဲပစ်လိုက်
သည်။

‘ဝှန်း’

ဆောင်ဆွဲလိုက်သော အရှိန်ကြောင့် ကျားပေါက်ကလေး
လှချင်းချွန်မှာ ရှေ့သို့ထိုးဆင်းကျလာရသည်။

‘ခုတ်’

‘အား’

စွန်လက်သည်းချိုမင်းကြူးက သူ၏ချွန်ထက်သော လက်
ချောင်းများဖြင့် ကျားပေါက်ကလေးလှချင်းချွန်၏ ရင်ဝဆီ
ကုတ်ချပစ်လိုက်သည်။

လက်ချောင်းများက ဓားသွားများပမာ ရင်ဝသို့ နစ်မြှင်
ဝင်ရောက်ကာ သွေးများ ပန်းထွက်လာသည်။

ကျားပေါက်ကလေးလှချင်းချွန်မှာ နာကျင်စူးရှစွာ ဟစ်
အော်မိလိုက်၏။

သို့သော် လှချင်းချွန်က နာကျင်မှုကို ကျိတ်မှိတ်ခံစားကာ
ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာ၏။

သူက အသေခံကာ စွန်စားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ကျား
ပေါက်ကလေးလှချင်းချွန်က သူ၏သန်မာသော လက်တစ်ဖက်
ဖြင့် စွန်လက်သည်းချိုမင်းကြူးကို ဆွဲချုပ်လိုက်ပြီး ကျန် လက်
တစ်ဖက်မှ ကျာပွတ်ရိုးဖြင့် ဆောင်ထိုးချလိုက်သည်။

ကျာပုတ်ရိုးထိပ်တွင် ချွန်ထက်သော ဓားတစ်လက် ထပ်
ထားသည်ကို စွန်လက်သည်း ချိုမင်ကြူး မချိပ်ခဲ့မိသည်မှာ
အခွားကြီးတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်၏။

‘ဝှစ်’
‘အား’

ကျားပေါက်ကလေးလုချင်းချွန်၏ဓားသွားက စွန်လက်
သည်း ချိုမင်ကြူး၏ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားရိုးအဆူးအထိ ဖောက်
ဝင်ရောက်သွားသည်။

စွန်လက်သည်းချိုမင်ကြူးမှာ စူးရှထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်
လိုက်၏။

ကျားပေါက်ကလေးလုချင်းချွန်က အသက်သေရမည့် ဗတု
ချေ သူနှင့်အတူ စွန်လက်သည်းချိုမင်ကြူးကိုပါ ရေပြည်သို့
အပါခေါ်ဆောင်သွားခြင်းပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

‘အား...မင်း မင်း...’

စွန်လက်သည်းချိုမင်ကြူးက ကျားပေါက်ကလေး လုချင်း
ချွန်ကို စူးဝါးစွာကြည့်ရင်း စကားမပီမသ ပြောလိုက်သည်။

ကျားပေါက်ကလေး လုချင်းချွန်က ခနဲပြုံး ပြုံးလိုက်
ပြီး...

‘ခဲဗျားလဲ ကျုပ်နဲ့အတူ...’

‘ဝုန်း’

ကျားပေါက်ကလေးလုချင်းချွန်မှာ စကားကို
အောင်ပင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ထက်သို့ ဝုန်းခနဲ
လဲကျသွားရတော့သည်။

သူနှင့် ရှေ့ဆင့်နှောက်ဆင့်မှာပင် စွန်လက်သည်းချိုမင်
ကြူးမှာလည်း ဝုန်းခနဲလဲကျ အသက်ပျောက်သွားတော့၏။
ပရိဘတ်များမှာ စွန်လက်သည်းချိုမင်ကြူးတစ်ယောက်
ရှင်းသွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေကြသော်လည်း ကျား
ပေါက်ကလေးလုချင်းချွန်အတွက်ကိုမူ ဝမ်းနည်းသွားမိကြရ
သည်။

ကျားပေါက်ကလေး လုချင်းချွန်က သူ့အသက်နှင့်ရင်း
စာ အများအတွက် ဆောင်ရွက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ဃခုနစ်ယောက်လုံးမှာ တိုက်ခိုက်ကြရင်းနှင့် အသက်
ပျောက်သွားကြရလေပြီ။

‘ဒေါင်...’

‘ဒေါင်’

ပြိုင်ပွဲခေါင်းလောင်း ထိုးသံကြီးများ ထွက်ပေါ်လာလျှင်
နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းသားများက စင်ပေါ်သို့ လွှားတက်လာပြီး
စွန်လက်သည်း ချိုမင်ကြူး၏ အလောင်းနှင့် ကျားပေါက်
ကလေး လုချင်းချွန်၏ အလောင်းများကို သယ်ထုတ်ဆွားကြလေ
သည်။

စန်းချယ်နှင့် ဝမ်းဝေမန်တို့က ပြိုင်ပွဲနှင့် မလှမ်းမဆမ်း
ဆစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်မှနေကာ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုအကဲ
ခတ်လျက် ရှိနေကြ၏။

သူတို့က နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်၏
အကူအညီတောင်းမှုကြောင့် ကြည့်ရှုစနစ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ
သည်။

ရှုတ်တရက် သူတို့နောက်ကျောဘက်မှ အဝတ်လေတို့သံ
တစ်ချက် ကြားလိုက်ချပြီးနောက် လက်နက်ပုန်း ပစ်ခတ်သံ
ချက်ကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

‘ဟူး’
‘ဝစ်’

စန်းချယ်က နတ်မီးတောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်
ဆီသို့ လွင့်ပျံ ပြေးဝင်သွားသော လက်နက်ပုန်းကို လက်ဝါးမှ
လှေအားဖြင့် ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

‘ဖြန်း’

စန်းချယ်၏ လက်ဝါးမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော လေထုဟန်
အားကြောင့် တစ်ဘက်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းမှာ
လွင့်စဉ်ထွက်သွားရ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝမ်ဝေယန်က နောက်သို့ လွှားတက်
ကာ အဝတ်လေတို့သံ ထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ ပြေးလိုက်
သွားသည်။

မုန်မှားမှား လှောင်အောက်တွင် လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုက
စောင့်ကြောများဘက်သို့ ထိပ်တန်းကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် ပြေး
ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဝမ်ဝေယန်ကလည်း ချက်ချင်းပင် ထိပ်တန်းကိုယ်ဖော့ပညာ
ကို အသုံးပြုကာ ထိုလူရိပ်သဏ္ဍာန်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား
သည်။

မကြာမီ တောင်ကြားလမ်းသွယ်အတိုင်း ရှေ့မှ လူရိပ်သည်
နိမ့်ချည်မြင့်ချည်နှင့် ပြေးလွှားလျက်ရှိနေသည်။

တောင်ကုန်းတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်မှ ထိုသူက ပြေးနေ
သော အချိန်ကို လျှော့ချလိုက်ကာ ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်လိုက်
သည်။

ဝမ်ဝေယန်က ဆိုသို့ ဆီသို့ ပြေးသွားကြည့်လိုက်လျှင် မိန်း
မပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

မိန်းမပျိုက တစ်ကိုယ်သုံး အနက်ရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်
နေသော ခတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာကို ပဝါဖြင့် ဖုံး
ကွယ်ထားသည်။

ဝမ်ဝေယန်က မိန်းမပျိုကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဟိတ် မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးကို လုပ်ကြံရတာလဲ’

မိန်းမပျိုက ဟင့်ခနဲ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်ကာ...

‘ရှင်က နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလို့
လဲ၊ ရှင် ဘယ်သူလဲ’

• ဝမ်ဝေယန်က...

‘ငါက နေပြည်တော်ကလာတဲ့ ဝမ်ဝေယန်ပဲ၊ မင်းက
မဟူရာသိုင်းနတ်မီး မဟုတ်လား၊ မင်းမျက်နှာပေါ်က ပဝါ
စကို ပြုတ်ပြုပါလား၊ မင်း ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရအောင်’

မိန်းမပျိုက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ရင်း....

‘မှခမ်းနှိမ်နင်းရေး တာဝန်ခံကြီးက တော်တော် ခြေထွက်
နေပါလား၊ နေပြည်တော်ကနေ ဒီလောက်ဝေးလံလှတဲ့ နတ်
မီးတောင်ကိုတောင် ရောက်နေပါလား’

ဝမ်ဝေယန်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့်....

'အဲဒါ မင်းကြောင့် ရောက်နေရတာပဲ၊ ငါက လာချင်လို့ လာရတာ မဟုတ်ဘူး'

မိန်းမမျိုက ခပ်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး....

'ဆိုဝမ်းဝါဦး၊ ရှင်က ကျွန်မကြောင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ'

'ဟုတ်ပြီ၊ မင်းဟာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ မင်း ဝန်ခံတယ် မဟုတ်လား၊ မင်းဟာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဆိုရင် ငါ ဘာကြောင့် ရောက်နေရတယ်ဆိုတာ ပြောပြမယ်'

'ပြောပါ'

'မင်းဟာ လူသတ်မှု အတော်များများ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ စစ်ဆေးပြီး ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားဖို့ပဲ'

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ကာ....

'ကျွန်မက ဘယ်သူတွေကို သတ်နေလို့လဲ'

'မင်းပဲ အခု နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရွှန်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

'နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရွှန်ဟာ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားရတာ'

ဝမ်ဝေယန်က....

'ဒုစရိုက်သမားဆိုရင် သူ့ ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုလက်ပူးလက်ကြပ် မိနိုင်းအောင် ဖမ်းပေး၊ သတင်းပေးပေါ့၊ အခု မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက တရားဥပဒေဘောင်အပြင်ဖက်ကို ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းမှာ အပြစ်ရှိနေတယ်'

မိနိုင်းအောင် ဖမ်းပေး၊ သတင်းပေးပေါ့၊ အခု မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက တရားဥပဒေဘောင်အပြင်ဖက်ကို ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းမှာ အပြစ်ရှိနေတယ်'

မိနိုင်းအောင် ဖမ်းပေး၊ သတင်းပေးပေါ့၊ အခု မင်းရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက တရားဥပဒေဘောင်အပြင်ဖက်ကို ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းမှာ အပြစ်ရှိနေတယ်'

မဟူရာနတ်သမီးက ဟက်ခနဲပြက်ရယ်ပြုလိုက်ကာ ...

'ရှင်က မှုခင်းနှိမ်နင်းရေး တာဝန်ခံကြီးပီပီ စကားတတ်လှ ချည်လား၊ တစ်ခါတလေ ကျွန်မရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ ရှင်တို့အတွက် အများကြီး အထောက်အကူ အကျိုးပြုတယ်ဆိုတာ သတိထားဦးမှပေါ့'

ဝမ်ဝေယန်က တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့်....

'မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ငါတို့တောင် စုံစမ်းဖော်ထုတ်လို့ မရတဲ့ ရာဇဝတ်ကောင်တွေကို မင်းက ဖော်ထုတ်ပြီး သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့တာပါပဲ'

'ဒီအတွက် ကျွန်မက ထုတ်ထားတဲ့ ဆုငွေတွေကို တေခံခဲ့ဖူးပါသလား'

'မတောင်းခဲ့ပါဘူး'

'ဒါဆိုရင် ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ကျွန်မ သတ်လာခဲ့သမျှဟာ အနက်ရောင်ဒုစရိုက်သမားတွေပဲ မဟုတ်လား၊ ပြည်သူ လူထုကို အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက် နှိပ်စက်နေတဲ့ ဒုစရိုက်သမားတွေကိုသာ ကျွန်မက သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်ခဲ့တာပါ၊ အဖြူရောင် တရားဥပဒေ ဘက် တော် သား သိုင်းသမားတွေ တစ်ယောက်မှ မပါပါဘူး၊ အားလုံး ရာဇဝတ်ကောင်တွေ ချည်းပါပဲ'

ဝမ်ဝေယန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

'မင်းမှားနေပြီ၊ တစ်ခါတလေ ရာဇဝတ်ကောင်ဆိုတာ အရမ်းသုတ်သင်ပစ်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကို တခြားအမှုတွေအတွက် စစ်ဆေးဖော်ထုတ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေသေး'

ကယ်၊ သူတို့ကို ငါတို့က မစစ်ဆေးရသေးခင် မင်းက သူတို့
သင်ပစ်လိုက်တော့ ငါတို့မှာ ဒုက္ခရောက်သွားရတာပေါ့၊ အဖြစ်
ရှိရင် ရှိတဲ့ လူကို တရားဥပဒေအရ ဆောင်ရွက်ရမှာပဲ၊ တရား
ဥပဒေဘောင် အပြင်ဖက်ကနေ ဆောင်ရွက်ရင် ဆောင်ရွက်တဲ့
လူဟာ အပြစ်ရမှာပဲ’

‘ကျွန်မက အပြစ်ရှိနေလို့လား’
‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ်’
မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ကြည့်လင်ပြတ်သားသော လေသံ
လေးဖြင့်...

အဲဒါ ကျွန်မကတော့ အပြစ်ရှိတယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်
မပူဆိုတော့ ကျွန်မက အများအတွက် ဆောင်ရွက်နေ
တာပဲ’

ဝမ်ဝေယန်က သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
‘မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ’

‘ရှင်စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အခု နတ်မီးတောင်သိုင်းပြိုင်ပွဲဟာ
တရားမျှတမှု ရှိသလား၊ မရှိတူးလားဆိုတာ၊ အကြမ်းဆုံးအရမ်း
ဆုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညှာတာမရှိဘဲ စိန်ခေါ်တိုက်
နေကြတာ၊ သိုင်းပြိုင်ပွဲဆိုတာ ဒီလိုဟုတ်လို့လား၊ ယွန်မြောက်
ရှန်ဟာ သက်သက်မဲ့ သိုင်းလော့ကသားတွေကို အိမ်ကြက်ချင်း
အိုးမည်း သုတ်ပြီး အခွပ်ခိုင်းသလို ဖြစ်နေတယ်၊ အခုပဲ
ကြည့်လေ၊ ဒီပြိုင်ပွဲမှာ သိုင်းသမားတွေ တယ်နတ်ယောက် ဆေး
သွားရပြီလဲ’

ဝမ်ဝေယန်က....

‘ဒီနယ်မြေက ဘယ်သူ နယ်မြေလဲဆိုတာ နည်းနည်းကလေး
စဉ်းစား ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီနယ်မြေက ယွန်မြောက်ရှန်ရဲ့ နယ်
မြေပဲ၊ ယွန်မြောက်ရှန်ဟာ အနက်ရောင် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ အနက်ရောင် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်း နယ်မြေ
မှာ ကျင်းပတဲ့ သိုင်းပြိုင်ပွဲဆိုတာ တရားမျှတမှု ဘယ်မှာ ရှိနိုင်
ပါ့မလဲ’

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ပြက်ရယ်ပြီသော လေသံဖြင့်...
‘ရှင်က နေပြည်တော်က လွတ်လိုက်တဲ့ မှုခင်းနှိမ်နင်းရေး
တာဝန်ခံကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊ ခါကို လက်ပိုက်ကြည့်နေသလား၊
ရှင်မှာ တားဆီးဖို့ အခွင့်အာဏာ မရှိဘူးလား’

ဝမ်ဝေယန်က ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ကာ....

‘ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ငါက လူတွင်ကျယ် လုပ်ရင် အသက်
ပျောက်သွားမှာပေါ့’

‘အခုကော ရှင်က ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်းများ ရှိနေ
တယ် ထင်လို့လား’

ဝမ်ဝေယန်မှာ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး....

‘ငါ မြင်တာကတော့ မင်း တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ မင်းမှာ
ဘယ်သူပါသေးလို့လဲ’

‘ကျွန်မကလဲ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်
လုပ်ဌားပါ့မလဲ၊ ကျွန်မမှာ ဂိုဏ်းသားတွေ ပါတာပေါ့၊ သူတို့
က သိုင်းပြိုင်ပွဲထဲမှာရောနှောနေကြတယ်၊ အခုလဲ ကျွန်မ ပတ်
ဝန်းကျင်မှာ တချို့က ရှိနေကြတာပဲ’

ထို့နောက် သူမက ငှက်အော်သံ တစ်ချက် ပြုလိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်များဆီမှ ငှက်အော်သံ အချက်ပေးသံ များ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာရ၏။

‘ကရီး’

‘ကရီး ကရီး ကရီး’

ငှက်အော်သံများထွက်ပေါ်လာလျှင် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး...

‘ဘယ်နှယ်လဲ ကျွန်မရဲ့အင်အားကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မက ရှင်နဲ့မတိုက်ခိုက်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ အဓိကရန်သူက နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်ပဲ၊ ယွန်မြောက်ရှန်ကို ကျွန်မက ဆေးမင်းတံဆိပ်တော်ပန်း ပို့ထားပြီးပြီမဟုတ်လား’

‘တွေ့ထားပြီးပြီ’

အဲဒါ ကျွန်မက ယွန်မြောက်ရှန်ကို မရမက သုတ်သင်ရှင်းလင်းပင်ရမယ်၊ ကျွန်မက ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်တတ်တယ်’

ဝမ်ဝေယန်က တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့်...

‘မင်းကို ငါသတိပေးလိုက်မယ်၊ နောင်ကို လူသတ်မှုတွေ ထပ်ပြီး မကျူးလွန်မိပါစေနဲ့၊ ယွန်မြောက်ရှန်မှာ အပြစ်ရှိကယ်ဆိုရင် ငါ့ကိုပြောပြပါ၊ ခိုင်လုံရင် သူ့ကို ငါဖမ်းခေါ်သွားမယ်’

‘ကောင်းပြီ ယွန်မြောက်ရှန် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ပြစ်မှုတွေထဲက တစ်ခုကို ကျွန်မပြောပြမယ်၊ ယွန်ထိုင်မြို့က ‘အန်းလု’မိသားစုကို ခားပြတိုက်ပြီး၊ မိသားစုတစ်စုလုံးကို ရက်ရက်စက်စက်

စတ်ဖြတ်သွားခဲ့တာပဲ၊ ဒီအမှုမှာ ခေါင်းဆောင်ကတော့ နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်ပဲ’

‘မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ၊ မင်းက မျက်မြင်သက်သေလား၊ မင်းမှာ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေရှိနေလို့လား’

‘ရှိတာပေါ့၊ ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေလဲ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ယွန်မြောက်ရှန်နဲ့ လျှို့ဝှက်အခန်းထဲမှာ ‘အန်းလု’မိသားစုဆီက တိုက်ယူသွားတဲ့ ရတနာတွေရှိတယ်၊ အထင်ရှားဆုံးကတော့ အန်းလုတံဆိပ်ထိုးထားတဲ့ ရှေးဟေဖွဲ့ဦးတွေလဲရှိနေတယ်၊ ဒါတွေကို ရှင်တွေရရင် အပြစ်ကြီးလာမှာပဲ၊’

ယွန်မြောက်ရှန်ရဲ့ လျှို့ဝှက်အခန်းက ဘယ်မှာလဲ’

‘ယွန်မြောက်ရှန်ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲက အဝတ်ထည်တဲ့ မိရ်ဆူးရင် တံခါးတစ်ချပ်တွေရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတံခါးကနေဝင်သွားရင် လျှို့ဝှက်ခန်းထဲရောက်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဒါကို ငါ့ကြီးစားဝင်ကြည့်မယ်၊ ပြစ်မှုထင်ရှားရင် ယွန်မြောက်ရှန်ကို ငါဖမ်းခေါ်သွားမယ်’

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ရယ်မောလိုက်ပြီး-

‘ရှင်က ယွန်မြောက်ရှန်ကို ဖမ်းခေါ်သွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ကိုရှင်ရရင် အရှင်တော့မရဘူး၊ အသေပဲရမယ်’

ဝမ်ဝေယန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ-

‘ဘာလဲ မင်းက ယွန်မြောက်ရှန်ကို သတ်မလို့လား’

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ယွန်မြောက်ရှန်လိုလူမျိုးကို ရှင်က လျော့
တက်ထားလို့ပါ။ ယွန်မြောက်ရှန်ဟာ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး တစ်ယောက်ပဲ။ သူ့ကို ပြစ်မှုထင်ရှားသည့်တိုင် လွယ်လွယ်
နဲ့ ဖမ်းခေါ်လိုရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက အဖမ်းစောင့်ခံမှာမဟုတ်
ဘူး။ အသေပဲခံသွားလိမ့်မယ်'

'ဖမ်းဆီးတိုက်ခိုက်ရင်းနဲ့ သေသွားတာက အကြောင်းမဟုတ်
ပါဘူး။ အကြောင်းမဲ့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ကတော့ ခွင့်မပြုနိုင်
ကျွန်ုပ်

နတ်မိ 'ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုရင် ကျွန်မ နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်
ရှန်ကိုယ်၊ ရှင်ဘာသာရှင်ပဲ ကြိုစားကြည့်ပါ'
လား 'ဝှစ်'
'ဟူး'

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက စကားဆုံးသည်နှင့် ထိပ်တန်းကိုယ်
ဖော့အားအသုံးပြုကာ လွှားထွက်သွားလေတော့၏။

တစ်ခုစာချင်းမှာပင် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးသည် ဝမ်းဝေယန်
၏မြင်ကွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့်
လူရိပ်တစ်ရိပ်က ဝမ်းဝေယန်အနီးသို့ ကျရောက်လာ၏။

ဆောက်ရှိလာသူမှာ စန်းချယ်ပင်ဖြစ်၏။ စန်းချယ်ပင်
ဝေယန်အား -

'ခင်ဗျားတို့ ပြောဆိုနေကြတာ ကျုပ် အားလုံးကြားထား
ပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားအတွက်ကတော့ သဲလွန်စရလို့ ဟန်ကျ
တယ်။ ကျွန်တော် အတွက်ကတော့ အဆင်မပြေဘူး'

ဝမ်းဝေယန်က စန်းချယ်ပင်ကို မျက်ခုံးများမြင့်ကာ ကြည့်
လိုက်ရင်း -

'ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအဆင်မပြေဖြစ်တာလဲ'

'ကျုပ်က မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၊ ဘယ်လဲဆိုတာ လူသိချင်
နေတာ အခု ဘာမှမသိရတော့ ဝှက်ကုသွားတာပေါ့။ သူ့
အကြောင်း ဘယ်လိုဆက်ပြီး စုံစမ်းရမှာလဲ'

ဝမ်းဝေယန်က -

'မိအတွက်တော့ မပူပါနဲ့လေ။ မဟူရာ သိုင်းနတ်
တို့နယ်မြေကနေထွက်ခွာမသွားနိုင်သေးပါဘူး။ သူ့အရ
မကြာခင်မှာ ခင်ဗျားသိလာရမှာပါ'

ပဲကြီး
ပျက်

'ဝုန်း'
'ဝုန်း'

ယင်းအချိန်မှာပင် သိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရာဖက်ဆီမှ မီး
ကြီးများ အထက်သို့ ထိုးတက်သွားတည်ကို တွေ့မြင်လိုက်
သည်။

ထိန်လင်းသော မီးတောက်မီးလျှံကြီးများကိုပါ ခင်
လိုက်ရကာ တိုက်ခိုက်သံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ မီးလောင်ကွဲ
များကိုပါ ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ကြရ၏။

'ဟင်'
'ဟာ'

နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်ကာ ဝကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်
သွားကြရ၏။

ချက်ချင်းပင် နှစ်ယောက်စလုံး ထိပ်တန်းကိုယ်ပေးအား
များ အသုံးပြုကာ ပြိုင်ပွဲကျင်းပရာ နေရာဆီသို့ အမြန်ဆုံး
ပြေးလာခဲ့ကြ၏။

တိုက်ခိုက်နေသောသူများကို ပထမဆုံး တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။
အခြေအနေမှာ အတော်ကလေး ရှုပ်ထွေးနေလေပြီ။

ဂါဘူဗ်သို့မည်ပုံဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ မသိရပေ။ ပြိုင်ပွဲ စင်
ကျွန်း မှာလည်း မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လျက် ရှိနေလေ
နတ်မီး

ရှန်ကို
လား ပြေးသွားပြေး၊ လိုက်သူလိုက်၊ တိုက်ခိုက်သူက တိုက်ခိုက်ကြ
ဆူညံ ပွက်လောခိုက်လျက် ရှိနေ၏။

‘ယား’

‘ဂိုင်း’

‘အြာန်း ထန်း ထန်း’

‘ချမ်း ချမ်း ချမ်း’

‘အား ဆိုး ဆိုး’

‘အွန် အမယ်လေး’

မာန်သွင်းကြွေးကြော်သံ၊ တိုက်ခိုက်သံများနှင့်အတူ စူးစူး
ဆက်ကဲ့သော အော်ဟစ်သံကြီးများကလည်း ကြောက်စရာ
လိလိ ကြားနေရ၏။

နတ်မီးတောင် ဂိုက်ချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်မှာ ခြေပြင်
ထက်တွင် မှောက်လျက်ထိုးလဲကျလျက် ရှိနေ၏။

သူနှင့်အတူ သခင်မကြီးပေးပုန်နှင့် သားဖြစ်သူ ပေးလုံတို့
မှာလည်း လဲကျနေကာ ပေးလုံမိမှာ ပျောက်ဆုံးလျက် ရှိနေ
သည်။

‘ယင်’

‘အို’

စန်းချုပ်ယဲနှင့်ဝမ်ဝေယန်တို့က နတ်မီးတောင်ဂိုက်ချုပ်ကြီး
ယွန်မြောက်ရှန်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ရာ အသက်ပျောက်
နေပြီကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရ၏။

သခင်မကြီး ပေးပုန်နှင့် သားဖြစ်သူ ပေးလုံတို့မှာလည်း
လက်နက်ပုန်းများထိမှန်ကာ အသက်ပျောက်နေခဲ့သေးပြီ။

ယွန်မြောက်ရှန်၏ဒုခင်ဘွင် ဆနက်ဆောင် ပုန်းပွင့်တစ်ပွင့်က
စိုက်ဝင်လျက်ရှိနေ၏။

ထိုပုန်းပွင့်မှာ စက္ကူဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ပုန်းပွင့်စိုက်ကုန်
စားပျံတစ်ထက်မှင် ဖြစ်၏။

‘ဟင် ဒါဟာ မဟာဗျူဟာနတ်သမီးရဲ့ ထက်ချက်ပဲ’
စန်းချုပ်ယဲက တအံ့တဩ ပြောလိုက်မိ၏။ ဝမ်ဝေယန်က
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး....

‘မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ အတူ ရှိနေခဲ့တာပဲ၊ သူက တယ်လို့ဖြစ်ပြီး ယွန်မြောက်ရှန်ကို သတ်နိုင်ရတာလဲ’

စန်းချိုယဲ့က

‘ကျုပ်ထင်တာကတော့ ကျုပ်တို့နဲ့တွေ့ရတဲ့မိန်းကလေးဟာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးအစစ် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူက ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို များခေါ်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မရှိတဲ့အချိန်မှာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ ယွန်မြောက်ရှန်ကို လုပ်ကြံလိုက်တာပဲ’

ဝမ်ဝေယန်က ခေါင်းဆတ်လိုက်ကာ

‘ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ မဟူရာ သိုင်းနတ်သမီးက ကျုပ်တို့ကို ပညာပြသားတာပဲ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်အနေနဲ့ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးကို ညာတာနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး’

စန်းချိုယဲ့က

‘အခုနေ ယွန်မြောက်ရှန်ရဲ့ အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ကြရအောင် လား၊ အခြေအနေကပေးနေတယ်’

မှန်ပေသည်။ တိုက်ပွဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ပြန့်လာပြီး အဖြူရောင်သိုင်းလောကသားများနှင့် အနက်ရောင် သိုင်းလောကသားများ တိုက်ပွဲသို့ တဖြည်းဖြည်း အသွင်ပြောင်းလာရာ နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းသားများမှာ ပြိုင်ပွဲအခြေအနေကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ပေ။

အခွင့်ကောင်းကို ယူကာ ဝမ်ဝေယန်နှင့် စန်းချိုယဲ့ တို့က အိမ်ကြီးအတွင်း ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ယွန်မြောက်ရှန်၏ အိပ်ဆောင်အတွင်း လူတစ်ရပ်ခန့် မြင့်ဝေးသော ပိရူကြီးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဗိရိတံခါးကို ဖွင့်ပြီး အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ရာ အခြားအခန်း တစ်ခန်းသို့ ရောက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုကခန်းမှာ မဟူရာနတ်သမီး ပြောကြား သွားခဲ့သော ယွန်မြောက်ရှန်၏ လျှို့ဝှက်ခန်းပင် ဖြစ်၏။

ဝမ်ဝေယန်နှင့် စန်းချိုယဲ့ တို့က အခန်းထဲမှ ပစ္စည်းများကို စုစုနောက် ချွာဖွေကြည့်လိုက်သောအခါ ယွန်ထိုင်မြို့ ‘အန်းလု’ မိသားစုပိုင် ရှေးဟောင်း ရတနာပစ္စည်းများကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ယွန်မြောက်ရှန်သည်ကား ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည့် ဝတ်ကောင်ကြီးတစ်ကောင်ပင်တည်း။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ စကားများမှာ မှန်ကန် နေပေအာ၏။

ယွန်ထိုင်မြို့ ‘အန်းလု’ မိသားစု တစ်စုလုံးကို ရက်စက်စွာ ဖတ်ဖြတ်ပြီး ရွှေငွေရတနာများ ယူဆောင်သွားသူမှာ နတ်တောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်ပင်တည်း။

ဝမ်ဝေယန်က သက်ဆေခံ ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းကာ စန်းချိုယဲ့နှင့်အတူ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

အပြင်ဖက်တွင် တိုက်ပွဲက ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေ၏။ ပြင်းပြန် ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူ့ လူကိုယ်လူများ ရောနှောနေကာ လုံးထွေးလျက် ရှိနေကြ၏။

‘ခိုး’
‘ဖောင်း’

ရှုတ်ဘရက် ဝမ်ဝေယန်က အချက်ပေး မီးမြှားတစ်စင်းကို ကောင်းကင်ယံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်၏။

အချက်ပေး မီးမြှားက ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးတက်ကာ ကျယ်လောင်မြည်ဟည်းသော အသံနှင့် ပေါက်ကွဲ ထိန်လင်း သွား၏။

‘ဟာ ဟင် ဟယ်’

တိုက်ခိုက်နေကြသူများ အားလုံး ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးတက် ပေါက်ကွဲသွားသည့် အချက်ပေး မီးမြှားကို ရှုတ်ဘရက် တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် အားလုံး အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြရ၏။

တိုက်ပွဲမှာလည်း ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်သွားရ၏။ ဝမ်ဝေယန်က သက်သေခံပစ္စည်းများကို မြောက်ပြလိုက်ကာ....

‘ကိုင်း အားလုံး နားထောင်ကြပါ။ ဟောဒီမှာ နတ်မီးတောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်က ယွန်ထိုင်မြို့ အနီးလှ မိသားစုကို သတ်ဖြတ်ပြီး ယူဆောင်လာခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေပဲ’

‘ဟာ’
‘ဟင်’
‘ဟယ်’

သိုင်းလောကသားများမှာ တစ်ဆင့်သွားကြရ၏။ ဝမ်ဝေယန်က ဆက်လက်ပြီး...

‘ယွန်မြောက်ရှန်က ဒီသိုင်းပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရတာဟာ သူ့မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိနေတယ်။ သိုင်းလောကကို ဖျက်ဆီးဖို့နဲ့ သိုင်းသမားတွေကို စင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အမုည့်ခြွေ ခြွေပစ်ဖို့ပဲ။ အခုတော့ သူ့ရဲ့ မကောင်းကြံဟာ သူ့ကို ပြန်ပြီး အကျိုးဒဏ်သွားပေါ့ပြီ။ ကျုပ်ဟာ ယွန်ထိုင်မြို့က အနီးလှမိသားစု ဝေးပြတိုက် အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ယွန်မြောက်ရှန်ကို စုံစမ်း ဖော်ထုတ်ဖို့ ရောက်လာတာပဲ’

သိုင်းလောကသားများမှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားကြ၏။ စန်းချုပ်ယဲက လေးနက်တည်ကြည်သော လေသံဖြင့်....

‘ကိုယ့်အချင်းချင်း ဘာဖြစ်လို့ တိုက်ခိုက်နေချင်ကြတာလဲ။ သိုင်းလောကသား အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်နေလို့ ယွန်မြောက်ရှန်ရဲ့ အကြံက ခံအောင်မြင်သွားမှာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်မှ ကျန်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ မှန်တယ်’
‘ဆက်မတိုက်ကြနဲ့တော့ဟေ့’

ထို့နောက် သိုင်းလောကသားများက ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုက် လူစုခွဲကာ ဒဏ်ရာရသူများကို တွဲခေါ်ပြီး နေရာမှ ထွက်ခွာ သွားကြတော့၏။

ဝမ်းဝေယန်က နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းသားများကို ခေါ်လိုက်
တာ နတ်မီးတောင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရွှန်နှင့် ဖေးဖုန်
တို့ သားအမိ၏ အလောင်းများကို ယူဆောင်ခိုင်းလိုက်၏။

နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းသားများက ဈာပနအခမ်းအနား လုပ်
ဆောင်ရန်သတ္တိ၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးယွန်မြောက်ရွှန်၏ အလောင်း
နှင့် ဖေးဖုန်တို့၏ အလောင်းများကို စံအိမ်ကြီးအတွင်း သယ်
ဆောင်သွားကြ၏။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ စင်မြင့်ကြီးမှာ ပြာပုံဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားရာ
လေပြီ။

ကိစ္စအားလုံးမှာ ပြီးစီးသွားပြီးနောက် ဝမ်းဝေယန်နှင့် စန်း
ချဲ့ယဲ့တို့က တောင်ခါးပန်း၌ သောက်မဝအရက်ဆိုင်သို့ ထွက်
ခွာလာခဲ့ကြ၏။

ဆိုင်ထဲတွင် သိုင်းလောကသားများနှင့်အတူ စည်ကား
လျက် ရှိနေ၏။

ထို့ကြောင့် သောက်မဝအရက်ဆိုင်လေးမှာ အတော်ပင်
ထောင်းထောင်းလျက် ရှိနေ၏။

ဝမ်းဝေယန်နှင့် စန်းချဲ့ယဲ့တို့က အရက်ဆိုင်အတွင်း ဝင်
ရောက်လာလျှင် သိုင်းလောကသားများက ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်
လိုက်ကြသည်။

ဝမ်းဝေယန်က သိုင်းလောကသားများအား....
'ခင်ဗျားတို့ ဖေးဖုန်ရဲ့သမီး ဖေးလွမ်းကို မတွေ့မိကြဘူး
လား၊ သူ့ပျောက်နေတယ်'

သိုင်းလောကသားများက တွေ့ကြောင်း ပြန်လည်ဖြေ
ကြားလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် စန်းချဲ့ယဲ့နှင့် ဝမ်းဝေယန်က ချောင်ကျသော
စားပွဲဘစ်လုံးတွင် နေရာယူကာ စားသောက်ဖွယ်ရာ ဟင်းလျာ
ပွဲများ မှာယူလိုက်သည်။

အရက်နှင့် ဟင်းလျာပွဲများ ရောက်လာလျှင် နှစ်ယောက်
ဆီ အရက်သောက်ကာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလိုက်မိကြ၏။

ဝမ်းဝေယန်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး-

'ကျုပ်အထင် ပြောရရင် ဖေးလွမ်းဟာ မဟူရာသိုင်းနတ်
သမီးလက်ထဲ ပါသွားပြီလို့ ထင်လာပဲ'

စန်းချဲ့ယဲ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

'ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ ဖေးလွမ်းကို ဖမ်း
ဆီးခေါ်ဆောင်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီကောင်မလေးကို သူ
က ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားရတာပါလိမ့်'

ဝမ်းဝေယန်က....

'မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ တော်တော် သောင်းကျန်းနေ
ပြီပဲ၊ သူ့ကို အမြန်ဆုံး စာရင်းရှင်းမှု ဖြစ်တော့မယ်'

စန်းချဲ့ယဲ့က

'တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား စုံစမ်းနေလို့ 'အန်းလု' မိသား
စု အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စမှာ အဓိကတရားခံကို သူက ဖော်ထုတ်
ပေးသွားခဲ့တာပဲ၊ သူ ကျေးဇူးအလဲ ရှိနေသေးတယ်'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလို ခိုင်လုံတဲ့ သက်ဆေး အထောက်အထား
တွေ့ရရင် နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရွှန်ကို

ကျုပ်က တရားဥပဒေအရ ဖမ်းဆီး အပြစ်ပေးလို့ ရတာပဲ၊ အခု
တော့ သူက တရားဥပဒေဘောင် အပြင်ဘက်ကနေ လုပ်ဆောင်
သွားတာပဲ၊ သူ့ကို အပြစ်ပေးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။

စန်းချိုယဲ့က ရက်မောလိုက်ကာ...

‘ခင်ဗျားက အပြစ်ပေးမှာကို အသာထားပါဦး၊ အခု သူ
တယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာကောင် သိရဲ့လား၊ နောက်ပြီး
ခင်ဗျား ကောင်မလေး’

ကျုပ်ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘ဖေးလွမ်က ခင်ဗျားကို အတော်သတေး ကျနေတာဗျာ
ခင်ဗျား မရိပ်မိဘူးလား’

‘ထားပါတော့လေ၊ လောကလော့ဆယ် ဖေးလွမ်ကို အမြန်
ဆုံး ကဖေရမယ်’

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့...ခင်ဗျား အသည်းတွေ ကျွဲရက်နေပြီ မဟုတ်
လား၊ ဖေးလွမ်သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်တော့ ခင်ဗျား တယ်
လို့နေမလဲ မသိဘူး’

စန်းချိုယဲ့က ရယ်မောပြောလိုက်၏၊ ဝမ်းဝေယန်က အရက်
မော့သောက်လျက်ကာ...

‘အေးဗျာ၊ ဖေးလွမ်ပျောက်နေပုံ အတော်ဆန်းတော့ စဉ်း
စားရက်နေတယ်၊ သူ့အဖေနဲ့ သူ့အစ်ကို သေသွားတာကို
သိမှသိရဲ့လား မသိဘူး’

စန်းချိုယဲ့က....

‘ကျုပ်အထင်တော့ သူသိမယ် မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ဘက်မှာ
ထိုက်ခိုက်နေကြတုန်းမှာ ဖေးလွမ်ကို ရန်သူတွေက ဖမ်းသွား

တာ ဖြစ်ရမယ်၊ ဖေးလွမ်ကို ဖမ်းသွားတာဟာ မဟူရာသိုင်း
နတ်သမီးလို့ ဟင်ထစ်ချ ပြောလို့မရသေးဘူး

ဝမ်းဝေယန်က ခေါင်းကဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ရင်း....

‘ဟုတ်တယ်၊ ဖေးလွမ်ကို ဖမ်းသွားတာဟာ မဟူရာသိုင်း
နတ်သမီးလို့ တစ်ထစ်ချ ပြောလို့မရသေးဘူး’

ဟင်းအချိန်မှာပင် အရက်ထိုင်ဖတ်သို့ ပုံပြင်ဘိုးဘိုး ဝင်
ရောက်လာသည်။

သူက စန်းချိုယဲ့ကို တွေ့လိုက်ရလျှင်...

‘အလို သူရဲကောင်း ဝေးသမားလေးပါသား၊ ကျုပ်နဲ့
ပြန်ဆုံကြပြီကို’

စန်းချိုယဲ့က ပုံပြင်ဘိုးဘိုးကို စားပွဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်
စာ....

‘ဆိုင်း ပုံပြင်ဘိုးဘိုး၊ အခုဖြစ်နေတာတွေကို တယ်လို့မြင်
ပါသ...၊ ဘိုးဘိုးအမြင်ကို ပြောစမ်းပါဦး’

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက မျက်ခုံးနှင်ဖက်ကိုမြင်လိုက်ကာ

‘ဘာကိုမြင်ပြီး ငါက ဘာကိုပြောရမှာလဲ’

စန်းချိုယဲ့က

‘အခုနတ်မိတောင် သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး ပျက်စီးသွားရတာ
ရယ်၊ ဝိုက်ချုပ်ကြီး အသတ်ခံလိုက်ရတာရယ်၊ မဟူရာသိုင်း
နတ်သမီးနဲ့ပတ်ဆက်လို့ပေါ့လေ’

‘ဪ...ခါတွေလား၊ ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ ကိုင်း ငါ
အတွက် ထူးစံအတိုင်း မှာပေးပါဦး’

စန်းချယ်က ပုံပြင်ဘိုးဘိုးအတွက် အရက်နှင့်ဟင်းပွဲများ မှာကြားပေးလိုက်၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက အရက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်ရင်း

‘နတ်မီးတောင် သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီး ပျက်စီးသွားရခြင်းရဲ့ အဓိက အကြောင်းအချက်ကတော့ အင်မတန်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လူမဆန်တဲ့ ပြိုင်ပွဲကြီးတစ်ခုပဲ ဖြစ်နေလို့ပဲကွယ်’

‘မုန်ပါတယ် ဘိုးဘိုး’

‘အိမ်...နောက်တစ်ချက်ကတော့ အနက်ရောင် ဒုစရိုက် သမားတွေ စုဝေးရာပီပီ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရမ်းကား ချင်တိုင်း ရမ်းကား၊ ထင်ဆူစိုင်း ရက်စက်ကြတဲ့အတွက် နတ်မီးတောင် သိုင်းပြိုင်ပွဲကြီးဟာ မရှုမလှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ နိဗ္ဗိတံသွားရတာပဲ’

‘မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက အခုဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက....

‘သူ ဘယ်ရောက်သွားတယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်မှပဲ သိရ မှာဘဲ၊ ငါလဲမပြောတတ်ဘူး၊ သိသည့်တိုင်အောင် မပြောရဲ ဘူးမောင်၊ ငနဲမက ငါအပြင်ထွက်တာနဲ့ ငါ့ကျောက်ကို ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်မှာပဲ’

‘သူက နေရာတကာမှာသိနေလို့လား’

‘သူ့လူတွေက နေရာအနှံ့ အပြားမှာ ရှိနေတယ်၊ ဒီဆိုင် ထဲမှာလဲ သူ့ဂိုဏ်းသားတွေ ရှိနေမှာပဲ’

စန်းချယ်က....

‘ပထမတော့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထင်နေတာ၊ အခုတော့ သူ့က အင်အားတောင်းနေပါလား ‘အိမ်...ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ဖြိုခွင်းလို့ မရ တာပေါ့’

‘သူ့ဂိုဏ်းက မိန်းကလေးတွေ အများဆုံး ပါဝင်မယ်ထင် တယ်’

‘ယောက်ျားတွေလဲ ရှိတာပေါ့ကွာ၊ ဒီအရက်ဆိုင်ထဲမှာဆို ရင် ယောက်ျားတွေပဲ ရှိနေတာမဟုတ်လား’

‘ဝမ်ဝေယန်က....

‘ကြယ်နီဂိုဏ်းချုပ်သခင်မကြီး ဖေးဖုန်တို့သားအမိကို သတိ သွားတာ ဘယ်သူလဲ၊ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးလား’

‘ကြယ်နီဂိုဏ်းချုပ် သခင်မကြီးဖေးဖုန်နဲ့ သူ့သား ဖေးလုံ’ တို့ သေရတာတော့ အင်တော့ကိုထူးစွာနားနေတယ်၊ ဒါဟာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးရဲ့ ဇာတ်ချက် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဟူရာသိုင်း နတ်သမီးက နတ်မီးတောင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယွန်မြောက်ရှန်ကို သာ လုစီကြံသတ်ဖြတ်သွားတာပဲ’

ဝမ်ဝေယန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ....

‘ဒါဆို ဘယ်သူ့ လက်ချက်ဖြစ်နိုင်သလဲ၊ အခု ဖေးဖုန်ရဲ့ သမီး ဖေးလွမ်းလဲ ပျောက်နေတယ်’

ပုံပြင်ပြင်ဘိုးဘိုးက အရက်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက် ကာ....

‘ဖေးလွမ်းကတော့ သေမယ်မထင်ပါဘူး၊ ဖမ်းခေါ်သွား တာဖြစ်မှာပါ၊ ဘယ်သူ့ လက်ချက်ဆိုတာ ဘယ်သိပါ့မလဲ’

ကွာ၊ ငါ့ အဲဒီလောက်သာသိရင် မိနေရာကို တယ်သာတော့မလဲ'

'ဒါဆို ပေးလွှမ်းကို တယ်လိုလုပ်ကယ်ရတော့မှာလဲ၊ ပေးလွှမ်းဆက်ကတော့ ရင်လေးစရာပါပဲ'

ဝမ်ဝေယန်က ညည်းညူပြောကြားလိုက်၏။ သူကလည်း အလှသခင်မလေး ပေးလွှမ်းကို စွဲလန်းနှစ်သက်နေပြီ ဖြစ်၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက ဝမ်ဝေယန်ကို မျက်မှောင်ကြွယ်ကာ ကြည့်လိုက်ရင်း...

မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မိလောက်ဘောင် ပေးလွှမ်းအတွက် စိုးရိမ်နေရတာလဲ'

ကျွန်တော်က တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားယူရ ပြောနေတာပါ၊ ပေးလွှမ်းကို ကယ်တင်ဖို့ တာဝန်က ကျွန်တော် မှာ ရှိနေပါတယ်။ မိနေရာမှာ ပေးလွှမ်းမဟုတ်ဘဲ တခြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရလဲ ကျွန်တော်က ကယ်ဆင်ရမှာပါ။

စန်းချိုယဲက...

ကိုင်း ဒါတော့ အသံအားပါတော့၊ လေးလောဆယ်မှာ ပေးလွှမ်းကို အမြန်ဆုံးစုံစမ်းပြီး ကယ်တင်ဖို့က အရေးကြီးနေတယ်။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် အပြစ်ကိုထွက်ရှာပြီရအောင်လား

ငါပါ လိုက်မယ်ကွ'

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးကလည်း ပြောကြားလိုက်၏။ ဝမ်ဝေယန်က...

ဟာ...ဘိုးဘိုးကိုယ်တိုင်လိုက်ရင် နောင်တပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ အခဲအားတို့သွားတာပေါ့'

ထို့နေ့အင်္ဂါ သောက်စားပြီးနောက် သုံးယောက်သား ပြင်ညို ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

အပြစ်တက်တွင် နှင်းမျှားက တဖွဲဖွဲကျဆင်းလျက်ရှိနေ၏။ သူ့ဘိုးယောက်က တောင်ထိပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြ၏။

ပြာပုံဘဝ ရောက်နေသော ပြိုင်ပွဲစင်မြင့်ကြီး ဆန်းတွင် စိတ်လွန်စေ့များ ရွာဖွဲ့ကြည့်ရှုလိုက်ကြ၏။

ပေးလွှမ်း၏ဖိနပ်တစ်ဘက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မြေပြင်တွင် ဘာပျံ့ကပ်လတ် စိုက်ဝင်နေသကဲ့သို့ ဝေ့လှိုက်ရ၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက ခေးပျံ ကိယူကြည့်လိုက်ပြီး...

'ခေးပျံဟာ မှော်မီးဂိုဏ်းသား အဆုံးပြုလေ့ရှိတဲ့ ခေးပျံမျိုးပါ။ ကေန္တာ မှော်မီးကခင်လေး ဝူဝင်ချန်းဟာ ပေးလွှမ်းကို ဒေါ်ဆွေးတာပဲ ဖြစ်ရမယ်'

ပုံပြင်ဘိုးဘိုး၏ဝကားကြောင့် စန်းချိုယဲနှင့် ဝမ်ဝေယန်တို့မှာ တအံ့တကြ ဖြစ်သွားကြရ၏။

စန်းချိုယဲက... မှော်မီးဂိုဏ်း ဟုတ်လား၊ သူ့က တယ်လိုလုပ်ပြီး မိနေရာကို ရောက်နေကြတာလဲ'

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက... နတ်မီးကောင်သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာ လူစုမိနေကြတာပဲ၊ မှော်မီးကောင်ချုပ်ရဲ့သား ဝူဝင်ချန်းလဲ ရုပ်ဖျက်ပြီး ရောက်နေလိမ့်မလား'

ဝမ်ဝေယန်က ပေးလွှမ်းအတွက် စိုးရိမ်သွားရတာ...

ဒါဆို မှော်မီးသင်လေးဝူပင်ချန်းနောက်ကို
လိုက်မှဖြစ်မယ်။ သူတို့က ဘယ်နေရာမှာ စခန်းချသလဲ

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

မှော်မီးဂိုဏ်းရဲ့စခန်း ခွဲကတော့ လိပ်ပြာတောင်ကြား
ရှိနေတယ်။ ဒီလိပ်ပြာတောင်ကြားက စခန်းခွဲဟာ ဝူပင်ချန်း
စခန်းပဲ

ကိုင်း ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အမြန်လိုက်ကြရအောင်
ပေးလွှမ်းအတွက်စိုးရိမ်ရတယ်

ဝမ်ဝေယန်က ပေးလွှမ်းအတွက် စိတ်ပူသွားရကာ
ဆော်ပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် သုံးယောက်သား ထိပ်တန်း ကိုယ်ပေးပူ
များ အသုံးပြုကာ လိပ်ပြာတောင်ကြားဖက်သို့ ထွက်ခွာသွား
ကြလေတော့၏။

လိပ်ပြာတောင်ကြားမှာ ရှည်လျား ကျဉ်းမြောင်းသော
တောင်ကြားတစ်ခုပင်ဖြစ်၏။

တောင်ကြားတစ်လျှောက်တွင်စခန်းကြီးတစ်ခုတည်ဆောက်
ထား၏။

နေရာကောင်းတစ်ခုဖြစ်ကာ ရန်သူများ လွယ်လှင့်တက်
ဝင်ရောက်နိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။

စခန်းမှာ မှော်မီးဂိုဏ်းခွဲစခန်းဖြစ်ကာ မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်
ဝူပင်ချန်း၏သား ဝူပင်ချန်းက တာဝန်ယူစောင့်ကြပ်နေ ခြင်းပင်

ဝူပင်ချန်းက ကြယ်နီဂိုဏ်းချုပ် သခင်မကြီးပေးဖုန်း၏ သမီး ကာရန်ခံ
လေး ပေးလွှမ်းကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်ကြိုက်နေခဲ့သည်မှာ ရှင်းမ
ဖြစ်၏။

ပေးလွှမ်းကမူ ဝူပင်ချန်းကို အနည်းငယ်မျှ ကြည့်
ရုံနဲ့မရပါဘူး။

နောက်ဆုံးတွင် ဝူပင်ချန်းကအကောက်ကြံကာ ပေးလွှမ်းကို
မိမိ့သိုင်းသမားများ စေလွှတ်ပြီး ဖမ်းခေါ်ခိုင်းလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပေ၏။

လက်မရွံ့သိုင်းသမားများက ပေးလွှမ်းကို ဖမ်းခေါ်ခဲ့ရာတွင်
ဝူပင်ချန်းလက်လွန်ဖြစ်ကာ ပေးဖုန်းနှင့်ပေးလုံတို့ ကျဆုံးခဲ့ကြရ
ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

လိပ်ပြာတောင်ကြားရှိ မှော်မီးဂိုဏ်းခွဲစခန်းသို့ ပေးလွှမ်းကို
ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။

ပေးလွှမ်းမှာ ဝူပင်ချန်းကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် အတော်ကလေး
သထွက်သွားရ၏။

ရှင် ရှင် တော်တော်ယုတ်မာပါလား။ ရှင်ကိုကျွန်မ
မယ်

ပေးလွှမ်းက ချုပ်နှောင်ထားသည့်ကြားမှ ဆော်ဟစ်ပြော
လိုက်၏။

ဝူပင်ချန်းက တဟဲ့ဟဲ့ရယ်မောရင်း

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဒေါ်ဆမကြီးပါနဲ့လေ၊ မင်းကို ကျုပ်ကလေး
ရှိလွန်းလို့ ဒုလို ကျုပ်ရဲ့ လူစွမ်းကောင်းခေးသမားတွေကို
လှူတံ့ပြီး ဖမ်းခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတာပါ'

'ခွေးတိရစ္ဆာန် နင်ဟာ လူမဟုတ်ဘူး၊ ခွေးပဲ ခွေး
ပူပင်ချန်းက လက်သစ်တက်ကို ခေ့ယမ်းပြုလုပ်ရတာ
ပေးက ဖေးလွမ်းကို ဆွဲခေါ်သွားကြတော့၏။

ရှိနေတို့နောက် ဖေးလွမ်းကို အခန်းဟစ်ခန်းထဲသို့တည်ကာ
စခန်းပင်ထားလိုက်၏။

'အခန်းအပြင်ဘက်တွင် အစောင့်နှစ်ယောက်က စောင့်ကြ
လျက်ရှိနေ၏။

မှော်မီးဂိုဏ်းသခင်လေး ပူပင်ချန်းက ခန်းမဆောင်အထဲ
တွင် သူ၏ လက်မရွံ့ခေးတပ်ဖွဲ့နှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်လိုက်
သူ၏အားထားရသော ခေးသမားမှာ လက်မရွံ့ခေး
ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပင်ဖြစ်၏။

ထိုသူ၏အမည်မှာ ဇိုဇီမင်ဆိုသူဖြစ်ပြီး မှော်မီးဂိုဏ်း
ခေးပညာအထက်ဆုံးခေးသမားပင် ဖြစ်ပေ၏။

ဇိုဇီမင်ကပင် ဖေးလွမ်းကို တာဝန်ယူကာ ဖမ်းဆီး
လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယခု ပူပင်ချင်းနှင့် လက်မရွံ့ခေးသမား ခေါင်းဆောင်
ဇိုဇီမင်တို့က တိုင်ပင်ဆွေးနွေးလျက်ရှိနေ၏။

ပူပင်ချန်းက...
'ဖေးလွမ်းခွဲအမေနဲ့ အစ်ကိုကို တစ်ခါတည်း ရှင်းပစ်ခဲ့
လား'

ဇိုဇီမင်က...

'ဟုတ်ကဲ့ မိစ္ဆာမကြီး သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးကို ရှင်းပစ်
ခဲ့ပြီးပါပြီ'

'နဂါးခေး စန်းချုယဲ့နဲ့ နေပြည်တော်က မှုခင်းတာခန်းခံ
ဆိုတဲ့ ဟိုခေကာင် ဝမ်းဝေယန်တို့ကိုခေကာ တစ်ခါတည်း ရှင်းပစ်
ပစ်ခဲ့ဘူးလား'

လက်မရွံ့ခေးသမားခေါင်းဆောင် ဇိုဇီမင်က...

'စန်းချုယဲ့နဲ့ ဝမ်းဝေယန်တို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ချိန်မရပါဘူး၊
သူတို့နှစ်ယောက်က 'ဖေးလွမ်းကို ဖမ်းခေါ်လာတဲ့အချိန်မှာ
ပျောက်ဆုံးနေကြပါတယ်'

ပူပင်ချန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ...

'ဒီခေကာင်တွေ ဒီကိုလိုက်လာနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းများ ရှိ
နေသလား'

ဇိုဇီမင်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

'ဒီနေရာကိုသိတဲ့လူ အတော်ရှားပါးပါတယ် ဟိုအဘိုးကြီး
လမ်းပြခေါ်လာရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး'

'ဘယ်အဘိုးကြီးလဲ'

'ပုံပြင်ဘိုးဘိုးဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးပါ။ ဒီအဘိုးကြီးကတော့
သိုင်းလောကမှာ အတော်နဲ့စုပ်တော့ ဒီနေရာကို သိနေလိမ့်မယ်။
ဒီအဘိုးကြီးက မလွယ်တူး'

ပူပင်ချန်းက သက်ပြင်းရှိုက်လျက်ရင်း-

'အင်း ဒီအတိုင်းဆို ဒီခေကာင်တွေ ဒီနေရာကို အခန်းနဲ့
အမြန်ဆိုသလို ရောက်လာကြမှာသေချာတယ်။ စခန်းပတ်ပတ်
မိုးဆင်းပန်းစာပေ

လှည့်မှာ အစောင့်တွေထပ်တိုးပြီး ချထားပါ။ တောင်ကြား
အဝမှာ အသေအချာ စောင့်ကြည့်နေကြ၊ နဂါးခား စန်းချို
ယဲ့နဲ့ ဝမ်းဝေယန်တို့က အင်မတန်အစွမ်းထက်တဲ့ ဓားသမား
တွေ

ဗိုဇ်မင်က ဝူပင်ချန်းကို အချိအဆေပြုလိုက်ပြီး....

'သခင်လေး စိတ်ဖော့အေးသာနေပါ။ ဝမ်းဝေယန်နဲ့ စန်း
ချိုယဲ့တို့ လိုက်လာရင်၊ ကျွန်တော်တို့ လက်မရွံ့ ဓားတပ်ဖွဲ့က
တာဝန်ယူပြီး ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ပါ့မယ်'

ထို့နောက် ဗိုဇ်မင်က သူ၏လက်မရွံ့ ဓားတပ်ဖွဲ့ကို ခေါ်
ကာ စီစဉ်စရာရှိသည်များကိုစီစဉ်ရန် ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်း
မှာ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ဗိုဇ်မင်ခေါင်းဆောင်သည့် လက်မရွံ့ ဓားတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
ထွက်သွားကြလျှင် ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းတွင် ဝူပင်ချန်းနှင့်
ကိုယ်ရံတော် ဓားသမားအချို့သာ ကျန်ရှိခဲ့၏။

ဝူပင်ချန်း၏ ကိုယ်ရံတော် ဓားသမားသုံးယောက်နှင့်အတူ
မိန်းမချောလေးပေးလွမ်း ချုပ်နှောင်ထားရာအခန်းဆီသို့ ထွက်
ခွာလာခဲ့ကြ၏။

အခန်းရှေ့မှစောင့်နေသော အစောင့်များက ဝူပင်ချန်းကို
တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ခါးများညွတ်ကာ အချိအဆေပြုလိုက်ကြ
၏....။

အခန်းတစ်ဘက်မှ သံချောင်းများက ကာရံထားသဖြင့်
အတွင်းသို့ တွေ့မြင်နေရ၏။

မိန်းမချောလေး ပေးလွမ်းက စားပွဲပေါ်မှတင်ထားသော
အစားအသောက်များကို မစားသောက်ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်
တွင် ဆော့ငိုအောင်ထိုင်နေ၏။

ဝူပင်ချန်းက အပြင်ဘက်မှနေ၍....

'ပေးလွမ်း စားစရာတွေကို စားလိုက်ဦးလေ၊ အားပြတ်နေ
ဦးမယ်'

ပေးလွမ်းက တံတွေးကို ထွ်ခနဲထွေးလိုက်ရင်း

'ဟင့် ငါ့သေသွားလဲ နင့်အပူမပါဘူး၊ နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး'

'ဆိုင်မဆိုင်ဆိုတာ မကြာခင်မှာ နင်သိရမှာပါ၊ ဟဲဟဲဟဲ'

'ဝူပင်ချန်း နင့်အကြံ ခါအကုန်ပဲလား၊ နင်ဟာ တော်
တော် လူစိတ်မရှိတဲ့တောင်ပဲ'

ဝူပင်ချန်းက....

'ကိုင်း နင် ခါတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မနက်ကျမှ နင်နဲ့ငါ
အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးမယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စကို နင် လက်
မခံရင်တော့ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ မိနေရာကနေ နင့်အတွက်
ဘယ်လိုမှ ပြန်ထွက်သွားနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း မရှိဘူး'

ဝူပင်ချန်းက စကားဆုံးသည်နှင့် ကိုယ်ရံတော် ဓားသမား
များကို ခေါ်ကာ အခန်းရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ဖေးလွမ်းမှာ သူမကို ကယ်တင်မည့်သူကို တောင့်တလိုက်
မိ၏။

သူမ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေသည့် စာပေသမား ဝမ်ဝေယန်ကို
မျှော်လင့်လိုက်မိ၏။

ဝမ်ဝေယန်က ဤနေရာသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကာ သူမ
ကို ကယ်တင်နိုင်ပါမည်လား။

(၄၀)

ညဉ့်နက်လေသည် တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေ၏။
ခလပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် သဲမှုန်များမှစ တဝေါဝေါ
လွင့်ပျံ့လျက် ရှိနေလေ၏။

ခလပြင်းနှင့် သဲမှုန်များကြားတွင် လူရိပ်သုံးရိပ်က ထွက်
ပေါ်လာ၏။

ညဉ့်အရောင်ထူးအောက်တွင် ထိုလူသုံးယောက်က ကိုယ်ဖော့
ပညာနှင့် ပြေးလွှားလာနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အဝေးမှကြည့်လျှင် မီးခိုးငွေ့များ လွင့်ပျောလာသကဲ့သို့
ရုတ်တုတ်ရုတ်တုတ်ပင်။

ထိုလူသုံးယောက်တို့သည်ကား ပုပြင်ဘိုးဘိုး၊ စာပေသမား
ဝမ်ဝေယန်နှင့် နဂါးခားစန်းချိုယဲ့တို့ပင် ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့သုံးယောက်က လိပ်ပြာတောင်ကြားသို့ အမြန်လာနေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

လိပ်ပြာတောင်ကြားသို့ မှန်မှားမှား လှရောင်အောက်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်ကြရလေပြီ။

လိပ်ပြာတောင်ကြားမှ ညအမှောင်ထုအောက်တွင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်ဆက်လျက် ရှိနေ၏။

ပုပြင်ဘိုးဘိုးက....

‘ဒီစောင်တွေဟာ တောင်ကြားပတ်ပတ်လည်မှာ အစောင့်တွေ ချထားမှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ အစောင့်တွေက တစ်နေရာမှာ အာရုံစိုက်သွားတာနဲ့ မင်းတို့က အထဲကို ဝင်သွားကြပေတော့၊ ငါက အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး နောက်ကနေ ဝင်လိုက်လာခဲ့မယ်’

ပုပြင်ဘိုးဘိုးက ပြောကာ စောင်ကြား အနောက်ဖက်သို့ ပြေးထွက်သွား၏။

‘ဝှစ်’

‘ဟူး’

ပုပြင်ဘိုးဘိုး ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားပြီး မကြာမီမှာပင် တောင်ကြား အနောက်ဖက်ဆီမှ မီးတောက်မီးလျှ ကြီးများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

‘ဟာ မီးတွေ လောင်နေပါလား’

‘အနောက်ဖက်မှာ မီးတွေ လောင်နေတယ်ဟေ့’

‘မီးဟေ့ မီး မီး’

တောင် ပတ်ပတ်လည်တွင် စောင့်နေသော အစောင့်အကြပ်များ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြ၏။

မီးရောင်နှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အစောင့်များက ထိုသူ့ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားကြ၏။

‘ဟာ ပြေးပြီဟေ့၊ လိုက် လိုက်’

‘လိုက်ကြ’

အစောင့်များက အော်ဟစ်ကာ ပြေးလိုက်သွားကြ၏။ တစ်နေရာမှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်နေကြသည့် ဝမ်းဝေယန်နှင့် စန်းချိုယဲ့တို့က အခွင့်အရေး ရသည်နှင့် တောင်ကြားအဝကင်းစခန်းကို အစောင့်များ အလစ်တွင် ရန်ပျံ ကျော်ဖြတ်လိုက်ကြ၏။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

နှစ်ယောက်သား ပျံလွှားငှက်များသဖွယ် အတွင်းသို့ ကျရောက်သွားကြ၏။ အတွင်းတွင် မီးရောင်များ လင်းလက်နေသော အဆောက်အအုံများကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

နှစ်ယောက်သား အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ အမှောင်ရိပ်သို့ ပြေးကပ်နေလိုက်ကြ၏။

မှော်မီးဂိုဏ်းသား အချို့က သူတို့နှစ်ယောက်ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားကြ၏။

ဝမ်းဝေယန်နှင့် စန်းချိုယဲ့တို့က တောင်ကြားအတိုင်း အတွင်းသို့ တရွေ့ ရွေ့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

သူတို့က အဆောက်အဦများကို အကာအကွယ်ယူကာ ဝင်
ရောက်လာခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

တောင်ကြားအဆုံးတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ စုပုံ
ကျရောက် ပိတ်ဆို့ နေ၏။

ထိုနေရာတွင် အဆောက်အဦတစ်ခုက ရှိနေ၏။ အဆောက်
အဦရှေ့တွင် ကျောက်ဖြူသားနှင့်ထုလုပ်ထားသည့် မြင်းရုပ်ကြီး
နှစ်ရုပ်က ရှိနေ၏။

ပူပင်ချန်းက မည်သည့်အခါပွယ်နှင့် ဤမြင်းရုပ်ကြီးနှစ်ရုပ်
ထုလုပ်ထားသည်ကို မသိရပေ။

အဆောက်အဦရှေ့တွင် အစောင့် သုံးယောက်က စောင့်
ကြပ်နေကြ၏။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’
‘အား အင့် အီး’

စန်းချယ်ယဲက မေ့ဆေးလက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်လွှတ်လိုက်ရာ
အစောင့်သုံးယောက်မှာ လဲကျ မေ့မျောသွားကြရ၏။

အစောင့်သုံးယောက်လဲကျမေ့မျောသွားကြသည်နှင့် စန်း
ချယ်ယဲနှင့် ဝမ်ဝေယန်တို့က အတင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ကြလေ
သည်။

ခန်းမဆောင်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။ သူ
တို့က ခန်းမဆောင်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရာ မကြာမီ
အစောင့်နှစ်ယောက်စောင့်ကြပ်နေသည့် အခန်းတစ်ခန်းကိုတွေ့
မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုအခန်းမှာ ဖေးလွှမ်းကို ချုပ်နှောင်ထားရာ အခန်းပင်
ဖြစ်၏။

အခန်းရှေ့တွင် မျှော်မီးဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်ကစောင့်ကြပ်
နေကြ၏။

‘ဝှစ် ဝှစ်’
‘အား အင့်’

စန်းချယ်ယဲ၏ မေ့ဆေး အဆိပ်လက်နက်ပုန်း ထိမှန်ကာ
အစောင့်နှစ်ယောက် လဲကျသွားကြရ၏။

‘ဟင် အစ်ကို’

ဖေးလွှမ်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝမ်ဝေယန်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရ
လျှင် အံ့ဩဝမ်းသာသွားရ၏။

ညီမ

ဝမ်ဝေယန်မှာလည်း ဖေးလွှမ်းကိုတွေ့လိုက်ရလျှင်ဝမ်းသာ
အားရနှင့် ခေါ်လိုက်မိ၏။

‘ဖြောင်း’

ဝမ်ဝေယန်က တံခါးမှသော့ကို လက်ဖြင့် ရိုတ်ချိုးဖွင့်ပစ်
လိုက်၏။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် ဝမ်ဝေယန်နှင့် ဖေးလွှမ်းတို့က
တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်မိ
လိုက်ကြ၏။

စန်းချယ်ယဲက...

‘ကိုင်း အချိန်ရှိတုန်း ခုနေ အပြင်ကို ပြန်ထွက်ကြရ
အောင်....’

'ဟား ဟား ဟား'

'ဟား ဟား ဟား'

ရုတ်တရက် သူတို့ နောက်ကျောဖက်မှ စူးရှ ကျယ်လောင်
သော ရယ်မောသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
ကြရာ ဝူပင်ချန်းနှင့် ဇိုဇီမင်တို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရ၏။

သူတို့နှင့်အတူ ကိုယ်ရံတော် ဓားသမားများ၊ လက်မရွံ့
ဓားတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ရှိနေ၏။

ဝူပင်ချန်းက ဟင်္တင်ပြန်ရယ်ပြုလိုက်ကာ

'မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး လွမ်းခန်းကတော့ အတော်ကို
ကြည့်လိုကောင်းတာပဲ၊ ကိုင်း နောင်ဘဝကျမှဆက်ပြီးလွမ်းကြ
ပေတော့'

ဝူပင်ချန်းက ပြောပြောဆိုဆို နံရံမှခလုတ်တစ်ခုကို အောက်
သို့ ဆွဲချလိုက်၏။

'ဝေ၊'

'ဂျမ်း'

ရုတ်တရက် စန်းချိုယဲ့၊ ဝမ်ဝေယန်နှင့် ဖေးလွမ်တို့ ခြေ
ထောက်အောက်မှ နင်းထေးသော ကြမ်းပြင်မှာ ပွင့်ထွက်သွား
တာ သုံးယောက်စလုံး အောက်သို့ ထိုးဆင်းကျသွားကြစေ
သည်။

'အား'

ဖေးလွမ်မှာ အထိတ်တလန့်အော်ပစ်လိုက်၏။ အောက်တွင်
ချွန်ထက်သော ဓားသွား လှံသွားများက ထိုးထိုး ထောင်
ထောင် ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

'ဝိုး'

ရုတ်တရက် အထက်မှ လူရိပ်တစ်ရိပ်က ပျံဝဲထွက်သွားပြီး
ကြိုးတစ်ချောင်းက အောက်သို့ ထိုးဆင်းလာကာ စန်းချိုယဲ့၊
ဝမ်ဝေယန်နှင့် ဖေးလွမ်တို့ သုံးယောက်စလုံးကို ရစ်ပတ်စာ
အပေါ်သို့ပြန်လည်ဆွဲတင်သွား၏။

စန်းချိုယဲ့၊ ဝမ်ဝေယန်နှင့် ဖေးလွမ်တို့ သုံးယောက်မှာ
ဓားသွား လှံသွားများ ပေါ်သို့ ကျဆင်းတော့မည့် ဆဲဆဲ
အပေါ်မှ ကယ်တင်ရှင်ကြောင့် အသက်ဘေးမှ သိသိအလေး
လွတ်မြောက်သွားကြရလေတော့၏။

'ဝိုး'

'ဟူး'

မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် သုံးယောက်
စလုံး အပေါ်သို့ ပြန်လည်ကျရောက်သွားကြ၏။

သူတို့သုံးယောက်၏ အသက်ကို ကယ်တင်ပေးလိုက်သူမှာ
ပုံပြင်ဘိုးဘိုးပင်ဖြစ်၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုး ခန်းမဆောင်ကြီးအတွင်းသို့ ကျရောက်လာ
ပြီးနောက် တွင်းထဲသို့ ကြိုးရှည်ကို ပစ်သွင်းကာ သုံးယောက်
စလုံးကို ဆွဲတင်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် သုံးယောက်စလုံး
ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြရသည်။

ဝူပင်ချန်းနှင့် ဇိုဇီမင်တို့ကမူ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးကို တွေ့မြင်လိုက်
ရလျှင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိကြ၏။

'ချလွမ် ချမ်'

ချလွင်
ဇိုဇိမင်က အချက်ပြလိုက်လျှင် လက်မရွံ့ ခားတပ်ဖွဲ့က
ခားများကို ဆွဲထုတ်ကာ အသင့်ပြင်လိုက်ကြ၏။
ဝူပင်ချန်းက ပုံပြင်ဘိုးဘိုးအား...
ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက နေရာတကာမှာ စပ်စပ်စုစု တော်တော်
ပါချင်နေတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးဟာ သိုင်းလော
က ကနေ ကွယ်ပျောက်ရတော့မယ်

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ကာ...
ပုံပြင်ဘိုးဘိုးဟာ ဘယ်တော့မှ မကွယ်ပျောက်ဘူးကွာ ဝါ
က နောက်ထပ် အသက်တွေ အများကြီးရှည်ဦးမယ်၊ အခု
လောလောဆယ် အသက်တို့မှာက မင်းကွ
ဦး
အား

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက စကားဆုံးသည်နှင့် အင်္ကျီလက်စကြီးကို
ဝေ ယမ်းပစ်လိုက်ရာ မြေကြီးတစ်ကောင်က ဝူပင်ချန်းလည်မျို
ပေါ်သို့ ကျရောက်သွားပြီး မလွတ်တမ်း ကိုက်ခဲထားလိုက်လေ
သည်။

အား အား
ဝူပင်ချန်းမှာ မြေကြီးကို တွန်းပယ်ရင်း မြေပေါ်သို့ လဲကျ
သွားရ၏။

မြေဆိပ်မှာ အလွန်ပြင်းထန်လွန်းရာ တစ်ခဏချင်းမှာ ဝူပင်
ချန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်လာပြီး မျက်လုံး

နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်ပေါက်၊ နားရွက်များထဲမှ ဆွေးများ၊ စီး
ကျလာရ၏။

ဟာ
ဟင်
ဟယ်
သူတို့၏ သခင်လေး မရွှေမလှ ကျဆုံးသွားသည်ကို တွေ
လိုက်ရလျှင် ဇိုဇိမင်ခေါင်းဆောင်သည့် လက်မရွံ့ ခားတပ်ဖွဲ့
မှာ အတော်ကလေး တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားကြရလေ
သည်။

ထိုက်ကြွ
သတ်ကြစမ်း
ချက်ချင်းပင် သထိပြန်ဝင်လာသည့် ဇိုဇိမင်က ခားကို
မြွေခက်ကာ လက်မရွံ့ခားတပ်ဖွဲ့ကို အော်ငေါက် အမိန့်ပေး
လိုက်သည်။

တစ်ခဏချင်းမှာပင် ထိုက်ပဲ့က ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားလာရ
သည်။

စန်းချိုယဲ့က နဂါးခားကို ဝေ ယမ်း ထိုက်ခိုက်လိုက်သလို
ဝမ်ဝေယန်က သံမဏိယပ်တောင်ကို ဝေ ယမ်းကာ ထိုက်ခိုက်
ပစ်လိုက်သည်။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက အရက်အိုးကြီးနှစ်လုံးကို ဝေ ယမ်းကာ
ထိုက်ခိုက်လျက်ရှိ၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုး၏ လက်ချက်ကြောင့် လက်မရွံ့ ခားတပ်ဖွဲ့မှာ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျဆုံးလျက် ရှိနေကြ၏။

ဇုဇီမင်နှင့်စန်းချယ်ယဲ့တို့က ဓားချင်းယှဉ်လိုက်မိကြ၏။ ဇုဇီမင်၏ ဓားကလည်း နှစ်ဖက်သွားခါးပင် ဖြစ်၏။ ဇုဇီမင်က ပြင်းထန်သော ဓားမျက်များဖြင့် ဝိုက်ခိုက်လာ၏။

သို့သော် စန်းချယ်ယဲ့၏ ရှောင်လှောင်ခါးချက်များကြောင့် ဇုဇီမင်မှာ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် စန်းချယ်ယဲ့၏ ဘုန်းတော်ကြီး တရားထိုင်ခါးချက်ကြောင့် ဇုဇီမင်မှာ စူးဝါးစွာ အော်ဟစ်ရင်း လဲကျသွားရလေတော့၏။

မှော်မီးဂိုဏ်းသားများမှာလည်း ခြေဦးတည့်ရာသို့ ထွက်ပြေးကြရကုန်၏။ စန်းချယ်ယဲ့ ပုပြင်ဘိုးဘိုး၊ ဝမ်ဝေယန်နှင့် ပေးလွမ်းတို့သည် လိပ်ပြာတောင်ကြားမှ အောင်မြင်စွာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့၏။

နေရောင်ခြည်သည် ပူနွေးတောက်ပစွာ ကျဆင်းနေ၏။ ချယ်ရီတောင်ကုန်းထိပ်တွင် သိုင်းလောကသားများက ရောက်ရှိနေကြလေပြီ။ ပုပြင်ဘိုးဘိုးက ထိပ်ဆုံးမှ ထိုင်လျက်ရှိနေသည်။

ဝမ်ဝေယန်၊ ပေးလွမ်းနှင့် စန်းချယ်ယဲ့တို့က ပုပြင်ဘိုးဘိုး၏ နံဘေးတွင် ထိုင်လျက်ရှိနေကြသည်။ သိုင်းလောကသားများက သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိနေကြသည်။

ဝမ်ဝေယန်နှင့်ပေးလွမ်းတို့က ပေးပုန်၏ အထုတဈာပနကိစ္စ ပြီးစီးသွားသောအခါ လက်တွဲလိုက် ကြလေပြီ။ ဝမ်ဝေယန်က ပေးလွမ်းကို နေပြည်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည် ဖြစ်သည်။

သူတို့က နေပြည်တော်မှတစ်ဆင့် ကြယ်နီဂိုဏ်းသို့ သွားရောက်ကြမည်ဖြစ်၏။ ပေးလွမ်းနှင့်ဝမ်ဝေယန်တို့က ကြယ်နီဂိုဏ်းချုပ်များအဖြစ် ကြယ်နီဂိုဏ်းတွင် ဆက်လက်တာဝန်ယူထမ်းဆောင်ကြမည် ဖြစ်၏။

ယခု သူတို့က သိုင်းလောကသားများနှင့် မခွဲခွာမီ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးနေကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ စန်းချယ်ယဲ့ကလည်း ခရီးထွက်ရဦးမည်ဖြစ်ပေသည်။

ပုပြင်ဘိုးဘိုးက...
ကိုင်း တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနဲ့ ရပ်ရွာအေးချမ်းရေးအတွက် ဆက်လက်ပြီး ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ကြပါ။ မိနတ်မီးတောင် သိုင်းပြိုင်ပွဲမှာကတော့ မျှော်လင့်ထားသလို ဟောရာသိုင်းနတ်သမီးနဲ့ ဘယ်သူမှမတွေ့ဆုံလိုက်ရဘူး။ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ ဘယ်ကိုမှထွက်သွားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူဟာ သိုင်းလောကထဲမှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်

ဝမ်ဝေယန်က....

ကျုပ် မှာကြားချင်တာကတော့ ရာဇဝတ်ဘေးဆိုတာ ပြေးမလွတ်သလို အမှန်တရားဆိုတာကလဲ ကြာရှည်ဖုံးကွယ် ထားလို့ မရပါဘူး။ တရားဥပဒေတောင်ထဲကသာ ဆောင်ရွက်ကြပါလို့ မှာကြားလိုပါတယ်။ တရားဥပဒေတောင်အပြင် ဘက်ကနေ ဆောင်ရွက်ရင်တော့ အမှားတွေ ကြုံနိုင်ပါတယ်။ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက်က...

‘မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက အဖြူရောင် သိုင်းလောကသားတွေကို အန္တရာယ်မပြုပါဘူး။ ဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ အဖြူရောင်သစ္စာဘက်တော်သားတွေအတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ သူဟာ အနက်ရောင် သိုင်းလောကသားတွေအတွက်ကတော့ သေမင်းပါပဲ’

စန်းချိုယဲ့က....
‘မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခုအချိန်အထိ ဖော်ထုတ်လို့မရသေးဘူး။ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဖော်ထုတ်နိုင်ရင် အခြေအနေက အတော်ကလေးကောင်းသွားမှာပါ’

ပုပြင်ဘိုးဘိုးက....
‘မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ဘယ်သူလဲ၊ သူ ဘာကြောင့် ခုလို အနက်ရောင်သိုင်းထိပ်သီးတွေကို လိုက်ပြီးသုတ်သင်နေတယ်ဆို ကျုပ်သိတယ်’

ပုပြင်ဘိုးဘိုးစကားကြောင့် အားလုံးမှာ အံ့အားသင့်သွားကြရ၏။ နောက်မှ ပုပြင်ဘိုးဘိုးမှာ သိုင်းလောကတွင် နှစ်သက်ပြစ်ကြောင်းသတိရလိုက်မိကြရ၏။

မှန်ပေသည်။ ပုပြင်ဘိုးဘိုးသည် သိုင်းလောကတွင် နှစ်သက်ပြစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

စန်းချိုယဲ့က ပုပြင်ဘိုးဘိုးကို အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး....
‘ပုပြင်ဘိုးဘိုးခင်ဗျား မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးနဲ့ ပတ်သက်သိရင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါလားခင်ဗျား။ ဒါမှလဲ ကျွန်ုပ်တို့သက်ပြီး သိရမှာပါ။ နို့ဖို့ဆိုရင် ရန်သူမှန်း မိတ်ဆွေမှန်း ခွဲခြားမရ ဖြစ်နေကြရပါတယ်။ ပြဿနာတွေက ရှုပ်ထွေးလာနိုင်ပါတယ်’

ဝမ်းဝေယန်ကသည်း ပုပြင်ဘိုးဘိုးကို အရိုအသေပြုလိုက်တာ....

ဟုတ်ပါဘယ်ခင်ဗျား။ စန်းချိုယဲ့ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ပုပြင်ဘိုးဘိုးအနေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိနေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သိုင်းလောကသားတွေသိအောင် ပြောပြစေချင်ပါတယ်’

ပုပြင်ဘိုးဘိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိလိုက်ပြီး....
တကယ်တော့ မဟူရာ သိုင်းနတ်သမီးရဲ့ဘဝဟာ အင်မတန် စနားစရာကောင်းပါတယ်။ သူဟာငယ်စဉ်လေးကတည်းက အချိုးမျိုးရောက်ခဲ့ရတယ်။ သူ့ဖခင်ဟာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောက လျှမ်းလျှမ်းဘောက် အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ပဲကွယ်။ အဖြူရောင်သစ္စာဘက်သား သိုင်းပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ ဒီသိုင်း

မိုးဆမ်းဝန်းစာပေ

ပညာရှင်ကြီးမှာ ချူဆိုတဲ့ သမီးကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်
ကွယ်
ပုပြင်ဘိုးဘိုးက မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ ဇာတ်လမ်းကို
စလိုက်၏။

ရေ

သုဟ

သေမင်းအိုင်စန်အောင်ထိပ်ရှိ သိုင်းပညာရှင်ကြီးဖန်၏နေအိမ်မှာ
စန်းချုပ်ခြံမြေနှင့် သာယာလှပသော အိမ်တစ်လုံးပင် ဖြစ်၏။
မဟူရာအတွင်း သီးပင်စားပင်များ စုံလင်စွာ စိုက်ပျိုးထား
အထိ ၂၁ ရေကန်ငယ်အလေး တစ်ကန်ကလည်း ရှိနေ၏။

ဆရာကြီးဖန်းသည် အသက်ငါးဆယ် ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်
လည်း လျင်မြန်စွာလတ်ဆတ်ပင်ဖြစ်၏။ တိုင်စန်တောင်ထိပ်တွင်
ဆရာကြီးဖန်းက လာရောက် ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးဖန်းတွင် ချူဆိုသော သမီးကလေး တစ်ယောက်
သာ ရှိ၏။ အိမ်တွင် သမီးကလေးချူအပြင် အိမ်မှုကိစ္စကို
ဆောင်ရွက်ပေးစဉ် ကျင်မဟူသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်
ယောက်လည်း ရှိနေ၏။

ချူမှာ ယခုမှ အသက် ဆယ်လေးနှစ်သာ ရှိနေသေး၏။
သိုင်းပညာရှင်ကြီး တစ်ဦး၏ သမီးပီပီ သိုင်းပညာကို ငယ်စဉ်
လေးကတည်းက သင်ကြားခဲ့ရ၏။

ဆရာကြီးဖန်းက သူမ၏ ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံးတွင် သံ
ပြားများ ချည်ထားပေး၏။ သံပြားချပ်များမှာ အလွန်လေးလံ
လှ၏။ ချူ အသက်ဆယ်နှစ်သမီးမှ စ၍ ယခု အသက် ဆယ်
လေးနှစ်တိုင်တိုင် လေးနှစ်စိတိ သံပြားချပ်များကို ခြေထောက်
တွင် ပတ်ချည်ထားရ၏။

သူမ၏ ကိုယ်ပေအားမှာ အခြားသူများထက် သာလွန်
နေ၏။ အတယ်ကြောင်ဆိုသော ငယ်စဉ်လေး ကတည်းက
ပင် ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံးတွင် လေးလံသော သံပြား
များကို ချည်နှောင်ကာ ထွားလာ လှုပ်ရှားခဲ့ရခြင်းကြောင့်ပင်
ဖြစ်၏။

ယနေ့ သံပြားချပ်များကို ဆရာကြီးဖန်းက သမီးကလေးချူ
၏ ခြေထောက်အစုံမှ ဖြုတ်ပေးမည့်နေ့ပင် ဖြစ်၏။

နေ့ခြည်နုနုသည် အိမ်ရှေ့ သိုင်းလေ ကျင့်ရာ ခြေကွက်လပ်
ကျယ်ကြီး အတွင်းတွင် ဆရာကြီးဖန်းနှင့် သမီးချူတို့က ပုပ်
လျက် ရှိနေကြ၏။

ချူ၏ ခြေထောက်အစုံတွင် သံပြားချပ်များက ရှိနေ၏။
ဆရာကြီးဖန်းက သမီးဖြစ်သူ ချူအား...

ကိုင်း သမီး၊ ဝီကနဲ့ သမီးခြေထောက်က သံပြားတွေကို
ပေပေ ဖြုတ်ပေးတော့မယ်။ သမီးရှဲ့ ကိုယ်ပေအား တယ်

လောက် တိုးတက်ကောင်းမွန်လာသည် ဆိုတာ သမီး စစ်ဆေးကြည့်ပေတော့

ဆရာကြီးဖန်းက ပြောရင်း ချူ၏ ခြေထောက်အစုံမှ လေးနှစ်တိုင်တိုင် ချည်ခံနှောင် ပေးထားခဲ့သည့် လေးလံလှသည့် သံပြားချပ်များကို ဖြုတ်ပေးလိုက်၏။ သံပြားချပ်များ တွာကျသွားသည်နှင့်....

‘ကိုင်း သမီး၊ သမီး စမ်းကြည့်လိုက်စမ်း’

‘ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ’

ချူက ပြောရင်း ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် တစ်ချက် ခုန်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် သူမက အထက်သို့ ထိုးတက်သွားပြီး မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ထိပ်ဖျားပေါ်သို့ ကျရောက်သွား၏။

သူမက ထိုသစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှ တစ်ဆင့် အခြား သစ်ပင်ကြီးများဆီသို့ ခုန်ပျံ ကူးသန်းသွား၏။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် သူမသည် ငှက်တစ်ကောင်ပမာ ပျံသန်းထွက်သွားပြီး သစ်ပင်များကြားတွင် ပျောက်သွား၏။

ဆရာကြီးဖန်းမှာ သမီးကလေး ချူ၏ ထိုးတက်လာသော ကိုယ်ဖော့ပညာကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သွားရ၏။ မကြာမီ သစ်ပင်ကြီးများကြားမှ အောက်သို့ ပြန်လည် ထိုးဆင်းကျရောက်လာ၏။

ချူက ဖခင်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် အရိုအသေပြုရင်း... ‘ဖေဖေ၊ သမီးရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာကတော့ အရမ်းကို ထိုးတက်နေတယ်။ အရမ်းကို ပေါ့ပါးနေတာပဲ ဖေဖေ’

ဆရာကြီးဖန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

‘မှန်တာပေါ့ သမီး၊ သမီးဖာ လေးနှစ်လုံးလုံး ခြေထောက်မှာ သံပြားကြီးတွေ ကပ်ပြီး သွားလာ လှုပ်ရှားခဲ့ရတာ မဟုတ်လား၊ အခု သံပြားတွေ ဖြုတ်လိုက်တော့ သမီးရဲ့ ခြေထောက်တွေဟာ အရမ်းကို ပေါ့ပါးသွားရတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ သမီး အခု အရမ်းကို ပေါ့ပါးနေတာပါပဲ၊ သမီးသိုင်းကွက်တွေ ဆက်ပြီး လေ့ကျင့်လိုက်ဦးမယ်’

‘အေး အေး’

ဆရာကြီးဖန်းက ပြောကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။ ချူက သိုင်းကွက်များကို ဆက်လက် လေ့ကျင့် နေလိုက်၏။ ယနေ့အဖို့ သူမ လေ့ကျင့်ရသည်မှာ ခါတိုင်းနှင့် မတူဘဲ အလွန် သွက်လက်ပေါ့ပါးလျက် ရှိနေ၏။

ဆရာကြီးဖန်း၏ နေအိမ်သို့ ဧည့်သည်များ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ထိုဧည့်သည် သိုင်းသမားများမှာ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြပြီး ရွှေနဂါး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ စာ တစ်စောင်ကို ယူဆောင်လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဆရာကြီးဖန်းက ရွှေနဂါး ဂိုဏ်းသားများကို တွေ့လိုက်ရလျှင် ပထမတွင် အတော်ကလေး အံ့ဖွားသင့်သွားရ၏။

မောင်ရှင်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘာတွေများ မှာကြားလိုက်လို့ပါလဲ၊ မောင်ရှင်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ ကျုပ်က ဘာမှ အဆက်အသွယ်မရှိပါဘူး။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းခွဲမှူးက အကျိအတွင် အိတ်ထဲမှ အနီရောင် ဖြိတ်စေတစ်ခုကို ထုတ်ပေးလိုက်ကာ...

ကျွန်တော်တို့ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဆရာကြီးကို စာတစ်စောင် အပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား။

ဆရာကြီးဖန်းက ရွှေနဂါးဂိုဏ်းမှစာကိုဖွင့်ကာ ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်၏။ စာထဲတွင် ရေးထားသည်မှာ....

‘ဆရာကြီးဖန်း ခင်ဗျား ယခုအခါ ကျွန်တော်၏ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းတွင် သိုင်းသောကမှ ထင်ရှားသော သိုင်းပညာရှင်ကြီး အတော်များများ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ဆရာကြီးလည်း ကျွန်တော်တို့၏ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းတွင် ဂိုဏ်းဝင်

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

တစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေစေလိုပါသည်။ ဆရာကြီးကို ဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်နေရာ ပေးအပ်မည်ဖြစ်ပါသည် ဆရာကြီး မနစ်နာစေရပါ။

(ဟောင်ဟန်စင်း၊ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်)

သိုင်းပညာရှင်ကြီးဖန်းက ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်း၏စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ....

‘မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ပြောလိုက်ပါ၊ ဒီကိစ္စက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့၊ ငါက နဂိုကတည်းက သိုင်းသောကကို ပြီးစေ့ ပို့ ဒီနေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး ယာနေတာ ငါပြောတဲ့အတိုင်း မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါ’

‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျား’
ထိုနောက် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းခွဲမှူးနှင့် ဂိုဏ်းသားများသည် ဆရာကြီးဖန်း၏ နေအိမ်မှ ပြန်သည်ထွက်ခွာသွားကြတော့၏။ သမီးကလေးချူက အခန်းထဲမှထွက်လာကာ ဆရာကြီးဖန်းအား....

‘ဖေဖေ မျက်နှာလဲမကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခုနကလာတဲ့လူတွေက ဘယ်သူတွေလဲ၊ သူတို့နဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’
ဆရာကြီးဖန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ....

‘ဖေဖေ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ စေတောကလာတဲ့ လူတွေက ရွှေနဂါးဂိုဏ်းက သိုင်းသမားတွေပဲ၊ သူတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ဟောင်ဟန်စင်က ဖေဖေ ဆီကို စာတစ်စောင် ပေးခိုင်းလိုက်
တာပဲ၊ ဖေဖေ့ကို ရွှေ့နဂါးဂိုဏ်းထဲဝင်ဖို့ စည်းရုံးလိုက်တာပဲ
'အဲ့တော့ ဖေဖေက ဘယ်လိုပြန်ပြောလိုက်သလဲ'

'ဖေဖေက ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ ဘယ်
ဂိုဏ်းထဲမှလဲ မဝင်ဘူးလို့၊ ဖေဖေက နဂိုဏ်းတည်းက ဆေးဆေး
ဆေးဆေးနေချင်လို့ ဒီတိုင်စန့်တောင်ထိပ်အပေါ်မှာ လာပြီ
နေတာပဲ'

'အဲဒါကောင်းတယ် ဖေဖေ၊ သမီးကြားဖူးသလောက်ပြော
ရရင် သိုင်းလောကကြီးဟာ ရှုပ်ထွေးပွေလီနုတာပဲ၊ ကြောက်
စရာလဲကောင်းတယ်'

ဆရာကြီးဖန်းက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်ပြီး...

'ဟုတ်တယ်သမီး၊ သိုင်းလောကနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေ
တာအကောင်းဆုံးပဲ၊ သိုင်းလောကဆိုတာ အင်မတန်မှကြောက်
စရာကောင်းပြီး ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ ဪ သမီးကို ဖေဖေ
ပြောထားရဦးမယ်'

'ဘာများလဲ ဖေဖေ'

'သမီးကို ဖေဖေ တစ်ခါကပြောထားဖူးတဲ့ အိမ်နောက်က
လမ်းကို သိတယ်ဟုတ်လား၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် အဲ့ဒီလမ်းကနေ
လွတ်အောင်ပြေးနော်၊ ဒီလမ်းဟာ တောင်တစ်ဖက်ကိုရောက်
သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီလမ်းကနေသွားရင် သမီးကို ရန်သူတွေဖမ်း
မိမှာမဟုတ်ဘူး'

ချူက တအံ့တဩဖြစ်သွားရတာ...

'ဖေဖေက ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ၊ ဖေဖေ မှာ ရန်သူ
များ ရှိနေလို့လား၊ သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးရမှာလဲ'

ဆရာကြီးဖန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ...

'အကြောင်းရှိလို့ ပြောနေတာပေါ့၊ သမီး၊ ရွှေ့နဂါးဂိုဏ်း
ဟာ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်း
ပဲ၊ ဒီဂိုဏ်းကသာ အင်အားသုံးပြီး ဖေဖေ့ကိုသာတိုက်ခိုက်ရင်
ဖေဖေ အနေနဲ့ သူတို့ကို ဘယ်လိုမှ ကာကွယ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊
ဒါကြောင့် သမီးကို ခုကတည်းက လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ပြ
သပေးထားရတာပဲ'

ချူက အံ့ကလေးကြိတ်လိုက်ရင်း...

'ဒါဆို ခုကတည်း ဖေဖေရှောင်နေရင် မကောင်းဘူးလား'
ဆရာကြီးဖန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ...

'ဖေဖေဟာ အဲ့ဒီလောက်သတ္တိနည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်
မဟုတ်ပါဘူး သမီး ဖေဖေ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖေဖေက အသက်
နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်သွားရလိမ့်မယ်၊ သမီးကို ဖေဖေမှာခွဲချင်
တာကတော့ ထကယ်လို့ ဖေဖေကျဆုံးသွားမယ်ဆိုရင် ရန်သူ
တွေကို သမီးက ပြန်ပြီး ဖေဖေ့ကိုယ်စား ချေမှုန်းပစ်ပါ'

စိတ်ချပါဖေဖေ၊ ဖေဖေ အတွက် သမီး ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်
ပေးပါမယ်၊ သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုး သမီး
ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်'

အေး သမီးက လိမ္မာပါကွယ်၊ ဒါမှ ဖေဖေ သမီး ပီသ
တော့မှာပေါ့ကွယ်၊ ဖေဖေက သမီးကိုချစ်လွန်းလို့ ချူ ဆိုပြီး
နာမည်တစ်လုံးတည်း ပေးထားခဲ့တာပဲ၊ သမီးဟာ ကိုယ်တစ်
မြောက်တာတဲ့သိုင်းပညာနဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုးအတွက်ဆောင်
ရွက်ရမယ်

ထိုနောက် ဆရာကြီးဖန်းက ချူကို ဆိမ်အပြင်ဖက်သို့ခေါ်
ဆောင်သွားကာ သိုင်းကွက်အသစ်များတို့ ကစားပြုလိုက်လေ
သည်။

ချူကလည်း ဝါသနာပါသည်အတိုင်း ဖခင်ကြီး ပြသပေး
သည်များကို အသေအချာ လေ့လာကြည့်ရှု မှတ်သားထား
လိုက်၏။

ချူမှာ ချောမောလှပလော့ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်
ပင် ဖြစ်၏။ အသက်မှာ ဆယ်လေးနှစ်မျှသာ ရှိနေသေးသော်
လည်း ကိုယ်ကာယမှာ ဖွံ့ထွားလှပသည်။ မျက်လုံးကလေး
များမှာ ကြည်လင်ဝိုင်းစက်နေပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးမှာ နှင်းဆီ
ကလေးပမာ ရှိနေ၏။

ချူ အသက်ငါးနှစ်သမီး အရွယ်မှာပင် မိခင်ကြီး ဆုံးပါး
သွားကာ ဖခင်ဖြစ်သူ ဆရာကြီးဖန်းကပင် ဆက်လက် ပြုစုခဲ့ရ
သည်။

ဆရာကြီးဖန်းက သိုင်းကွက်များပြသလိုက်ပြီးနောက်....

‘သမီး သိုင်းပညာဆိုတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းအကျိုး
အတွက် အသုံးမပြုရဘူး၊ အထူးသဖြင့် အများအကျိုးအတွက်
အသုံးပြုရမယ်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးကို စော်စော

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ထိပါး ခံနိုင်ယှက်လာမယ်ဆိုရင် ကိုယ် တတ်မြောက်ထေးတဲ့
သိုင်းပညာနဲ့တာကွယ်ရမယ်၊ ဒီပညာကိုအသုံးပြုပြီး လူတစ်ဖက်
သားကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှု မပြုလုပ်ရဘူး၊ သူတစ်ပါးကို မျက်
ရည်ပေါက် ကြီးငယ်ကျအောင် မပြုလုပ်ရဘူး၊ အခု ဖေဖေ
ပြောတာတွေကို သမီးသဘောပေါက်ခဲ့လား’

‘ပေါက်ပါတယ် ဖေဖေ’

‘ကိုင်း ခုနက ဖေဖေပြောပေးခဲ့တဲ့သိုင်းကွက်တွေကို သမီး
ပြန်ပြီး လေ့ကျင့်ပြစမ်းပါဦး’

‘ကောင်းပါပြီ ဖေဖေ’

ထိုနောက် ချူက စောစောက ဆရာကြီးဖန်း ပြသပေးခဲ့
သော သိုင်းကွက်များကိုပြန်လည်လေ့ကျင့်လိုက်၏။ ချူသည်
လေ့ထဲသို့ထိုးစက်သွားပြီး နဂါးတစ်ကောင်ပမာ လူးလွန်ပိုစွဲ
သွားရ၏။ သူမ၏လက်ဝါး လှေတိုးဆံများမှာ တဟူးဟူးထွက်
ပေါ်လျက် ရှိနေ၏။

ဆရာကြီးဖန်းမှာ ချူ၏မှတ်ဉာဏ်နှင့်ကြီးစားမှုကိုဝိတ်ထဲမှ
ကျိတ်ကာ ချီးကျူးနေမိ၏။

ချူသည် တစ်ခါပြန်ပင်မှတ်မိလွယ်သော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ ဖြတ်ဆိုဉာဏ်ဇည်း ကောင်းသော မိန်း
ကလေး တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။

ချူသည် သိုင်းပညာတွင် အတော်အသင့် တတ်မြောက်
ထားရပြီဖြစ်သော်လည်း အတွင်းအားမှာမူ အတော်ပင်လိုအပ်
နေသေး၏။

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

သူမ၏ အသက်မှာ ယခုမှ ဆယ်လေးနှစ်မျှသာ ရှိနေပြီ။
အနည်ဆုံး သူမ၏အသက် ဆယ်နှစ်နှစ်၊ ဆယ်ရှစ်နှစ်လောက်
မှ အတွင်းအားကောင်းမွန်ပြည့်ဝလာမည် ဖြစ်ပေ၏။

ချူက သိုင်းကွက်များ ထုတ်ဖော်ပြသပေးလိုက်ပြီးနောက်
လေထဲမှ ကျွမ်းပစ်တာ အောက် ပျံပြန်ဆင်းလာခဲ့၏။ ပြီးနောက်
သူမက ဆရာကြီးဖန်းကို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အရိုအသေပြု
လိုက်၏။

ဆရာကြီးဖန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

‘သမီး၊ သမီးနဲ့သိုင်းပညာကတော့ ထိပ်ဆုံးအဆင့်မရောက်
သေးတာတောင်မှ အဆင့်မနိမ့်လှပါဘူး။ ဖေဖေ ထပ်ပြီးပြသ
ပေးမှာတွေကို အသေအချာ လေ့ကျင့်ထားကွယ်၊ အခုသမီး
မှာ အဓိကလိုအပ်နေတာကတော့ အတွင်းအားပဲ။ အတွင်းအား
ကြီးမားပြည့်ဝလာတဲ့အချိန်မှာ သမီးဟာထိပ်တန်းသိုင်းသမား
တစ်ယောက်ဆရာရလိမ့်မယ်’

ချူက ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်ရင်း....

‘ဟုတ်ပါတယ်ဖေဖေ၊ အခု သမီးမှာ လိုအပ်ချက်ကတော့
အတွင်းအားပါပဲ။ အတွင်းအားသာပြည့်ဝကြီးမားလာမယ်ဆို
ရင် ဘယ်ရန်သူကိုမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ သမီး
ဖေဖေပြသပေးတဲ့သိုင်းပညာတွေကို အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်
ပါ့မယ်’

ဆရာကြီးဖန်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်း....

‘သိပ်ပြီးတော့လဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်စရာ မလိုပါ
ဘူး။ သမီးလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိခိုက်အောင် ပင်ပန်းအောင်

လေ့ကျင့်မှု မပြုလုပ်ရဘူး။ နေ့စဉ် မုန်မုန်ပဲ လေ့ကျင့်သွား
ပါ။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်ရင် သမီးလေးအတွက် အန္တရာယ်
ရှိတာပေါ့ကွယ်၊ ကိုင်း ဒီနေ့တော့နားလိုက်ပါဦးကွယ်၊ သမီးလဲ
အတော်ကလေးပင်ပန်းနေပါပြီ’

‘တောင်းပါပြီ ဖေဖေ’

ထိုနောက် သားအဖနှစ်ယောက်တို့ အိမ်ကလေး အတွင်း
ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားကြလေတော့၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
သွားရလေတော့၏။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ ဟောင်ဟန်စင်းဖြစ်ကာ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာ မာအာထန်ဆိုသူဖြစ်၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်းမှာ အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ၏ စည်းရုံးသိမ်းသိမ်းမှုကို လက်မခံသူများကို ရက်စက်စွာ သုတ်သင်ပျင်းလင်းပစ်လေ့ ရှိ၏။

ယခု သူက ဆရာကြီး ဖန်းထံသို့ ဖိတ်စာပို့ခိုင်းလိုက်၏။ ဆရာကြီးဖန်းကို စည်းရုံးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်းက လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မာအာထန်နှင့်အတူ နန်းမှဆောင်ကြီးဖွဲ့တင်ပို့နေသည်။

သူတို့က ဆရာကြီးဖန်းထံ စေလွှတ်လိုက် သူများ ပြန်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းခွဲမှူး စွန်ထုံး ခေါင်းဆောင်သော ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားများ ခန်းမဆောင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြ၏။ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်းက...

‘ဟိတ် စွန်ထုံး၊ ဆရာဖန်းဆီ လွှတ်လိုက်တာ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ အောင်မြင်ခဲ့ရဲ့နား ဂိုဏ်းခွဲမှူး စွန်ထုံးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို အရိုအသေ ပြုလိုက်ပြီး...’

‘သိုင်းဆရာကြီးဖန်းက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရှဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်မခံဘဲ ပယ်ချလိုက်ပါတယ်။ သူက သိုင်းလောကထဲ မဝင်တော့ဘူးလို့ အကြောင်းပြန်တိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

(၄၁)

ရွှေနဂါးဂိုဏ်း...
ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောကမှ အင်အားကြီးမားသော သိုင်းဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်ကာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။ သိုင်းလောကတွင် ရွှေနဂါးဂိုဏ်း အင်အားကြီးမားလာသည်မှာ မကြာသေးပေ။ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသည် သူ၏ ပြိုင်ဘက်များဖြစ်သည့် လင်းယုန်ဂိုဏ်း၊ ကြီးကြွဂိုဏ်း၊ တောင်ပေါ်ဝဲပုလေဂိုဏ်းများကို အပြတ်အသတ် ချေမှုန်းကာ သူ့လက်အောက်သို့ သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့ပြီးနောက် ယခုကဲ့သို့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စမ်းက မျက်မှောင်
ကြုတ်လိုက်တာ ...

‘ဪ...ဘုက ဒီလိုပဲ အကြောင်းပြန်လိုက်သလား။ အေး
ပေါ့ပေ သူ့ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ကို သိုင်းလောကထဲကနေ
ဝေးသွားအောင် တစ်ခါတည်း ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်ရတော့မှာ
ပေါ့၊ မင်းတို့ အသင့်ပြင်ထား၊ ဒီအဘိုးကြီးကို ငါ့ကိုယ်တိုင်
လိုက်ပြီး သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်မယ်’

‘ကောင်ပါပြီ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ခင်ဗျား’

ထို့နောက် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စမ်းနှင့်
လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မာအာထန်တို့ ခေါင်းဆောင်သော
ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားများသည် ထိုင်စန်တောင်ကြီးဆီသို့ ထွက်
ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ထိုင်စန်တောင်ထိပ်တွင် အခြေအနေက တင်းမာနေသလို
ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စမ်း၏ စကားများကို သိုင်း
ပညာရှင်ကြီး ဖန်းက ငြင်းပယ်လိုက်၏။ ဆရာကြီးဖန်းက ငြင်း

ပယ်မှုကြောင့် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စမ်းမှာ
အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်လာရ၏။

ဟောင်ဟန်စမ်းက ဆရာကြီးဖန်းကို အမျိုးမျိုး စည်းရုံး
သော်လည်း မရပေ။ ဟောင်ဟန်စမ်းက ဆရာကြီးဖန်းအား...

‘ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်တို့က လေးစားလွန်းလို့ ပိတ်ခေါ်
ရတာပါ။ သိုင်းလောကမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လက်တွဲစေချင်ပါ
တယ်’

ဆရာကြီးဖန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း...

‘ကျုပ်ဟာ နဂိုကတည်းက အေးအေး နေချင်လို့ ဒီလူသူ
မှန်းတဲ့ တောင်ထိပ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး လာနေတာပါ။
သိုင်းလောကထဲကို ပြန်မဝင်ချင်တော့ပါဘူး။ ဘယ်ဂိုဏ်းထဲမှလဲ
မဝင်လိုတော့ဘူး’

ဟောင်ဟန်စမ်းက...

‘ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းမှာ စည်းကမ်းထူးစံရှိတယ်။ အဲဒါက
တော့ ကျွန်တော်တို့ဂိုဏ်းက ပိတ်ခေါ်တာကို လက်မခံရင်
သုတ်သင်ပစ်ရလိမ့်မယ်။ အခု ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို ဆရာ
စဉ်းစားပါဦး’

ဆရာကြီးဖန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ လေးနက်သော
လှေသံဖြင့်....

‘ကျုပ် သေသေချာချာ စဉ်းစားထားပြီးပါပြီ။ ဘယ်လိုမှ
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကထဲကို ဘယ်လိုမှ ပြန်
မဝင်လိုတော့ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
ပြီးပါပြီ’

ဟောင်ဟန်စင်းက အချက်ပြလိုက်ရာ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားများက ဆရာကြီးဖန်းကို ဝိုင်းရံကာ မြားများနှင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ကြသည်။

အချို့ မြားဆေးများက မီးမြားများကို အိမ်ခေါင်မိုးအပေါ်သို့ ပစ်လွှတ်လိုက်ကြ၏။

မီးဘောက်မီးလျှံကြီးများက တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လာရ၏။ အိမ်ကလေးအတွင်း ထိုင်ပုံက ပြေးထန်စွာ ဖြစ်ပွားရလေပြီ။ ဆရာကြီးဖန်းမှာ တိုက်ခိုက်ခင်း တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာများ ရနေ၏။

ဟောင်ဟန်စင်းက ဆရာကြီးဖန်းကို ကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်မောလှောင်ပြောင်လျက် ရှိနေ၏။ ချူမာ မြေအောက်တံခါးမှ နေ၍ ဖခင်ကြီးကို ချောင်းကြည့်လျက် ရှိနေ၏။ ချူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်များ စီးကျလျက် ရှိနေ၏။

ဟောင်ဟန်စင်းက အော်ဟစ်သံ၊ တိုက်ခိုက်သံများမှာ ရေပွက်သည့်အသံအသား ဆူညံပွက်လေး ရိုက်လျက် ရှိနေ၏။ တစ်ယောက်နှင့် အများ ဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီးဖန်းမှာ တိုက်ပွဲကြာရှည်လာသည်နှင့်အမျှ ကိုယ်ကိုမဟန်နိုင်တော့ဘဲ၊ မြေပေါ်သို့ ထိုးလဲကျသွားရ၏။

အိမ်တွင်ရှိနေသည့် ကျစ်မေဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးမှာလည်း ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားများလက်ချက်ကြောင့် ကျဆုံးခဲ့ရပြီ။

ဆရာကြီးဖန်း ကျဆုံးသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်နှင့် ချူမာလည်း မြေအောက်ဥမင်လမ်းမှ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

မြေအောက်ဥမင်လမ်းဆုံးမှာ တောင်၏အခြားတစ်ဖက်သို့ ရောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူမနောက်မှ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားများကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ပြေးလိုက်လာကြ၏။

‘ဟိတ် ကောင်မလေး မပြေးနဲ့’

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားများက ဓားများကို ဝေယမ်းကာ ပြေးလိုက်လာကြ၏။ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားများ၏ အင်အားမှာ အထူးများပြားကာ သူမတစ်ယောက်တည်းနှင့် တိုက်ခိုက်နိုင် ချော်မဟုတ်ပေ။

ချူက ထွက်ပေါက်ကိုကျော်ဖြတ်ပြီး ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ခြေဦးတည့်ရာသို့ပြေးရင်း တောင်ကြောအဆုံးတွင် ချောက်ဆမ်းပါးကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ချောက်မှာ နက်ရှိုင်းကာ အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့များ စထွက်ပေါ်လျက်ရှိနေသည်။

‘ဟား ဟား ဟား... မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ၊ ငါတို့က ကျုပ်ခတ် ကျုပ်ငုတ်ပါမကျန် ရှင်းပစ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား’

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းခွဲမှူးနှင့် ဂိုဏ်းသားများက ဓားလှံများ ဝေယမ်းကာ ရှေ့သို့တိုးစာပလာကြ၏။ ချူမှာ နောက်သို့ ထုတ်သွားရင်း နောက်ဘက်တွင် နက်ရှိုင်းသော ချောက်နွတ်

ခမ်းကြီးကသာ ကျန်ရှိနေတော့ကာ မည်သို့မျှဆုတ်၍ မရ
တော့ပေ။

ယင်းအချိန်မှာပင် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းခွဲမှူးနှင့် ဂိုဏ်းသား
များက ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာကြလေပြီ။ ထိုသူ
များ၏မျက်နှာများက ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လျက် ရှိနေ၏။

ချူက မထူးတော့သည့်အဆုံး ချောက်ထဲကိုသာ ခုန်ဆင်း
လိုက်၏။ ဝန်းခနဲလေတိုးသံနှင့်အတူ ချူသည် နက်ရှိုင်းသော
ချောက်ကြီးအတွင်းသို့ ကျောက်ခဲတစ်လုံး ပစ်ချလိုက်သည့်
အလား ထိုးဆင်းကျရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းခွဲမှူးနှင့် ဂိုဏ်းသားများသည် ချူ ကျဆင်း
သွားသည်နှင့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား
ကြတော့၏။

ချူသည် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်သတိရလာ၏။ သူမ သတိ
ရချင်း သတိပြုလိုက်မိသည့်အချက်မှာ သူမ မသေသေးခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။ သူမသည် ကောက်ရိုးများခင်းထားသော အိမ်
ရာ တစ်ခုထက်သို့ ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်၏။

မိုးဆင်းပန်းစာပေ

သူမသည် ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်း ရောက်နေခြင်းပင်
ဖြစ်၏။ ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ
နေ၏။ သူမက တအံ့တဩနှင့် ကြည့်နေမိစဉ်မှာပင် ကျောက်
ဂူကြီးအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လက်ထဲတွင် ပိုက်
ကွန်တစ်လက် ကိုင်ဆောင်ထား၏။ အဘိုးအိုက သူ သတိရ
ကာထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင်....

‘ကလေးမ သတိရလာပြီကိုး၊ ကလေးမ အတော် ကံ
ကောင်းတယ်၊ ဘိုးဘိုးဆင်ထားတဲ့ ပိုက်ကွန်ထဲကို တန်းတန်း
မတ်မတ် ကျလာလို့ မသေတော့၊ ဘိုးဘိုးကလဲ ဗီကနေမှ ပိုက်
ကွန်ကို ဆင်ထားလိုက်တာ’

ချူက အဘိုးအိုကို လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ အဓိအသေပြု
လိုက်ပြီး....

‘ဘိုးဘိုး ကျွန်မ အခုဘယ်နေရာ ရောက်နေတာပါလဲ’
‘မင်း အခု မရကချောက်နက်ကြီးရဲ့အောက်ခြေမှာရောက်
နေတာပဲ၊ ငါလဲ ဗီချောက်နက်ကြီးထဲရောက်နေတာ ဆယ်နှစ်
ဆယ်ငါးနှစ် ကျော်သွားပြီ၊ ပြန်မဘက်တော့ဘူး၊ မင်းရောက်
လာတော့ ငါအဖော်ရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်လိုဖြစ်
လာရတာလဲ’

ချူက သူမ၏အပြစ်အပျက်များကို ပြောပြလိုက်၏။ အဘိုး
အိုက ချူ၏စကားများအဆုံးတွင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိထိ
ကာ....

မိုးဆင်းပန်းစာပေ

အင်း၊ လက်စသတ်တော့ မင်းတို့သားအဖလဲ ငါလိုဖြစ်
ခဲ့ရတာကလား၊ ငါလဲ ဒီရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ် ဟောင်ဟန်စင်း
ရွဲလက်ချက်ကြောင့် ဒီချောက်ထဲ ကျခဲ့ရတာပဲ၊ ဒါပေမယ့်
မင်းတာမူပူပါနဲ့လေ၊ မင်းကို ငါထပ်ပြီး သိုင်းပညာတွေ
သင်ကြားပေးလိုက်ပါမယ်၊ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ် ဟောင်ဟန်
စင်းကို မင်း ချေမှုန်းနိုင်မှာပါ

ချက်ချမ်းပင် ချူက အဘိုးအိုကို ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး...
'ဘိုးဘိုး... သူမိကို သိုင်းပညာတွေ ထပ်ပြီးသင်ကြားပေး
ပါ၊ သမီး ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ် ဟောင်ဟန်စင်းကို သုတ်သင်
ချေမှုန်းပါရစေ'

အဘိုးအို၏အမည်မှာ ကုန်းစွန်း ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးကုန်းစွန်း
မှူးလည်း ချူ၏ဖခင် ဆရာကြီးဖန်းကဲ့သို့ သိုင်းအကျော်အမော်
ကြီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။ ဆရာကြီးကုန်းစွန်းက ချူကို သိုင်း
ပညာများ သင်ကြားပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

မရဏ ချောက်နက်ကြီး၏ အောက်ခြေတွင် သီးပင်စားပင်
များ ပေါများလှ၏။ စမ်းချောင်းကလေးများတွင် ငါးများ
ရှိနေကာ စားရေးသောက်ရေးအတွက် မပူပင်ရပေ။ ချူသည်
ပထမတွင် ချောက်ကြီးအောက်ခြေတွင် နေရသည်မှာ ပျင်းရိမိ
သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် နေသားကျသွားရ၏။

ဆရာကြီးကုန်းစွန်းက ချူကို အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာများကို
ဆက်လက် သင်ကြားပေး၏။ သိုးနှစ်ကျော် ကြာမြင့်ပြီးနောက်
ချူမှူးလည်း အသက်ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ကျော်ကျော်အရွယ် ရောက်
လာကာ အတွင်းအားမှူးလည်း ပြည့်စုံလာခဲ့၏။

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ဆရာကြီးကုန်းစွန်းမှူးလည်း ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့
ပေ။ ချူကို သိုးနှစ်ကျော် လေးနှစ်နီးပါးမျှ သိုင်းပညာများ
သင်ကြားပေးပြီးနောက် ဆရာကြီးကုန်းစွန်းမှူးလည်း မကျန်း
မမာဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားရလေ၏။

ဆရာကြီးကုန်းစွန်း သေဆုံးသွားပြီးနောက် ချူသည် ချောက်
အပေါ်သို့ ခက်ရာခက်ဆစ် ပြန်တက်ခဲ့၏။ သူမက ရွှေနဂါး
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်းကို ချေမှုန်း သုတ်သင်ရဦးမည်
ဖြစ်ပေ၏။ ဆရာကြီးကုန်းစွန်းကလည်း သူ မသေဆုံးမီ ချူ၏
မှာကြားခဲ့၏။

ချူသည် မရဏ ချောက်နက်ကြီး အပေါ်သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးနောက် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ် ဟောင်ဟန်စင်း
ကို ချေမှုန်းရန် ပင်ဝူနယ်မြေသို့ ခရီးထွက်သွားလေတော့၏။
ပင်ဝူနယ်မြေတွင် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းကြီးက အခိုင်အမာ အခြေချ
ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်း၏ လုပ်ငန်းများမှာ ယခုတစ်လော အနှောင့်
အယှက် အတန်အတား အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေရ၏။ ချောပို့

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

မြင်းလှည်းများမှာ ဖျက်ဆီး လုယက်ခြင်း ခံနေရ၏။ မြင်း
မွေးမြူရေး ခြံများမှာလည်း တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးခြင်း ခံနေ
ရ၏။

အဆိုးဆုံးမှာ ရွှေနဂါးမှ အားထားရသော အစွမ်း ထက်
သဲညှိ သိုင်းသမားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စိန်ခေါ်
တိုက်ခိုက်ခံရကာ ကျဆုံးကုန်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်
နေသူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မဟာရာသိုင်းနတ်သမီး
ဟု အမည်ပေးထား၏။

မဟာရာသိုင်းနတ်သမီးဆိုသည့် မိန်းမပျိုသည် သူမ၏ မျက်
နှာကို ထုတ်ဖော် မပြတ် ဇာပဝါဖြင့် အမြဲအမ်း ပုံးကွယ်
ထားလေ ရှိ၏။ သူမ၏ လက်ချက်မကြောင့် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းမှ
အစွမ်းထက်မြက်သော သိုင်းသမားများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်
ယောက် ကျဆုံးနေကြရ၏။

မဟာရာသိုင်းနတ်သမီး၏ သိုင်းပညာမှာ ထိပ်တန်းအဆင့်ကို
ကျော်လွန်နေပြီ ဖြစ်သလို ကိုယ်ပေးပညာ၊ လက်နက်ပုန်းနှင့်
အဆိပ်ပညာရပ်များတွင်လည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ထူးချွန်လျက်
ရှိနေ၏။

မဟာရာသိုင်းနတ်သမီး၏ အမျိုးမျိုး ဟန်တားနှောင့်ယှက်မှု
များကြောင့် ရွှေနဂါးဂိုဏ်း၏ စီးပွားရေးမှာ ထိခိုက်လာရသလို
လူအင်အားမှာလည်း တစ်နေ့တခြား လျော့ပါးလာရ၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေနဂါး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်းနှင့်
လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မာအာထန်တို့သည် ဂိုဏ်းခွဲမျိုး
များနှင့် အမြန်ဆုံးတွေ့ဆုံကာ ထိုင်ပင် ဆွေးနွေးရလေ၏။

ရွှေနဂါး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်းက ဂိုဏ်းခွဲမျိုး
အား....

‘ဟိတ် စွန့်ထုံး၊ မဟာရာ သိုင်းနတ်သမီးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊
ငါတို့ဂိုဏ်းကို အမျိုးမျိုး အနှောင့်အယှက်ပေး စော်ကားနေ
ပါလား’

စွန့်ထုံးဆိုသည့် ဂိုဏ်းခွဲမျိုးက ဟောင်ဟန်စင်းအား....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ ဒီမဟာရာသိုင်းနတ်သမီး ဘယ်သူလဲ
ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့ မရပါဘူး၊ ဒီ မဟာရာသိုင်းနတ်
သမီးရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းရဲ့ စီး
ပွားရေး လုပ်ငန်းတွေ အတော်များများ ပျက်စီးဆုံးရှုံးကုန်ခဲ့
ရပါပြီ’

ရွှေနဂါး ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်းက မျက်မှောင်
ကြုတ်ကာ....

‘အိမ်း ဒီတစ်ခါ သူ့လာရင်တော့ ငါနဲ့ တွေ့မှာပဲ၊ ဒင်းကို
ငါ့ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ပြီး အမှုန့်ချေပစ်မယ်၊ တွေ့ကြသေးတာ
ပေါ့ကွာ’

ယင်းအချိန်မှာပင် အပြင်ဖက်မှ သိုင်းသမားများ ထောက်
လာကြပြီ....

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးခင်ဗျာ၊ အပြင်ဖက်မှာ ဓားပျံတစ်လက်
ရိုက်ဝင်နေပြီး ဓားပျံပေါ်မှာ စာတွေ ရေးထားတာ တွေ့ရ
ပါလား’

‘ဟေ ဘယ်မှာလဲ၊ ပြစမ်း’

ဟောင်ဟန်စင်းက ခားပျံကို ယူပြီး ခားပျံပေါ်မှ ရေးထားသော စာများကို ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်၏။ စာထဲတွင် ရေးထားသည်မှာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ဟောင်ဟန်စင်းအား စိန်ခေါ်လိုက်သည့် အကြောင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

စိန်ခေါ်ထားသည့်နေရာမှာ မရုဏ်ချောက်နှုတ်ခမ်းထိပ်ပေါ်မှာပင်ဖြစ်၏။ ဟောင်ဟန်စင်းက စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်....

‘ဟား ဟား ဟား ငါနဲ့ တွေ့ရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ ငါ့အကြောင်းပြရတော့မှာပေါ့၊ ဟိတ် မင်းတို့အားလုံး အသင့်ပြင်ထားကြ၊ မဟူရာ သိုင်းနတ်သမီးကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ရင်ဆိုင်ချေမှုန်းမယ်’

ထိုနောက် ဟောင်ဟန်စင်းက ဂိုဏ်းခွဲမျိုးများနှင့် အတူ မရုဏ်ချောက်ထိပ်သို့ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

မရုဏ်ချောက်ထိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ဟောင်ဟန်စင်းသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

‘ဟိတ် မင်းဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့သေမင်း မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးပဲ၊ ရှင့်ကို စိန်ခေါ်လိုက်တာဟာ ရှင့်ကိုရဲပြည့်ပို့ပေးမလို့ပဲ’

‘အောင်မာ မင်းကများ ငါလိုဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတစ်ယောက်ကို....’

ဟောင်ဟန်စင်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ခားကို ရွမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ခားနှစ်လက်မှာ ဟန်ထန်းထန်း မြည်ဟည်းသွားရ၏။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ခားက လေတိုက်ခတ်သလိုဝေ့ယမ်းလှုပ်ရှားလျက်ရှိနေ၏။

ဟောင်ဟန်စင်းက သူမ၏ခားနှင့် ခား ခားချင်း ပူးကပ်ထားလိုက်ပြီး....

‘ဟိတ် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့လုပ်ငန်းတွေကို ဝင်ပြီး အမျိုးမျိုး အနှောင့်အယှက် ပေးချင်နေရတာလဲ၊ ဖျက်ဆီးချင်နေရတာလဲ’

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ဟင့်ခနဲ ပြက်ရယ်ပြုလိုက်ကာ....

‘ကျွန်မဟာ ရှင့်လက်ချက်ကြောင့် ဖတ်ချိန်ကကျဆုံးခဲ့ရတဲ့ သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့သမီးပဲ၊ အခု ရှင့်ကို သွေးကြေးဆပ်မလို့ စိန်ခေါ်လိုက်တာပဲ၊ ကိုင်း သေဖေတော့’

နှစ်ယောက်သား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက် မိလိုက်ကြ၏။ သိုင်းကွက်နှစ်ရာ ကျော်လာသည့်အထိ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အနိုင်မရကြသေးပေ။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟောင်ဟန်စင်းကလည်း ခားပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်ထူးချွန်သလို မဟူရာ သိုင်းနတ်သမီးကလည်း ခားပညာတွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ထူးချွန်လျက် ရှိနေလေတော့၏။

ခားနှစ်လက်မှာ ပြင်းထန်စွာထိခတ်ကာ မီးပျာ ပွင့်ထွက်လျက် ရှိနေ၏။

ရုတ်တရက် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်းက ရွှေ
သို့ ခုန်ပျံ့စင်ရောက်လာရင်း မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးကို အာခါ
မူ မိုးကော ပိုင်းချလိုက်၏။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ကိုယ်ကိုဝပ်ချပေးလိုက်ပြီးအောက်
မူ နဂါးမြေလူးခားချက်ဖြင့် ဖြတ်သိမ်းပစ်လိုက်ရာ ရွှေနဂါး
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်းမှာ ထိုခားချက်နှင့်ပင် မချ
မဆန့် အသက်ပျောက်သွားရလေတော့၏။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဟောင်ဟန်စင်း ကျဆုံးသွားသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ကျန် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းလက်ထောက်ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီး မာအာထန်နှင့် ဂိုဏ်းခွဲမှူးစွန်ထူး စသည့် ရွှေနဂါး
ဂိုဏ်းသားများက မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်
လိုက်ကြ၏။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ လက်နက်ပုန်းများက တရွှီးရွှီး
ပြေးထွက်လာသည်နှင့်အမျှ ရွှေနဂါး ဂိုဏ်းသားများမှာ တစ်
ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျဆုံးနေရ၏။

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လှကာ ကြောက်မနိုးလိလိ ဖြစ်ပွား
လျက် ရှိနေ၏။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားများမှာလည်း မဟူရာ သိုင်းနတ်သမီး၏
လက်ချက်ကြောင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျဆုံးလျက်
ရှိနေကြ၏။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းသားများမှာ မရဏးချောက်နက်ကြီးအတွင်း
ထိုးဆင်းကျသွားရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရွှေနဂါးဂိုဏ်းလက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
မာအာထန်နှင့် ဂိုဏ်းခွဲမှူးစွန်ထူးတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရှိ
နေပေတော့၏။

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ရင်ဆိုင်လိုက်
သည်။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်း လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး မာအာထန်က
ခားပြားကြီးတစ်လက်ကိုင်ဆောင်ထားသလို ဂိုဏ်းခွဲမှူးစွန်ထူး
က ပုဆိန်ကြီးတစ်လက်ကိုင်ဆောင်ထား၏။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်နေရ
သော်လည်း မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ လက်ချက်ကြောင့် စွန်
ထူးတို့နှစ်ယောက်မှာ နောက်သို့ဆုတ်ပေးနေရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ ပြင်းထန်သော
ခားချက်များအောက်တွင် နှစ်ယောက်စလုံးအသက်ပါသွားကြ
ရတော့၏။

ရွှေနဂါးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့်တကွ ရွှေနဂါးဂိုဏ်းကြီးမှာပြိုကွဲ
ပျက်သုဉ်းသွားရလေတော့၏။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးသည် နောက်ပိုင်းတွင် အနက်ရောင်
ခုစချိန်ဂိုဏ်းကြီးများကို တစ်ဂိုဏ်းပြီးတစ်ဂိုဏ်း ချေမှုန်း သုတ်
သင်ပစ်ခဲ့လေတော့၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပြလိုက်၏။ သိုင်းသမားများက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်မိကြ၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိကြ၏။ ပုံပြင်ဘိုးဘိုး၏ စကားများအဆုံးတွင် စန်းချယဲက....

‘ဒါဆိုရင် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ ‘ချူ’ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ပေါ့၊ ချူကို ဘယ်မှာတွေ့ဆုံရမှာပါလဲ’

‘သူ့ကို တွေ့ဆုံဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး၊ သူက သိုင်းလောကမှာ နေရာအနှံ့ လျှောက်သွားနေတာပဲ၊ သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် သိုင်းလောကအနှံ့ လိုက်ရှာမှဖြစ်လိမ့်မယ်၊ သူက လေတိုက်သလို သွားနေတာပဲ’

ထို့နောက် သူတို့လူချင်းခွဲလိုက်ကြ၏။

ဝမ်းဝေယန်နှင့် ပေးလွမ်းတို့က နေပြည်တော်သို့ ထွက်ခွာလာကြ၏။ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက စိကျိုနယ်စပ်ဘက်သို့ ဆေးမြစ်များရှာရန် ထွက်ခွာသွားသလို စန်းချယဲက မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးကမည်ရှိ မိန်းမချောလေးချူကို လိုက်ရှာရန် သိုင်းလောကသို့ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ရွှောင်လင်ကျောင်းတော်သို့ စန်းချယဲပြန် ရောက်ပြီးနောက် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လျှောင်ရင်ကို မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းစုံ ရှင်းသင်းပြောပြလိုက်၏။ ဂိုဏ်းချုပ်တုန်းတော်ကြီးက....

‘အို လက်စသတ်တော့ ဗီမဟူရာသိုင်းနတ်သမီးရှဲ့ ဖခင်ကြီး သိုင်းပညာရှင် ဖန်းဟာ ကျွန်ုပ်ရှဲ့ မိတ်ဆွေကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ စရာဖန်းဟာ ကျွန်ုပ်ထံမှာ ပစ္စည်းတစ်ခု အပ်နှံထားခဲ့တယ်၊ ဒီပစ္စည်းဟာ ရတနာမြေပုံတစ်ခုပဲ၊ သူ့ သမီးလေးချူ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်မြောက်တဲ့အချိန်မှာ ဒီရတနာမြေပုံကို ပေးအပ်ရမှာဖြစ်တယ်၊ မိတော့ မင်းက သိုင်းလောကမှာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး၊ ဒီအကြောင်း ပြောပြပါ၊ ပြောပြပြီး ငါ့ဆီခေါ်လာခဲ့ပါ၊ ငါ့တို့ ရွှောင်လင်ကျောင်းတော်အတွင်းကို မိန်းမတွေမဝင်ရဘူးလို့ စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားတဲ့အတွက် တောင်ခါးပန်းက ချပ်ကြီးမှာပဲ သူ့ကို လက်ခံတွေ့ဆုံမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ ဘုရား’

ထို့နောက် စန်းချယဲသည် ရွှောင်လင်ကျောင်းတော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။ သူသည် ပထမဆုံး သိုင်းလောကသားများ အဝင်အထွက်များသည် ပို့ထိုမြို့သို့ လာခဲ့လေ၏။

ပို့ထိုမြို့မှာ ရေလမ်းကုန်းလမ်းဆုံရာမြို့ ဖြစ်သဖြင့် သိုင်းလောကသားများ အများဆုံး ဝင်ထွက်သွားလာ နေရာလည်း ဖြစ်ပေတော့၏။

စန်းချယ်က ကယ်ပါဂိုဏ်းသားများနှင့် တွေ့ဆုံကာ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကယ်ပါဂိုဏ်းသားများက သတင်းစုံရတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကယ်ပါဂိုဏ်းသားများထံမှ သတင်းအရ မဟာရာသိုင်းနတ်သမီးသည် တစ္ဆေကျွန်းသို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

တစ္ဆေကျွန်းတွင် တစ္ဆေစံအိမ်ကြီးရှိနေကာ စံအိမ်သခင်ကြီးစွာ အမှောင်လောကမှ သခင်ကြီး ကျန်းဖန်ဖေ ဆိုသူပင်ဖြစ်၏။

တစ္ဆေလက်ဝါး ကျန်းဖန်ဖေ သည် အမှောင်လောကမှ စရိုက် သိုင်းထိပ်သီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေ၏။

ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရလျှင် စန်းချယ် မှာ မဟာရာသိုင်းနတ်သမီးအတွက် အတော်ကလေး စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိရ၏။ တစ္ဆေလက်ဝါး ကျန်းဖန်ဖေ မှာ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကာ မဟာရာသိုင်းနတ်သမီးအတွက် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

စန်းချယ်က ချက်ချင်းပင် တစ္ဆေကျွန်းသို့သွားရန် လေဆိပ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ လေဆိပ်တွင် လှေတစ်စင်းနှင့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ သူက လှေသားအဘိုးအား...

ကျွန်တော်သ တစ္ဆေကျွန်းကိုသွားမလို့ လှေကောင်းကောင်းပေးပါမယ်။ လိုက်ပို့ပေးပါလား။

အဘိုးအိုက စန်းချယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

အလို မောင်ရင်က တစ္ဆေကျွန်းကိုသွားမလို့ ဟုတ်လား။ ဘယ်သူမှ လိုက်ပို့ခဲ့ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ မောင်ရင်က ဘယ်လောက်ပေးမှာမို့လို့လဲ။

စန်းချယ်က ငွေတဲတစ်တဲကို အဘိုးအိုအား ပေးလိုက်၏။ များပြားလှသောငွေများကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် လှေမားအဘိုးအိုက ချက်ချင်းပင် စန်းချယ်အား လှေပေါ်သို့ ဖွယ်ခေါ်လိုက်ပြီး၊ တစ္ဆေကျွန်းဘက်သို့ လှော်ခတ်သွားလေ၏...။

တစ္ဆေကျွန်းမှာ ပို့ထိုမြို့၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိပြီး တစ္ဆေအလွန်ခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးနေသော ကျွန်းကြီးမင်ဖြစ်၏...။

လှေကလေးက ရေပြင်လက်တွင် တရိပ်ရိပ်သွားလျက်ရှိနေစဉ် ကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။ တစ္ဆေကျွန်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် အဘိုးအိုက...

‘မောင်ရင် တက်သာသွားပါ။ ကျုပ်စောင့်နေပါမယ်။ မောင်ရင်ပြန်မလာမချင်း ကျုပ်စောင့်နေပါမယ်’

စန်းချယ်က အဘိုးအိုအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းလုံးမှာ မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်နေ၏။ ပိုးကောင် မှားကောင်ကလေးများ၏ တကျိုကျို အော်မြည်သံများကို ကြားနေရ၏။

ကျွန်းကြီးအလယ်ခေါင်တွင် မီးတောက် မီးလျှ များနှင့် အတူ အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်နေသံများကို ကြားနေရ၏။ တစ္ဆေ

စံအိမ်ကြီးမှာလည်း မီးဟုန်းဟုန်း . စောက်လောင်နေရလေ
ပြီ။

အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်သံများဖြင့်အတူ တစ္ဆေအိမ်ကြီးအတွင်း
တွင် လူရိပ်နှစ်ရိပ်က သဲသဲမဲမဲ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေ
ကြသည်။

တစ်ယောက်မှာ မဟူရာ သိုင်းနတ်သမီးဖြင့်ပြီး တစ်ယောက်
မှာ တစ္ဆေလက်ဝါး ကျန်းဖန်ဖေ့ ပစ် ဖြစ်ပေတော့၏။

ကျန်းဖန်ဖေ့ ၏ တပည့်များမှာ မြေပေါ်တွင် အတုံးအရုံး
လကျကာ အသက်ပျောက်နေကြရလေပြီ။ ယခု ကျန်းဖန်ဖေ့
တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ရှိနေတော့၏။ မဟူရာသိုင်းနတ်
သမီးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

စန်းချယ်က ရောသသွားချိန်တွင် ကျန်းဖန်ဖေ့ မဟူရာ
သိုင်းနတ်သမီး၏ ဓားချက်ဖြင့် အသက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်
သည်။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးမှာလည်း ကျန်းဖန်ဖေ့ ပစ်လွှတ်လိုက်
သော လက်နက်ပုန်းထိမှန်ကာ လဲကျမေ့ပျောလျက် ရှိနေ
သည်။

စန်းချယ်က မီးကြားသို့ စွန့်စားဝင်ရောက်ကာ မဟူရာ
သိုင်းနတ်သမီးကို ပွေ့ယူလိုက်ရ၏။ ပြီးနောက် အပြင်သို့
အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ ပခုံး
တွင် စိုက်ဝင်နေသည့် လက်နက်ပုန်းကို နှုတ်ယူပြီး ဆေးထည့်
ပေးလိုက်၏။

ထို့ပြင် အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ ကြေဘူးတစ်ဘူး ထုတ်ယူ
ကာ ကြေဘူးထဲမှ အနီရောင်ဆေးရည်များကို မဟူရာသိုင်းနတ်
သမီး၏ မျက်စိထဲသို့ လောင်းချပေးလိုက်၏။ ထိုဆေးမှာ
ရှောင်လင်ဂိုဏ်းမှ ဖော်စပ်ထားသည့် အဆိပ်ပြေဆေးနှင့်
အသက်ကယ်ဆေးပင်ဖြစ်၏။

ထို့နောက် စန်းချယ်က မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ ဝမ်း
ပေါ်တွင် ထမ်းကာ လှေဆိပ်သို့ အမြန်ပြန်လာခဲ့၏။ ပင်ရွားခဲ့ကြ
သမား အဘိုးအိုမှ စန်းချယ် ပြန်ရောက်လာသည့်
လိုက်ရလျှင် အလွန်ဝမ်းသာအေးရ ဖြစ်သွား၏။

နာပေါ်မှ
ရားပစ်

သို့က ဝမ်းသာအေးရပြင်...

‘အို မောင်ရပ်ပြန်လာပြီကိုး၊ ကျုပ်က မောင်ရင့်အတွက်
စိတ်ပူနေရတာ၊ မိန်းကလေးလဲ ပါလာတာကိုး’

‘ကိုင်း ကျွန် ဘတ်တို့ ပြန်ကြရအောင်၊ မြို့ရောက်ရင် လူ
ရွင်းတဲ့လှေဆိပ်ဘက်ကနေ ရလှေထိုက်ပေါ့၊ သူ့ကို ကျွန်တော်
ထမ်းခေါ်သွားမယ်၊ ဇာခြားလူတွေ စော့လို့မဖြစ်ဘူး’

ထို့နောက် သူတို့က ဝိုထိုမြို့သို့ အမြန်ပြန်ခဲ့ကြ၏။ တည်းခို
ဆောင် ပြန်ရောက်သည်အထိ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက သုတိမရ
သေးပေ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက
ပြန်လည် သတိရလာ၏။

‘ဟင် ရှင် ရှင် ဘယ်သူလဲ’

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက စန်းချယ်ကို ရုတ်စာရက် အိပ်ရာ
ဘေးတွင် တွေ့လိုက်ရလျှင် အထိတ်တလန့် မေးလိုက်မိ၏။ စန်း
ချယ်က တည်ကြည်သော လေသံဖြင့်...

‘မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၊ ကျုပ်က တစ္ဆေကျွန်းမှာ ခင်ဗျား
အသက်ကို ကယ်တင်လာခဲ့တာပါ။ ကျုပ်က ရွှေငင်လင်
၀င်းတော်က ဓားသမား စန်းချယ်ပဲ။ ခင်ဗျားဟာ
မှာ သွားရှင်ကြီး ဖန်းရဲသမီး ချူ မဟုတ်လား’

ကျ
လကျောသိုင်းနတ်သမီးမှာ ယခုအချိန်အထိ သူမ၏ မျက်နှာ
တစ်ယေ ဇပဝါစကို မဖယ်ရှားရသေးပေ။

သမီး၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ချွန်းလက်တောက်ပနေကာ စန်း
ချယ်ကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိနေ၏။

‘ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဘာကြောင့် သိ
နေတာလဲ၊ ကျွန်မဟာ လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ။ ဘာကြောင့်
ကယ်တင်လာခဲ့တာလဲ’

စန်းချယ်က တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံဖြင့်...

‘ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက ပြောပြလို့ အားလုံးသိထားရပြီပါပြီ။
ခင်ဗျားဟာ တကယ်တော့ လူဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။
အနက်ရောင် ခုစချိုက်သမားတွေကို လိုက်လံချေမှုန်းနေတဲ့ အဖြူ
ရောင် သစ္စာတက်တော်သား သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဆိုတာ
သိထားပြီးရပါပြီ’

‘အို လက်စသတ်တော့ ကျွန်မအကြောင်းကို ပုံပြင်ဘိုးဘိုး
က ပြောပြလိုက်ပြီပြီကိုး။ ရှင့်ကို ကျွန်မ နတ်မီးတောင်သိုင်း
ပြိုင်ပွဲမှာ မြင်ဖူးပါတယ်။ ရှင်က နဂါးဓား၊ နဂါးဓား စန်းချယ်
ယဲ့ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က နဂါးဓားစန်းချယ်ပါ။ ဝမ်
ဝေယန်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နတ်မီးတောင်မှာ တွဲပြီး လှုပ်ရှားခဲ့ကြ
တာပါပဲ’

ထို့နောက် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ
ဖုံးကွယ်ထားသော ဇာပဝါစကို အသာအယာ ဖယ်ရှားပစ်
လိုက်၏။

သူမ၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရလျှင်
စန်းချယ်က မင်္ဂလာခံကာ အသက်ရှူရန်ပင် မေ့လျော့သွား
ရသည်။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ မျက်နှာမှာ အလွန်နုနယ်ချောမော
လှပြီး နှုတ်ခမ်းကလေးများမှာ နီထွေးနေကာ ပါးပြင်တွင် ပါး
ချိုင့်ကလေးက ချစ်စဖွယ်ရှိနေ၏။ စန်းချယ်မှာ ဝေးခနဲဖြစ်
သွားရ၏။

နောက်မှ စန်းချယ်မှာ သူ့ အကြည့်လွှဲသွားမှန်း သတိ
လိုက်ကာ ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ရ၏။ စန်းချယ်က ကြည့်ကြောင့်

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူမှာ မျက်နှာကလေး နှိမြန်းကာ
ခေါင်းကလေး ဝုံ့ လိုက်မိရှာ၏။

စန်းချယ်က တည်ကြည်လေးနက်စွာ မေးသဖြင့်...

ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးရှဲ့ သွဲ့နာမည်က
လျှောင်ရင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီး လျှောင်ရင်နဲ့ ခင်ဗျား
ရှဲ့ ဖခင်ကြီး ဖန်းဟာ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးများ ဖြစ်ကြပါ
တယ်။ ဆရာကြီးဖန်းဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး လျှောင်ရင်
တံမှာ ရတနာမြေပုံတစ်ခု အပ်နှံထားပါတယ်။ ဒီမြေပုံဟာ
ခင်ဗျားအဖကို ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ်ရောက်ရင် ပေးအပ်ရမှာ ဖြစ်
ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျွန်တော် ကို စေလွှတ်
ရှာဖွေခိုင်းလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

စန်းချယ်က အကြောင်းစုံ ရှင်းပြလိုက်၏။ မဟူရာသိုင်း
နတ်သမီး ချူက စန်းချယ်အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြော
ကြားလိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်
ယောက်သိပြီးချောက် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြ၏။ အသည်းနှလုံး
ပါ နီးစပ်သွားကြ၏။ နောက်တစ်နေ့မှာပင် သူတို့သည်
ရွှောင်လင်ကျောင်းတော်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

ရွှောင်လင်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ဂိုဏ်းချုပ်
ဘုန်းတော်ကြီး လျှောင်ရင်က မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူအား
ကျောင်းအပြင်ဘက်တွင်ထွက်ကာ ဝေ့ဆုံလိုက်၏။

ရွှောင်လင်ကျောင်းတော်အတွင်းသို့ မိန်းမသားများကို
ဝင်ခွင့်မပြုခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူက ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး
လျှောင်ရင်ကို ဝေ့မြင်လိုက်ရလျှင် အရိုအသေပြုလိုက်၏။

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလျှောင်ရင်က မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးအား...

ကကေးမက သိုင်းပညာရှင်ကြီး ဖန်းရှဲ့ သမီးကလေး ချူ
လား။

မုန်ပါကယ် ဘုရား၊ ကပည့်တော်ဟော ဖန်းရှဲ့ သမီးကလေး
ချူလဲ၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး တေ့ ဆိုချင်တယ်ဆိုလို့ ကပည့်တော်
မ လိုက်လာခဲ့တာပါ။

အိမ်...မင်းအဖေခွဲကျုပ်ဟာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောက
မှာ အတူတကွ လှုပ်ရှားခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတွေပဲ၊
သူက ကျုပ်ဆီမှာ ပစ္စည်းတစ်ခု အပ်နှံခဲ့တယ်။ ဒီပစ္စည်းက
တော့ ရတနာမြေပုံတစ်ခုပဲ။ ဒီရတနာမြေပုံကို သူ့သမီး
ကလေး အသက်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်မြောက်တဲ့အချိန်မှာ ပေးပါ
လို့ ပြောထားခဲ့တယ်။ အခု မင်းဟာ အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်
ပြည့်ပြီ မဟုတ်လား။

မုန်လှပါ ကပည့်တော်မ အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ် ပြည့်
မြောက်ပါပြီဘုရား။

'အိမ် ဒါဆိုရင် မင်းပေးပေး မှာကြားသွားတဲ့အတိုင်း ရတနာမြေပုံကို မင်းယူသွားပေတော့၊ ဒီမြေပုံညွှန်းအတိုင်း ရတနာတွေကို လိုက်ရှာပါ'

ရှောင်လှင်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး လျှောင်ရင်ကပြောရင်း အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ ကျောက်စိမ်း သေတ္တာကလေး တင်လုံးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ကျောက်စိမ်း သေတ္တာကလေး အတွင်းတွင် မြေပုံစာရွက်တစ်ရွက်ကို ရှိနေသည်။

မဟာဓာတ်သိင်္ဃနတ်သမီးချူက ရှောင်လှင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လျှောင်ရင်ကို အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး -

'တပည့်တော်မတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီရတနာတွေကို ရှာဖွေဆိုတာ အခက်အခဲရှိနိုင်ပါတယ် ဘုရား၊ ဒါကြောင့် စန်းချယ်ကို ခေါ်သွားပါရစေ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလျှောင်ရင်က စန်းချယ်အား....

'ထိုင်း...စန်းချယ်၊ မင်း သူနဲ့ လိုက်သွားနိုင်ပါ့မလား၊ သူပြောတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရတနာမြေပုံညွှန်းအရ သွားမယ်ဆိုရင် လမ်းခရီးက အင်မတန်မူ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပြီး လမ်းမှာ လူဆိုးစားပြုတွေက အင်မတန်မူ များပြားနေတယ်၊ မင်း သူ့ကိုလိုက်ပြီး ကူညီပေးလိုက်ပါ'

စန်းချယ်က ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလျှောင်ရင်ကို ဝါရဝပြုလိုက်ပြီး....

'မုန့်လှပါ ချူကို တပည့်တော်လိုက်ပြီး အကူအညီပေးပါမယ်ဘုရား၊ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ လမ်းခရီးမှာ ဒုက္ခရောက်နိုင်ပါတယ်'

'အိမ်း...ကလေးမက ဒီရတနာတွေရရင် သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုးမှာ အများဆုံး အသုံးပြုကွယ်၊ ဒါမှသာ ကလေးမရဲ့ဖခင်ကြီးဆန္ဒ ပြည့်ဝသွားမှာ ဖြစ်တယ်၊ ကိုဝမ်း သွားကြပေတော့၊ အောင်မြင်ပါစေကွယ်'

ထို့နောက် ချူနှင့်စန်းချယ်တို့က ရတနာမြေပုံကို ယူဆောင်ကာ ရှောင်လှင်ကျောင်းဘော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ မြေပုံညွှန်းအရ သူတို့သွားရောက်ရမည့်နေရာမှာ မြောင်လူမျိုးများ နေထိုင်ရာ တောနက်ကြီးများကို ဖြတ်သန်းရမည် ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့က ဘောမြို့စာလေးတစ်မြို့လို့ ဖောက်လာကြ၏။ ထိုမြို့ကလေးသို့ ဖောက်လာချိန်တွင် မိုးချုပ်ကာနီး ပြုဖြစ်ရာ သူတို့က ခရီးမဆက်နိုင်တော့ဘဲ ထိုမြို့ကလေးမှာပင် တစ်ညတာနားနေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

သူတို့က တည်းခိုဆောင်တစ်ဆောင်တွင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်း ငှားလိုက်ကြ၏။ အိပ်ခန်းများအတွင်း ပစ္စည်းများထားကာ ညစာစားသောက်ရန် ဆောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ ဆိုင်

အောက်ထပ်တွင် စားသောက်နေသူ၊ အရက်သောက်သူများ
နှင့် စည်ကားလျက်ရှိနေသည်။

ချူက အနီရောင်ပိုးသားဝတ်စုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားရာ
သူမ၏ဖြူဝင်းသော အသားအရေနှင့် လိုက်ဖက်ကာ အလွန်
ပင် ချောမောလှပနေတော့၏။ စန်းချိုယဲ့ကမူ အဖြူရောင်
ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

နှစ်ယောက်စလုံး အလွန်လိုက်ဖက်ညီကာ ကြည့်ကောင်း
လှပေသည်။ ဆူထိုနှစ်ယောက်က စားပွဲလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်
ထိုင်ကာ အရက်နှင့်ညစာကို မှုမယူလိုက်ကြ၏။ အရက်နှင့်စား
စရာများ ထောက်လှာလျှင် သူလို့နှစ်ယောက်မှာ ဆာလောင်နေ
ကြပြီဖြစ်ရာ မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်လိုက်ကြသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ လူတစ်စု
ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ထိုလူစုသည် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြ၏။
ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေသည့် အတွား
အိုကြီးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။ အတွားအိုကြီးမှာ အလွန်အရွယ်
ဆိုးလှသည့်အပြင် မုန့်ထက်တွင် ကြက်တူရွေးကြီးတစ်ကောင်
ထဲ နားလျက်ရှိနေ၏။

ဆိုင်ရှင်က ထိုလူစုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ပျာပျာသလဲ
ဆိုးကြိုကာ နေရာချပေးလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင်မှာ ထိုလူစုကို

အကော်ကြောက်လန့်နေရဟန်တူသည်။ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး
က စန်းချိုယဲ့ကအား...

‘အစ်ကို မီးအတွားကြီးဟာ ဆူကိုယ်သူ အတွင်းအား
သခင်မကြီးဆိုပြီး အခြောက်တိုက်အဝင်မြင့်နေတဲ့ အတွား
ကြီးပဲ။ နောက်တလိုက်လာတာ ဆူကပည့်တွေပဲ။ မီးအတွား
ကြီးက ညီမကို မှတ်မိမှားမဟုတ်ဘူး’

အတွင်းအားသခင်မကြီးဆိုသည့် မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းနေ
သည့် အတွားကြီးနှင့် သိုင်းသမားများကို စားပွဲတစ်လုံး ထိုင်
လိုက်ကြသည်။ ဆိုင်ရှင်က အရက်နှင့်စားစရာ ဟင်းလျာပွဲများ
ကို ချစ်ချစ်စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုလူစုပြောဆိုနေသည့် ဗကားများကို ချူနှင့် စန်းချိုယဲ့
တို့က ကြားနေကြရသည်။ သိုင်းသမားတစ်ယောက်က အတွား
အိုအား...

‘သခင်မကြီးခင်ဗျာ၊ ခုစာစံလော့ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ
ဆောင်းအစအနပျောက်နေပါကယ်၊ သူဟာ သိုင်းလော့ကကနေ
ပျောက်ကွယ်သွားပြီ...’

သခင်မကြီးဆိုသည့် အတွားအိုက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်
ပြီး...

‘မီးအကြောင်း မင်းမသိဘူးသား။ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးဟာ
အစွေကျန်းက တစ္ဆေလက်ဝါး ကျန်းဖန်ဖေ့နဲ့ စိန်ခေါ်

တိုက်ခိုက်ရင်း နှစ်ယောက်စလုံး မီးထဲပါသွားပြီ။ ကောင်း
တယ်။ ဒီကောင်မကြောင့် ငါ့ မျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်စီး
ခဲ့ရတာ။ အခုတော့ ဒင်းလဲ မီးထဲမှာ မချိမဆန့် သေခဲ့ရပြီ
မဟုတ်လား။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က လေသံတိုးတိုးဖြင့်...

'သခင်မကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကြားရသလောက်ဆိုရင်
မဟူထုသိုင်းနတ်သမီးဟာ တစ်ချိန်က သိုင်းလောကမှာ လျှမ်း
လျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ သိုင်းပညာရှင်ကြီးဖုန်းရှဲ့ သမီး
ကသေး ချူလို့ ပြောနေကြပါတယ်။ ဒါဟာလဲ ပုံပြင်ဘိုးဘိုး
ပြောပြလို့ အဖြူရောင် သိုင်းသမားတွေကတစ်ဆင့် ကြားရတာ
ပါ။ တစ္ဆေစံအိမ်ထဲကနေ သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ကယ်
တင်သွားခဲ့တယ်လို့လဲ သတင်းတွေက ထွက်နေပါတယ်'

သခင်မကြီးဆိုသည့် အဘွားကြီးက အရက်ကို သောက်လိုက်
ရင်း...

'ဒါက ကောလဟာလ စကားတွေဖြစ်မှာပါ။ မဟူထု သိုင်း
နတ်သမီးဟာ တစ္ဆေလက်ဝါးကျန်းဖန်ဖေ့ နဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်
လို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ အသက်ရှင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး'

ထို့နောက် သူတို့အားလုံး စကားစပြတ်သွားကြ၏။ ချူနှင့်
စန်းချိုယဲ့တို့က အရက်နှင့် ညှစ်စာကို ဆေးဆေးစွာ ဆက်လက်
စားသောက်နေမိကြ၏။ ယင်းအချိန်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်စု

ဝင်ရောက်လာကြပြန်၏။ နောက်ထပ် ရောက်လာသော လူစုမှာ
ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်ဆင်ထားကြကာ ရင်ဘတ်တွင် ပင့်
ကူရှုပ်များ ရေးထိုးထားကြ၏။

ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။
အဘိုးအိုမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်ကာ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံကို သေ
ဆပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား၏။

အဘိုးအိုက အတွင်းအား သခင်မကြီးဆိုသည့် အတွင်းအို
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်ခုံး နှစ်ဖက်ကို မြင့်ကာ ပြော
လိုက်၏။

'အလို အတွင်းအား သခင်မကြီး မျက်စိတစ်ဖက်လပ်က
လဲ ဒီကို ရောက်နေပါသား။ တယ်လဲ ခြေသွက်နေကြပါသား။
ရတနာတွေကို ရထားမြို့ တင်တယ်။ ရတနာတွေကတော့ခင်ဗျား
အတွက် ဖြစ်မှာပါပဲလေ။ ဗဲ ဗဲ ဗဲ

အဘိုးအို၏ စကားကြောင့် မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းအတွင်းအို
မှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားရပြီး ခင်ထန်စွာ ပြန်ပြော
လိုက်၏။

'ဟိတ် တန်ဖိတ်ဂုဏ်၊ နှစ် ဘာစကား ပြောလိုက်တာလဲ။
ငါက ဘာရတနာတွေ လိုက်ရှာနေလို့လဲ။ ငါ့ကို နောက်ထပ်
မျက်စိတစ်ဖက်လပ်လို့ ဘယ်တော့မှ မခေါ်နဲ့။ နောက်တစ်ခါ

ခေါ်ရှင် နှစ် ငါ့အကြောင်း သိသွားစေရမယ်၊ ငါ့ လက်ဝါး
အကြောင်း နှစ်သိတယ် မဟုတ်လား

တန်ဖိတ်ဝှက်ဆိုသည့် အဘိုးအိုက ထပ်မံ ရယ်မောလိုက်
ရင်း....

'ဟဲ ဟဲ ဟဲ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ပါတယ်ကွား၊ ခြေ
လှမ်းပဲ ဘယ်လှမ်းနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ မင်းသား
ကြီး လစ်ကျိုချောင်းရဲ့ ခုတနာတွေဟာ မြောင်အောင်တန်း
တွေ ကြားမှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်ဆိုတာ သတင်းဖြစ်နေတယ်၊
နာဘယ်နေရာလဲ ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ အတိအကျ မသိရဘူး။
ခင်ဗျားက အဲဒီကို သွားမလို့ မဟုတ်လား'

အဘွားအိုက အမုက်ကစ်ခွက်ကို ကွပ်ခနဲ မော့သောက်လိုက်
ကာ....

'ငါ့ဘာသာ ငါ့ဘယ်သွားသွား နှင့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊
အခု နှင့်ဘာသာနှစ် အရက်သောက်စရာ ရှိ သာကိုသာ သောက်
ပါ။ ငါ့ကိစ္စကို ဝန်ပူပိုင်ပါနဲ့'

တန်ဖိတ်ဝှက်ဆိုသည့် အဘိုးအိုက ဘာမှ ထပ်မပြောတော့
ဘဲ သူ့ကပည့်ချားကို ခေါ်ကာ စားပွဲအလွတ် တစ်လုံးတွင်
ဝင်ထိုင် ဝိုင်းစားပြီးနောက် အရက်နှင့် စားစရာများကို မှာယူ
လိုက်ကာ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်နေ၏။

ချူနုစန်းချူယဲ့တို့က စားသောက်ပြီးစီးသည်နှင့် ငွေရှင်း
ပေးကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့ကြ၏။ အပေါ်ထပ်
ရောက်လျှင် စန်းချူယဲ့က....

'မြောင်ရဟန္တာသိုက်တာ အတော် နာမည်ကြီးနေပါလား၊
မင်းသားကြီး လစ်ကျိုချောင်းရဲ့ ရဟန္တာတွေဆိုပါ။ မိအတိုင်းဆို
သိုင်းစေတာကသာ၊ တော့ အဲဒီ နေရာမှာ ခြေရှုပ်နေကြလိမ့်မယ်
ထင်တယ်၊ သူ့တို့ ဘယ်ကနေ သတင်းအစောန မရဘူး၊ ကြာသလဲ
မသိဘူး၊ ဒီကိစ္စဟာ အတော်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲ'

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူက ခေါင်းကလေး ညှိတ်လိုက်
ရင်း....

'ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ မိသားစု ဖြစ်နေတာက အတော်ကို
အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်၊ ညီမတို့ ထွက်လာတာ သိပ်ကြာသေး
ဘူး၊ ထာဝရက အတော်ကို ပျံ့နှံ့နေပြီ၊ ဒါဟာ ဘယ်စေပြီး
ဖြစ်လာတာလဲ မသိဘူး'

စန်းချူယဲ့က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက် ပြီး....

'အဖြစ်နိုင်ဆုံးအချက်နဲ့ မသင်္ကာစရာ လူဆိုလို့ သိုင်းစေတာ
မှာ အတော်ကို နှံ့စပ်တဲ့ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးပဲ ရှိတယ်၊ ပုံပြင်ဘိုးဘိုး
လက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ တခြားလူကတော့ မိလောက် တိတိ
ကျကျ သိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးတစ်ယောက်ပဲ စေ့စပ်
သေချာတယ်'

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူက မျက်မှောင်ကလေးကြုတ်
လိုက်က....

'မိအဘိုးကြီးဟာ နေရာတကာမှာ တော်တော်ရှုပ်နေတာ
ပဲ၊ ညီမက သူ့ကို အမျိုးမျိုးမိတ်ပင်ဟန်တားပေမယ့် မရဘူး၊
သူ့ပါးစပ်က မလုံဘူး၊ သူဟာ သတင်းအမျိုးမျိုးကို လျှောက်

ပြန်နေတယ်။ အခုလဲ ရတနာတွေသတင်းကို သူပြန်လိုက်တာပဲ
ဖြစ်ရမယ်

စန်းချိုယဲ့က ခေါင်းညိတ်ကာ ပြောလိုက်ပြန်၏။

‘ပုံပြင်ဘိုးဘိုးဟာ စိတ်ကောင်းနှစ်လုံးကောင်းရှိတဲ့ အဘိုး
ဆစ်ယေခက်ပါ။ သူဟာ အများအကျိုးဆောင်ရွက်တယ်။ အစ်
ကို့အသက်ကိုတောင် သူကကယ်တင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ကြောင့်
အစ်ကို့ မသေရတာ၊ သူ့ကျေးဇူးတွေ အစ်ကို့ အပေါ်မှာ
အများကြီးရှိတယ်’

ချူက ကြည်လင်ပြတ်သားသော လေသံဖြင့်....

‘ပုံပြင်ဘိုးဘိုးဟာ စိတ်ကောင်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှုတ်
မလုံဘာက ခက်နေတယ်’

‘သူနှုတ်မလုံလို့သာ ညီမနဲ့အစ်ကို့ ပူးစာဆုံကြရတာမဟုတ်
လား။ ဒါသူ့ ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့’

ချူက စန်းချိုယဲ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိ၏။ ထို့နောက်
ရတနာမြေပုံကို အလယ်တွင်ချကာ ရွှေဆက်ရမည့်ခရီးကို တိုက်
ပင်လိုက်မိကြ၏။ သန်းခေါင်ကျော်မှ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်
ပျော်သွားကြလေသည်။

ယ်’

(၅၂)

မြောင်တောင်တန်းကြီးများမှာ မြင့်မားသလို တောနက်
ကြီးများ သားရဲတိရစ္ဆာန်များနှင့် ပြည်နက်လျက်ရှိနေ၏။

အထူးသဖြင့် တောပုန်းခားပြုကြီးများကသည်း တောနက်
အတွင်း အုပ်စုဖွဲ့ကာ နေထိုင်လျက်ရှိနေကြ၏။ စန်းချိုယဲ့နှင့်
မဟူနုသိုင်းနတ်သမီး ချူကို မြောင်တောနက်ကြီးအတွင်း
ရောက်ရှိလာကြသည်နှင့် တောပုန်းခားပြုများနှင့် ပက်ပင်း
ရပ်ဆိုင်းမိလိုက်ကြရ၏။

တောပုန်းခားပြုများသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံများ ဝတ်
ဆင်ထားကြပြီး ခားများကို ကျောတွင် ပိုးလွယ်ဆားကြ၏။

‘ဟိတ် ရုပ်လိုက်စမ်း၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်သွားမှာ
လဲ....’

ရုတ်တရက် အော်ငေါက်ပြောလိုက်သံနှင့်အတူ ဝတ်စုံနက်
များက မြင့်မားလှသောသစ်ပင်ကြီးများထက်မှ နွယ်ကြိုးများ
ဘာလွှားဆင်းလာကြ၏။ ချူနှင့် စန်းချိုယဲ့တို့က ကြည့်
ရာ မြောက်ဦးပြကြီးများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြ
၏။

ခက်ထန်ကြမ်းကျက်လှသော တေပုန်းခင်းပြကြီးများကို
ရုတ်တရက်တောလိုက်ရလျှင် ချူနှင့် စန်းချိုယဲ့တို့၏ ခြေလှမ်း
များက ရပ်တန့်သွားကြ၏။ စန်းချိုယဲ့....

‘မင်းထို့က ဘယ်သူတွေ့တဲ့’

‘ငါတို့က ဒီနေရာမှာကျက်စားနေတဲ့ တောပုန်းခင်းပြတွေ
ပဲ၊ မင်းထို့မှာပါလာတဲ့ ရွှေငွေတွေကို ဒီနေရာမှာ ထားရစ်
ခဲ့ပါ’

တောပုန်းခင်းပြခေါင်းဆောင် လူထွားကြီးက စူးရှခက်
ထန်သော လေသံဖြင့် ပြောကြားလိုက်၏။ ခင်းခေါင်းဆောင်
လူထွားကြီးက ခမောက်ခိုင်းကြီးတစ်လုံး ဆောင်ထားကာ
ကျောတွင် ခားပြားကြီးတစ်လက် ပိုးလွယ်ထား၏။

စန်းချိုယဲ့က

‘ကျုပ်တို့မှာ ဘာရွှေငွေတန်ခါမှ မပါပါဘူး’

‘ဒီလောက်တောခေါင်ခေါင်ကြီးမှာ မင်းထို့ ဘာသာလုပ်
တာလဲ၊ ငါတို့ခင်းပြဂိုဏ်းကိုလာပြီး စုံစမ်းကြတာထင်တယ်၊
မင်းထို့ကို ဒီအထိုင်းလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

စန်းချိုယဲ့က အေးစက်စက်လေသံဖြင့်....

‘ငင်ဗျားက တောပုန်းခင်းပြဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်ထင်တယ်’
လူထွားကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း....

‘ဟုတ်တယ် ငါက ဒီနယ်မြေမှာ ခင်းပြဂိုဏ်းချုပ်ကြီးပဲ၊
မင်းက ‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်က နဂါးခင်း စန်းချိုယဲ့၊ ကျုပ်ခင်းက နဂါးခင်း
ကျုပ်သွားမယ်လမ်းမှာ ပိတ်ဆို့နေရင် ရှင်းပစ်ရလိမ့်မယ်’

ခင်းပြခေါင်းဆောင် လူထွားကြီးက တဟားဟား ရယ်
မောလိုက်ရင်း....

‘မင်းက နဂါးခင်း စန်းချိုယဲ့၊ ငါက တောကျားသစ်
လင်တန်ငေါ့၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ’

တောပုန်းခင်းပြခေါင်းဆောင် တောကျားသစ် လင်တန်
ငေါ့က စကားဆုံးသည်နှင့် ကျောမှခင်းပြားကြီးကို ရှမ်းခနဲ
ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် တောကျားသစ် လင်တန်ငေါ့က ဆူတပည့်
ခင်းပြများဘက်သို့ကလှည့်ကာ....

‘ဟိတ် မင်းထို့ ဘာမှ အနှောင့်အယှက်ပေးစရာမလိုဘူး၊
ဒီနဂါးခင်း စန်းချိုယဲ့ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ငါခင်းချင်းယှဉ်မယ်၊
မင်းထို့ ဘာမှ ဝင်တိုက်ခိုက်စရာ မလိုဘူး၊ အားလုံး နောက်
ဆုတ်နေကြ’

လင်တန်ငေါ်၏ စကားကြောင့် တောပုန်းခားပြများမှာ နောက်သို့ဆုတ်ပေးလိုက်ကြ၏။ လင်တန်ငေါ်က စန်းချဲ့ယဲ့ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ကိုင်း မင်းနဲ့ငါ ခားချင်းယှဉ်ကြစို့၊ မင်းခားကို ထုတီ လိုက်စမ်း၊ မင်း ငါ့ကိုနှိုင်ရင် မိ နေရာကနေ အေးအေး ဆေးဆေးသွားခွင့်ပြုလိုက်မယ်၊ မင်း ရှုံးရင်တော့ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့၊ ဒီတော့ ငါ့ကိုနှိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေါ့ကွာ’

စန်းချဲ့ယဲ့က နဂါးမားကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး....

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ခားချင်း ယှဉ်ကြတာပေါ့၊ ကျုပ်ရဲ့နဂါးခားဘယ်လောက်အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသေခင် မြင်သွားစေရမယ်၊ ကိုင်း ခင်ဗျားကပဲ စပြီး တိုက် ခိုက်ပါ’

‘ယား’

စားချင်းပင် တောပုန်းခားပြ ခေါင်းဆောင်ကြီး လင်တန် ငေါ်က ခားပြားကြီး ဝှေ့ယမ်းကာ လွှားဝင်လာ၏။

‘ထန်း’

စန်းချဲ့ယဲ့က သူ၏နဂါးခားဖြင့် လင်တန်ငေါ်၏ ခားပြား ကြီးကို ခတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရ၏။ ခားနှစ်လက်မှာ ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်ကာ မီးများပွင့်ဖြာထွက်သွားရ၏။

လင်တန်ငေါ်၏ ခားချက်များမှာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ် စသာ ခားချက်များဖြစ်ပြီး သေတိုက်ခတ်သလို မြန်ဆန်နေပေ တော့၏။

ခားချက်များက မိုးသီးမိုးပေါက်များပမာ ကျဆင်းနေ သည်။

လင်တန်ငေါ်က ခွန်အားကိုသုံးကာ သိုင်းပညာနှင့်ပေါင်း စပ်ပြီး ကြမ်းတမ်းခက်ထန်စွာ တိုက်ခိုက်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ စန်းချဲ့ယဲ့က နဂါးခားကိုဝှေ့ယမ်းကာ နဂါးရှစ်ခကောင် ခား ချက်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

‘ဝှံ့ ဝှံ့ ဝှံ့’
‘ဝှံ့ ဝှံ့ ဝှံ့’

စန်းချဲ့ယဲ့၏ နဂါးရှစ်ကောင် ခားရိပ် ခားငွေ့များက လင်တန်ငေါ်၏ဘစ်ကိုယ်လုံးကို ပုံးလွှမ်းထားလိုက်၏။

‘ဟိုင်း’

လင်တန်ငေါ်က ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မလိုက် ပေါ့ပါး လျင်မြန် စွာ လှိမ့်ရွှောင်ထွက်ပေးသွား၏။

စန်းချဲ့ယဲ့၏ခားချက်များက လင်တန်ငေါ်၏ ခန္ဓာကိုယ် နံဘေးမှ ပွတ်ကာသိုကာကလေး လွှဲချော် ထွက်သွားခဲ့လေ သည်။

စန်းချယ်ယဲကလိုက်လံတိုက်ခိုက်သော်လည်း လင်တန်ငေါက ကျမ်းပစ်ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြန်၏။ လင်တန်ငေါက ရှောင် တိမ်းပေးရင်းမှ လက်နက်ပုန်းများကို စန်းချယ်ယဲထံသို့ ပစ်လွှတ် လိုက်၏။

‘ခို၊ ခို၊ ခို’
‘ဝှို၊ ဝှို၊ ဝှို’

သောငယ်သောအဆိပ်အပ်ကလေးများက စန်းချယ်ယဲထံသို့ ပစ်လွှင့်ပြေးဝင်လာကြ၏။ စန်းချယ်ယဲက နဂါးခေးကိုစက်ခိုင်း ဆဏ္ဍာန် ဝှေ့ယမ်းပြီး ခေးရိပ်ခေးငွေ့များဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ် လုံးကို လွှမ်းခြုံပစ်လိုက်ရာ လက်နက်ပုန်းကလေးများမှာ ခေး ပက်ခိုင်းများကြားသို့တိုးဝင်ကာ လွင့်စဉ် ထွက်သွားကြရလေ စည်း။

လင်တန်ငေါက တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး....

‘ဟား ဟား ဟား မင်းကဘယ်ဆိုလို့လဲ၊ ငါ့ရှဲ့အဆိပ် လက်နက်ပုန်းတွေကို ဘယ်သူမှ မကာကွယ်နိုင်ကြဘူး၊ ကာကွယ် နိုင်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်၊ ကိုင်း ငါ့ခေးချက် တွေကို ဆက်ပြီးမြည်းစမ်းကြည့်လိုက်စမ်း’

နှစ်ယောက်သား ခေး ခေးချင်း ယှဉ်လိုက်မိကြ၏။ ထန်း ခန် မြည့်ဟည်းသံနှင့်အတူ တောပုန်းခေးပြခေါင်းဆောင်ကြီး

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

လင်တန်ငေါ၏ခေးမှာ ကျိုးထွက်သွားရပြီး ရင်ဆတ်အင်္ကျီစ ကြီးမှာလည်း ကွဲထွက်သွားရ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စန်းချယ်ယဲ၏ နဂါးခေးက လင်တန် ငေါ၏ ရင်ဝကို ထောက်ထားမိလိုက်လေတော့၏။

‘ဟင်’

ည်
ာ

လင်တန်ငေါမှာ ထိတ်လန့်ကာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကော ဝိုင်းစက်သွားရ၏။ စန်းချယ်ယဲက ဟက်ခနဲရယ်မောလိုက်ရင်

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ်မသတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့သိချင်တာကိုဆရာ ပြောပြပါ’

‘မင်း မင်းက ဘာကိုသိချင်တာလဲ’

‘ကျောက်နှားရုပ်တောင်ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာရှိသလဲ’

‘ကျောက်နှားရုပ်တောင်က မိကနေအရှေ့စူးစူးကိုသွားရင် ရေခွန်တံကိုထောက်မယ်၊ ရေတံခွန်ကနေ မြောက်ပက်စိုလိုက် သွားရင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားလိမ့်ပြောရင် မသက်သာဘူးမှတ်ပါ၊ ကျုပ်တို့ပြန်လာရင် ခင်ဗျားကိုရှာပြီးသတ်မယ်’

‘ကျုပ် ကျုပ်လိမ့်မပြောပါဘူး၊ အမှန်ကိုပြောနေတာပါ’

စန်းချယ်ယဲက ခေးကိုပြန်ရှုတ်လိုက်ပြီး....

‘ကိုင်း ကျုပ်တို့သွားမယ်၊ ကျုပ်တို့နောက်လိုက်ပြီး နောင် ယှက်ရင် ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို သက်ပစ်မယ်’

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

လင်တန်ငေါ်က သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ကာ

‘စိတ္တိချပါ ကျုပ်တို့က တောပုန်းခားပြုစော့ဖြစ်ပေမယ့်၊
ပေးထားတဲ့ကတိတော့ တည်ပါတယ်။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်
တက်ကိုလိုက်ပြီး အနှောင့်အယှက်မပေးပါဘူး’

လို့ ခုနောက် စန်းချယဲ့နှင့် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူတို့က
‘ဘက်စူးစူးသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။ နောက်တပ် အနှောင့်
ကတိစုံတစ်ရာကိုမျှမတွေ့ရတော့ပေ။ မကြာမီ ထင်
ယိုကျနေသော ရေတံခွန်ကြီးတစ်ခုကို မြင့်လိုက်ကြရ၏။

ရေတံခွန်မြောက်ဘက်ဝှင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုက ရှိ
နေ၏။ သူတို့က လင်တန်ငေါ် ပြောလိုက်သည့်အတိုင်း ရေတံ
ခွန်ကြီး၏မြောက်ဘက်သို့ ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၏။

မိုးချုပ်လာနီး အချိန်လောက်တွင် သူတို့သည် တောင်ကြီး
တစ်လုံး၏ခြေရင်းတို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ မြူနှင်းမျှားကလည်း
ပိတ်ဖုံးကျရောက်လာခဲ့ပေပြီ။

တောင်ခြေတွင် ကြီးမားသော သဘာဝကျောက်ဂူကြီး
များ တွေ့လိုက်ရ၏။ ယနေ့ညအဖို့ တောင်ပေါ်သို့ မတက်နိုင်
တော့ဘဲ ဤနေရာမှာပင်စခန်းချရတော့မည်ဖြစ်၏။

စန်းချယဲ့က ကျောက်ဂူကြီးများကို ညွှန်ပြလိုက်ကာ...
‘ကိုင်း ညီမ အစ်ကိုတို့ ဒီညအဖို့တော့ တောင်ပေါ်ကို
တက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မနက်ကျမှပဲ တက်ရတော့မယ်။
ကျောက်ဂူတစ်ခုခုမှာဝင်ပြီး စခန်းချကြစို့’

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

‘ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ မနက်မှပဲ တောင်ပေါ်ကိုတက်တာ
ကောင်းတယ်’

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား မီးတုတ်များပြုလုပ်ကာ
ကျောက်ဂူကြီးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျောက်ဂူကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်နေတာ မည်
သည့်တောတိရိစ္ဆာန်မှ မရှိပါချေ။ သူတို့က ထင်းချောက်များ
ရှာကာ မီးဖိုတစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်၏။ ကောက်ချီးများရှာကာ
ဆိတ်ရာများ ပြုလုပ်လိုက်ကြ၏။

ပါလာသော အစားအစာများကို စားသောက်လိုက်ကြ၏။
မီးပုံအတွင်းလုံ ထင်းခြောက်များ ထည့်ထားလိုက်ကြ၏။
အတော်ကလေးညဉ့်နက်သောအချိန်တွင် ကျောက်ဂူကြီးအပြင်
ဘက်မှ အသံများကြားလိုက်ရ၏။

မည်သည့်အသံများမှန်း ခွဲခြားမရပေ။ အသံများမှာ ပေါ်
လာပြီး ပျောက်သွားကြ၏။ စန်းချယဲ့နှင့် မဟူရာသိုင်းနတ်
သမီး ချူတို့က လေတိုသံများကို နားစွင့်ကြည့်ကြသော်လည်း
အသံများကို မကြားရတော့ပေ။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်
ဆိတ်သွား၏။

သူတို့ရောက်နေသော နေရာမှာ တောတောင်းကြီးများ
အတွင်း ဖြစ်သဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ တောချောက်သေအသံများ
ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေတော့၏။ စန်းချယဲ့နှင့် မဟူရာသိုင်းနတ်

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

သမီးတို့က အိပ်မပျော်ကြသေးဘဲ မီးပုံအနီးထိုင်ကာ စကား ပြောနေမိကြ၏။

စောစောက ကြားလိုက်ရသော အသံများမှာ ပေါ်လာ လိုက် ပျောက်သွားလိုက်နှင့် ကြားနေရ၏။

‘အပြင်ထွက်ကြည့်ရရင် မကောင်းဘူးလား’

စန်းချယ်က ပြောလိုက်ရာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက....

‘ခဏစောင့်ကြည့်ပါဦး အစ်ကို၊ ထောင်ချောက်တစ်ခုခုဖြစ် နေရင် အစ်ကို ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်၊ အခြေအနေမကောင်း မှ ထွက်ကြည့်ကြတာပေါ့’

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူ၏ စကားမှာ မှန်ကန်နေသဖြင့် စန်းချယ်က ခေါင်းကို အသာညိတ်ပြလိုက်ရတော့၏။ အသံ များမှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်မလာ တော့ပေ။

‘ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဝေါ’

မိုးက သဲသဲမဲမဲ ပြင်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက်ရှိနေ၏။ လေ ပြင်းကတိုက်ခတ်နေသလို စစ်ပင်ကြီးငယ်များကလည်း အမြစ်

မိုးဆမ်းပန်းစွာ

များမှာ ကျွတ်ထွက်မည်အလား ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက် ရှိ နေကြ၏။

လျှပ်ရောင်လျှပ်ပန်းများက ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ဝင်း လက်တောက်ပနေပြီး မိုးထစ်ချုန်းသံများစာလည်း ကြောက် ခမန်းလိလိ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိနေပြီ။

‘ဂျမ်း ဒလိန်း’

မိုးထစ်ချုန်းသံကြီးများနှင့်အတူ လေရောမိုးပါ သည်း ထန်စွာ တိုက်ခိုက်ရွာသွန်းလျက်ရှိနေ၏။

ရှောင်လင်သိုင်းကျောင်းတော်ကြီးမှာ ညဉ့်အမှောင်နှင့်လေ ပြင်းမိုးရေကြားတွင် ထီးထီးမားမားကြီး တည်ရှိလျက်ရှိနေ ၏။

မိုးရေစက်များကြားတွင် လူတစ်စုက လှုပ်ရှားလာ၏။ ထိုသူများက ညဉ့်ခရီးသွားကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနက်များကို ဝတ် ဆင်ထားကြသည်။ ထိုလူစုသည် ပြင်းထန်သော လေနှင့်မိုးရေ ကို အံတုကာ တောင်ကြောအတိုင်း တက်လာကြသည်။

ထိုဝတ်စုံနက်များသည် ကျောများထက်တွင် သံချိတ်များ၊ ကြိုးများ၊ ဓားများကို ကျောတွင်ပိုးလွယ်ထားကြ၏။ ထိုဝတ်စုံနက်သည် ထိပ်တန်းကိုယ်ဖောအားများ အသုံး ပြုကာ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လွှာ

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

နေကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ မကြာမီ ထိုဝတ်စုံနက်များသည် ရှောင်
လင်ကျောင်းတော်ကြီး၏ ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။
'ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်...'

ဝတ်စုံနက်များကို ကြိုးစများကို အထက်သို့ ပစ်လွှတ်
လိုက်ကြသည်။ ကြိုးစများထိပ်မှ သံချွန်ကြိုးများက အထက်
မှ ပြတင်းပေါက်ဆောင်များကို သွားချိတ်မိလိုက်ကြသည်။

မျက်စိတစ်မှိတ်လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် ဝတ်စုံနက်များ
သည် ကြိုးစများကိုဆွဲကာ အထက်သို့ လွှားတက်သွားကြ၏။
ပြတင်းပေါက် သံတိုင်သံချောင်းများကို ဖြတ်တောက်ကာ
အတွင်းသို့ ခုန်ပျံဝင်ရောက်သွားကြသည်။

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်တွင် အကျဉ်းသားဘဝ ရောက်
နေသည့်ကား စန်းချယ်ယဲ၏မိတ်ဆွေ ရှောင်ဟန်ချူးပင်ဖြစ်
သည်။ ယခု ရှောင်ဟန်ချူး၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြသည့်
အနက်ရှောင်ဒုစရိုက်သမားများက ရှောင်ဟန်ချူးကို လာ
ရောက်ကယ်တင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

ဝတ်စုံနက်များသည် အကျဉ်းစခန်းစောင့် ဘုန်းတော်ကြီး
များကို တိုက်ခိုက်ကာ ရှောင်ဟန်ချူးကို ကယ်တင်သွားကြ
လေတော့သည်။ ရှောင်ဟန်ချူးသည်ကား ရှောင်လင်ကျောင်း
တော်၏ အကျဉ်းသားဘဝမှ လွတ်မြောက်သွားရပြန်လေပြီ။

စန်းချယ်ယဲနှင့်မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးချူတို့သည် နံနက် မိုး
ယင်းသည်နှင့် ကျောက်နွားရုပ်တောင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ကြ
သည်။ တောင်ထိပ်တွင် ကြီးမားသော ကျောက်နွားရုပ်ကြီး
က ရှိနေ၏။

ကျောက်နွားရုပ်ကြီး၏ ခြေရင်းကို တူးဆွလိုက်သောအခါ
ရတနာသေတ္တာတစ်လုံးကို တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။ စာတစ်စောင်ကို
ပါ တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ စာတွင်ရေးထားသည်မှာ ဤရတနာ
များကို တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအတွက် အသုံးပြုရန် ပေးပြ
ထား၏။

သို့တို့က စာကိုဖတ်နေစဉ်မှာပင် 'ဟိတ်စန်းကျော်မှ လူရိပ်
သဏ္ဍာန်များ ထွက်ပေါ်လာက' သူတို့ကို ကော်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်
ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြ၏။

စန်းချယ်ယဲနှင့်မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးတို့က လှည့်ကြည့်လိုက်
ကြရာ အတွင်းအားသခင်မကြီးခေါ် မျက်စိတစ်ဖက်ကန်း
အဘွားကြီးနှင့် သူမ၏နောက်လိုက်သိုင်းသမားများ ဖြစ်နေ
ကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မျက်စိတစ်ဖက်ကန်းအဘွားကြီးက တဟားဟားရယ်မော
လိုက်ပြီး....

'ဟိတ် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၊ နင် ဗီတစ်ခါတော့ ပြေး
လို့ မလွတ်တော့ပါဘူး၊ အခု နင့်ကိုလဲသတ်ရမယ်၊ နင်တို့တွေ
ထားတဲ့ ရတနာတွေကိုလဲ ယူရမယ်'

စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်စိတစ်ဖက်ကန်း အဘွားကြီးက လက်တစ်ဘက်ကို ဝေ ယမ်းပြုလိုက်သည်။ မြားသမားများက မြားတန်များကို အသင့်ပြင်လိုက်ကြ၏။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးချူက ဟက်ခနဲရယ်မောလိုက်ကာ... 'ဒုစရိုက်သခင်မကြီးကန်စွန်မူးပါလား၊ ရှင်လဲ ဒီတစ်ခါ တော့ မျက်လုံးနှစ်လုံးစလုံး ပေါက်ထွက်သွားရလိမ့်မယ်'

ဒုစရိုက်သခင်မကြီးကန်စွန်မူးက မဲပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး....

'မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၊ နင် ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့လက်က ဘယ်လိုမှပြေးမလွတ်တော့ပါဘူး၊ ကိုင်း သေပေတော့'

စကားဆုံးသည်နှင့် အန်စွန်မူးက လက်တစ်ဖက်ကို ဝေ ယမ်းကာ အချက်ပြုလိုက်၏။ မြားသမားများက မြားတန်များကို တရစပ် ပစ်လွှတ်လိုက်ကြ၏။ မြားတန်များက ပြေးလွှားလာကြသည်။

'ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်....'

'ရွီး ရွီး ရွီး....'

မြားတန်များက စန်းချယဲ့နှင့် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးတို့ထံ သို့ မိုးသီးမိုးပေါက်များပမာ ပျံဝဲပြေးဝင်လာကြ၏။ စန်းချယဲ့နှင့်မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးတို့က ဓားများကိုစိုက်ဝိုင်းသတ္တန်

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ဝေ ယမ်းပစ်လိုက်ကြရာ မြားတန်များမှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားကြရသည်။

မြားသမားများက နောက်ထပ်မြားတန်များကို အဆက်မပြတ်ပစ်လွှတ်လိုက်ကြသော်လည်း စန်းချယဲ့နှင့် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်မဆိုထားနှင့် အကျီစကလေးကိုပင် ထိအောင် ပတ်ခတ်နိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

'ဟိတ် ဝိုင်းတိုက်လိုက်ကြစမ်း၊ တစ်ယောက်မှ အရှင်မထားနဲ့'

ဒုစရိုက်သခင်ကြီး မျက်စိတစ်ဖက်ကန်း ကန်စွန်မူးက စူးရှကျယ်လောင်စွာ ငံအော်ဟစ် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဓားသမား၊ လှဲသမားများက ဓားလှဲများ ဝေ ယမ်းကာ စန်းချယဲ့နှင့် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးတို့ နှစ်ယောက်ထံသို့ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လာကြ၏။

'ယား' ဟိုင်း'

'ထန်း ထန်း ထန်း'

'ချမ်း ချမ်း ချမ်း'

ဓားသံ၊ လှဲသံများမှာ ဆူညံပွက်ခလော့ရိုက်သွားရသည်။ အော်ဟစ်မာန်သွင်းသံ၊ လဲကျသံများမှလည်း တစ်ဆက်တည်း ထွက်ပေါ်လာရ၏။ စန်းချယဲ့နှင့် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

ချူတို့က ကန်စွန်မှူး၏ ဒုစရိုက်သမားများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ချေမှုန်းပစ်လိုက်ကြ၏။

စန်းချယ်က နောက်မှ ပြေးဝင်ထိုးလိုက်သော လှူရှည်ကို သိုင်းသမားကို နောက်ပြန်ခေးချက်ဖြင့် ပိုင်းချလိုက်ရာ လှူသမားမှာ စူးဝါးစွာ အော်ဟစ်ကာ လူတခြား လှူတခြား ဖြစ်ပြီး လွှင့်စဉ်ထွက်သွားရ၏။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူကလည်း သူမ၏ ပျံလွှားခေးချက်များဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးဝင်တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်ရာ ခေးသမားနှစ်ယောက်မှာ အော်ဟစ်ကာ လဲကျသွားကြရ၏။

‘ယား’

ဒုစရိုက်သခင်မကြီး ကန်စွန်မှူးက မာန်သွင်းပြုကာ သူမ၏ သံတောင်ဌေးဖြင့် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

သံတောင်ဌေးလေးတိုးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ခုန်ပျံရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရ၏။

သူမက ရှောင်တိမ်းပေးရင်း မိုးဖောက်ခေးချက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်ရာ ကန်စွန်မှူး၏ သံတောင်ဌေးနှင့် ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်မိလိုက်၏။

‘ချမ်း’
‘ထန်း’

သံတောင်ဌေးကြီးမှာ မီးခိုးများ အူထွက်သွားရသလို မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ ခေးမှာလည်း နောက်သို့ ပြန်ကန်ထွက်သွားရ၏။

ကန်စွန်မှူးက သံတောင်ဌေးကြီးကို ဝှိုးခနဲ ဝေယမ်းပစ်လိုက်ရင်း မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူ၏ ခါးလယ်ကို ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်၏။ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက အပေါ်သို့ လွှားထက်ကာ ရှောင်တိမ်းပေးရင်း ခေးကို အောက်သို့ စိုက်ချကာ တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်၏။

ဒုစရိုက်သခင်မကြီး ကန်စွန်မှူးက အပေါ်မှ ထိုးဆင်းကျလာသည့် ခေးလေးတိုးသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူမ၏ သံတောင်ဌေးကြီးကို အထက်သို့ ဝေယမ်းကာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ ခေးကို ပြင်းထန်စွာ ခက်ထိပ်ပစ်လိုက်၏။

နှစ်ယောက်စလုံး ကျွမ်းပစ်ထွက်သွားကြရ၏။ လူချင်းနီးကပ်သွားချိန်တွင် ကန်စွန်မှူးက သူ၏ အင်္ကျီယက်စကြီးကို ဝေယမ်းပစ်လိုက်၏။

မျက်စိဘစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် ကန်စွန်မှူး၏ အင်္ကျီယက်စကြီးအတွင်းမှ မည်းနက် တောက်ပြောင်နေသော ခေးပျံလေးစင်းက မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူ၏ ရင်ဝဆီသို့ ဟူးခနဲ တိုးဝင်သွားကြ၏။

‘ယား’

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူက မာန်သွင်းကာ အင်္ကျီလက်စ
မူ လေအားကြောင့် လှင့်စဉ်ထွက်သွားကြရလေတော့၏။

‘ထန်း’

‘ချမ်း’

ကန်စွန်မူးက သံတောင်ဝှေးကြီးနှင့် ဝေယမ်းဓိုက်ချပစ်
လိုက်ရာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ ပြင်းထန်သော ဓားချက်
ကြောင့် ကန်စွန်မူး၏ သံတောင်ဝှေးကြီးမှာ ကျိုးပြတ်သွားရ
သည်။

အား’

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး၏ ဓားချက်
ကြောင့် ဒုစရိုက်သခင်မကြီး ကန်စွန်မူးမှာ အော်ဟစ်ကာလဲကျ
သွား၏။ သူမ၏ ရင်ဝမှ သွေးများ ပန်းထွက်လာ၏။ ကန်စွန်
မူးမှာ လှူးလိမ့်ကာ အမှိုက်ဇာတ်သိမ်းသွားရလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် စန်းချိုယဲ့မှာလည်း ကန်စွန်မူး၏ လူယု
တော်ဓားသမား ချီလိန်ဆိုသူနှင့် ဓားချင်းယှဉ်လျက် ရှိနေလေ
သည်။

ချီလိန်ဆိုသူမှာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းဖြစ်ကာ
ဗလကောင်းကောင်းဖြစ်၏။ ချီလိန်က ဓားကို အားပါးဘရ
ဝေယမ်းကာ စန်းချိုယဲ့ကို တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေ၏။

စန်းချိုယဲ့က နတ်သမီးခုနစ်ဖော်ရေဆင်းနှင့် တိုက်ခိုက်
လိုက်သလို ချီလိန်ကလည်း ပန်းခြံဓားချက်ဖြင့် ထန်ပြန်တိုက်
ခိုက်ပစ်လိုက်၏။ ဓားရိပ်များက နှစ်ယောက်စလုံးကို လှမ်းခြံ
ပုံးလှမ်းထားလျက်ရှိနေ၏။

‘ယား’

‘ဟိုင်း’

‘ထန်း ထန်း ထန်း’

နှစ်ယောက်စလုံးက အတွင်းအား ဓားချက်များကို ထုတ်
သုံးလိုက်သဖြင့် ဓားသံများမှာ ဟိန်းထွက်သွားရ၏။

မီးပွင့်မီးပွားများက တဖြန်းဖြန်း ပွင့်ဖြာ ထွက်သွားရ၏။
ချီလိန်ကလည်း အတော်ပင် အစွမ်းထက်မြက်သည့် ဓားသမား
တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။ ချီလိန်၏ ဓားချက်များမှာ ကြောက်
မစန်းလိလိပင်ဖြစ်၏။ ဓားချက်များမှာ လေတိုက်ခတ်သလို ဖြစ်
ပေါ်နေ၏။

စန်းချိုယဲ့က အထက်သို့လွှားထက်ပြီး ဓားချက်ကို အောက်
သို့ နှိမ်ပြီး ပိုင်းချပစ်လိုက်ရာ ချီလိန်က ကိုယ်ကို ဝပ်ပြီး
ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် စန်းချိုယဲ့၏ဓားချက်မှာ
ချီလိန်၏ ဦးခေါင်းနံဘေးမှ ပွတ်ကာသိုကာကလေး လွဲချော်
သွားရ၏။

‘ဟိုင်း’

ချီလိန်က မာန်သွင်းကာ လွှားစင်လာ၏။ ချီလိန်၏ ဓား
ချက်မှာ မိုးအောက်မြေပြင်ဓားကွက်ဆင် ဓားချက် ဖြစ်၏။

ချီလိန်၏ဓားချက်များက စန်းချိုယဲ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပိုက်ကွန်
ကြီးတစ်ခုပမာ ဖြန့်ကြက် ကျဆက်လာ၏။ စန်းချိုယဲ့၏ ရှေ့

သို့ ဆက်တိုက် တိုးဝင်ကာ ချီလိန်၏ ဓားချက်များကို ဖျက်
လုတ်ရင်း ကြယ်ပျံ့ဓားချက်ဖြင့် ထိုးသွင်းပစ်လိုက်၏။

‘ဝှစ်’

‘အား’

ချီလိန်ထံမှ စူးဝါးသောအော်ဟစ်သံကြီးက ကြောက်မနိုး
လိလိ ထွက်ပေါ်လာ၏။

စန်းချယ်၏ ကြယ်ပျံ့ဓားချက်က ချီလိန်၏လည်မျိုပေါ်သို့
ဖြတ်ကျသွားခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။ ချီလိန်မှာ ဝက်အော်ဟစ်
သံကြီးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း မြေပေါ်သို့ ထိုးလဲ
ကျသွားရ၏။

ဒုစရိုက်သခင်မကြီးကန်စွန့်မှုနှင့် ချူ၏ ဒုစရိုက်ဘက်တော်
သားများမှာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူနှင့် စန်းချယ်တို့၏
လက်ချက်ကြောင့် မရှုမလှ ကျဆုံးသွားကြရသေးပြီ။

ဒုစရိုက်သမားများ ကျဆုံးသွားသည်နှင့် စန်းချယ်နှင့်
မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးတို့က ရတနာသေတ္တာကို ယူကာ တောင်
ပေါ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့၏။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူက ရတနာများကို သက်ဆိုင်ရာသို့
သွားအပ်နေစဉ်တွင် စန်းချယ်က ရှောင်လင် ကျောင်းတော်
သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်သို့ သူ ပြန်ရောက်ရောက်ချမ်းပင်
မမျှော်လင့်သော သတင်းဆိုးကို ကြားလိုက်ရ၏။

ထိုသတင်းဆိုးသည်ကား ရှောင်ဟန်ချူး လွတ်မြောက်
သွားသည်ဆိုသည့် သတင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။ စန်းချယ်မှာ
ပထမတွင် မိမိနားကိုပင် ယုံကြည်နိုင်စွမ်း မရှိလောက်အောင်
ဖြစ်သွားရ၏။

ဤမျှ အစောင့်အကြပ် လှပြောပြီး စည်းကမ်း တင်းကြပ်
သည့် သိုင်းကျောင်းတော်ကြီး အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်
ကာ ရှောင်ဟန်ချူးကို ကယ်တင်သွားနိုင်ခြင်းမှာ ထော်ဂုံတန်ခိုး
သိုင်းပညာအဆင့်ဖြင့် ခစွမ်းဆောင်နိုင်ပါချေ။

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လျှောင်ရင်က စန်းချယ်အား...
‘စန်းချယ်၊ ရှောင်ဟန်ချူး လွတ်သွားတာဟာ သိုင်း
လောကအတွက် အင်စတန်မှ အန္တရာယ် များနေတယ်။ သူဟာ
ဂျားနာတစ်ကောင်လို ဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်။ သူ့ကို
အပြန်လိုက်ပြီး စုံစမ်းရှာဖွေမှု ဖြစ်မယ်’

‘မုန်လှပါ။ ရှောင်ဟန်ချူးကို တပည့်တော် မတွေ့ တွေ့
အောင် ရှာဖွေပေးပါမယ် ဘုရား။ သူ့ကို တပည့်တော် ဆုံးမ
နားချပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါမယ်’

‘အိမ်၊ ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ၊
ရွှောင်ဟန်ချူးဟာ သိပ်ဆိုးသွမ်းပြီး ဆိုးမ မရရင်တော့ တစ်ခါ
တည်းသာ ရှမ်းပစ်ခဲ့ပေတော့၊ အများအကျိုးအတွက် သူ့ကို
ငဲ့နေလို့ မဖြစ်ဘူး’

စန်းချယ်က ရွှောင်လင်ကျောင်းတော်မှ ပြန်လည် ထွက်
ခွာလာခဲ့၏။ သူက ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီး လျှောင်ရင်၏
ပေခိုင်းချက်အရ ရွှောင်ဟန်ချူးကို ရှာဖွေရတော့မည် ဖြစ်
ပေ၏။

(၄၃)

မိုးဆင်းပင်ပေါက်ကြီးများက အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလျက်
ရှိနေ၏။ အေးစိမ့်သော လေက အရိုးကဲ့လူမတတ် တိုက်ခတ်
လျက် ရှိနေ၏။ သောက်မဝ အရက်ဆိုင်အတွင်း စန်းချယ်၏
အရက်ကို အဖော်ပြုကာ ရှိနေ၏။

စန်းချယ် ယခု ဆောက်ရှိနေသော နေရာမှာ ယောင်ချန်
မြို့တွင်းရှိ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်အတွင်း ဖြစ်၏။ အရက်မှာ မေး
ကြိုင် သင်းပျံ့လှသဖြင့် ယခု စန်းချယ်က အရက်ငါးဆိုးကို
သောက်ထားပြီး ဖြစ်၏။

‘ဟင်’

ဆိုင်ထဲသို့ဝင်လာသူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် စန်းချို
ယဲ့မှာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားမိရ၏။

သောက်မဝအရက်ဆိုင်အတွင်းဝင်ရောက်လာသူမှာ အခြား
သူ မဟုတ်ပေ။ သူ၏မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ပုံပြင်ဘိုးဘိုးဖြစ်နေ
သောကြောင့်ပင်တည်း။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် စန်းချိုယဲ့မှ ဝမ်းသာ
အားရ ဆီးကြိုနှုတ်ခွန်းဆက်လိုက်မိ၏။

‘ပုံပြင်ဘိုးဘိုးပါလား၊ စိကျုံနယ်စပ်က ပြန်လာပြီ ထင်
တယ်...’

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက ကြီးမားသော အိတ်ကြီးကို စားပွဲဘေး
တွင် ချထားလိုက်ရင်း...

‘အေး ငါ အခုစိကျုံက ပြန်လာတာပဲ၊ မင်းကော အခု
ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သွားမလို့လဲ’

စန်းချိုယဲ့က ပုံပြင်ဘိုးဘိုးကို အကြောင်းစုံရှင်းလင်းပြော
ပြလိုက်၏။ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက စန်းချိုယဲ့ ပြောပြနေသည်များကို
စိတ်ဝင်စားစားနားဆောင်လျက်ရှိ၏။

စန်းချိုယဲ့၏ ပြောပြချက်များ ဆုံးလျှင် ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက
တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး စန်းချိုယဲ့ကို ပြောကြားလိုက်
သည်။

‘ဟား ဟား ဟား လက်စသတ်တော့ မင်းက မဟူရာ
သိုင်းနတ်သမီးကို ရွာဖွေတွေ့ရုံသာမက အဆင်တောင်ပြေသွား’

ပြီတိုး၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးနဲ့
မင်းဆိုရင် အတွဲညီပါတယ်ကွ၊ ငါသဘောတူပါတယ်’

စန်းချိုယဲ့က ပုံပြင်ဘိုးဘိုးအတွက် အရက်နှင့် ဟင်းပွဲများ
မှာကြားပေးလိုက်၏။ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက အရက်တစ်ခွက်ကို မေ့
သောက်လိုက်ရင်း....

‘ငါလဲ ဒီကနေ့ပဲပြန်လာတာ၊ ငါလိုချင်တဲ့ ဆေးမြစ်ဆေးဥ
တွေကတော့ အများကြီးရခဲ့တယ်၊ ဒီတစ်ခါရလာတဲ့ ဆေးဥ
ဆေးမြစ်တွေနဲ့ဆိုရင် နောင်ကို ခရီးထွက်စရာအကြောင်း မရှိ
တော့ဘူး’

‘မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူကတော့ ဘိုးဘိုးကို အတော်
စာလေး ခေါ်ပွဲနေတယ်’

‘ဟေ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

‘ဘိုးဘိုးက နှုတ်မဘူးလို့လို့ပြောနေတယ်’

‘အေး ငါနှုတ်မလို့လို့ သူနဲ့မင်း ဖူးစာဆိုရတာပေါ့၊ နို့မို့
ဆို အပျိုကြီး ထစ်ကိုယ်တည်းဘဝမှာပဲ သူရှိနေမှာပေါ့’

‘ဘိုးဘိုးက သိုင်းလောကမှာနှုတ်တဲ့သူဆိုတော့ ရှောင်ဟန်
ချူးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောခဲ့ပါဦး’

‘ငါက ဘာပြောရမှာလဲ’

‘ရှောင်ဟန်ချူး ဘယ်နေရာမှာ ပုန်းခိုနေနိုင်သလဲ ဆိုတာ
ကိုပါ’

'ဪ ဒါလား၊ ရှောင်ဟန်ချူးကို ကယ်တင်သွားတဲ့ သူတွေဟာ သိုင်းပညာမှာတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်အထဲကလူတွေ ဖြစ်နိုင်မယ်မဆင်ဘူး၊ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ထဲက အကျဉ်းသားတစ်ယောက်ကိုဝင်ကယ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝေပျာအထဲပြောရရင်တော့ မိကောင်တွေဟာ လင်းနို့ ဂိုဏ်းက ကောင်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်'

'လင်းနို့ ဂိုဏ်း ဟုတ်လား၊ ဒီဂိုဏ်းကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါလား'

'မင်း ဘယ်ကြားဖူးမလဲ၊ ဒီဂိုဏ်းက ဆလွန် လျှို့ဝှက်တဲ့ အနက်ရောင်ဂိုဏ်းကြီးတင်ဂိုဏ်းပဲ၊ ဒီဂိုဏ်းရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ သူတို့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ဘယ်သူမှလဲ မရိပ်မိကြဘူး'

စန်းချယ်ယဲမှာ ကြားလိုက်ရသောစကားများကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရတာ....

'လင်းနို့ ဂိုဏ်းက ဘယ်မှာရှိနေပါသလဲ ဘိုးဘိုး'
'သူတို့ဟာ လင်းနို့ ဂိုဏ်းဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ပီ ကျောက်ဂူကြီးတွေအထဲမှာ ခိုအောင်းနေထိုင်တတ်ကြတယ်၊ ညဖက် ရောက်မှ ထွက်ပြီး လှုပ်ရှားလေ့ ရှိကြတယ်၊ လင်းနို့ ဂိုဏ်းသားတွေ လှုပ်ရှားတတ်ကြတဲ့ နယ်မြေတွေကတော့ ကျန်းနန် နယ်မြေပဲ၊ ကျန်းနန်နယ်မြေထဲကိုမင်းသွားပြီးစုံစမ်းမယ်ဆိုရင်တော့ အဖြေ

က နီးနီးစပ်စပ် ထွက်နိုင်တယ်၊ လင်းနို့ ဂိုဏ်းဟာ ကျန်းနန်နယ်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းတစ်နေရာမှာပဲ ရှိနေရလိမ့်မယ်'
စန်းချယ်ယဲမှာ ရှောင်ဟန်ချူးနှင့် ပတ်သက်၍ သဲလွန်စသတင်း အစအနရပြီဖြစ်သဖြင့် အလွန်ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားမိရ၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးမှာ သိုင်းရာဇာကဘွင် နှစ်စပ်သူဖြစ်၍ သူပြောသော သဘင်းများမှာ အများဆုံး မှန်ကန် နီးစပ်တတ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း စန်းချယ်ယဲမှာ ရှောင်ဟန်ချူးနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းအစအနရပြီဖြစ်ရာ အလွန် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားရလေတော့၏။ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက....

'ဒီအတိုင်းဆို မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူဟာ တကယ်ကို စိတ်ထားမွန်မြတ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့က ရလာတဲ့ ရတနာတွေကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် မသုံးစွဲဘဲ သက်ဆိုင်ရာကို အပ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ သက်ဆိုင်ရာက သူ့ကိုအထင်လွဲမှားနေတာတွေ ပပျောက်သွားမှာ သေချာတယ်'

'မှန်ပါတယ်ဘိုးဘိုး၊ တကယ်တော့ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူဟာ အင်မတန် စိတ်ထားမွန်မြတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ၊ သူ့ဟာ တစ်ချိန်က နာကြည်ချက်တွေ ရှိနေလို့သာ အနက်ရောင် ဒုစရိုက်သမားတွေကို လိုက်ပြီး ချေမှုန်းသွတ်သင်နေခဲ့တာပါ၊ အခုလဲ သူ့ဟာ ရတနာတွေကို သက်ဆိုင်ရာမှာ သွားအပ်နေတုန်း ကျွန်တော်က ခရီးထွက်လာခဲ့တာပါ'

စန်းချုပ်ယုံက အကျိုးအကြောင်းများပြောပြလိုက်ပြန်၏။ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်း....

‘အိမ်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရှောင်ဟန်ချူးရဲ့ အန္တရာယ်က အတော်ကြီးမားနေတာပဲ။ ရှောင်ဟန်ချူးကို မင်းအနေနဲ့ အမြန်ဆုံးတွေ့ဆောင် ရှာမူဖြစ်တော့မယ်။ ရှောင်ဟန်ချူးကို ညှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အပြတ်ရှင်းသင့်ရင် ရှင်းရမယ်။ အဆိပ်ပင်ကို ချေလောင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ဘိုးဘိုးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှောင်ဟန်ချူးကို ကျွန်တော် ညှာနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ အရင်တစ်ခါတုန်းကတော့ သူ့ကို ကျွန်တော် အတော်ညှာခဲ့ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါလဲ ကျွန်တော် အရင်ဆုံး သူ့ကို နောင်တရအောင် ပြောပါဦးမယ်။ ပြောလို့မရရင်တော့ စာရင်းရှင်းပစ်ရတော့မှာပါပဲ’

ထိုနောက် သူတို့က အရက်အိုးများ ထပ်မံမုကြားလိုက်ပြန်၏။ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးမှာ အတော်ပင် အရက်သောက်နိုင်သူဖြစ်၏။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ပုံပြင်ဘိုးဘိုးကို အရက်ရှစ်အိုးကို ပြောင်စင်အောင်တောက်ပစ်လိုက်၏။

သူတို့က အရက်သောက်နေစဉ်မှာပင် သိုင်းသမား တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပြီး ပုံပြင်ဘိုးဘိုးကို အရိုအသေပြုကာ ပြောကြားလိုက်၏။

‘ပုံပြင်ဘိုးဘိုးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပုံပြင်ဘိုးဘိုးကို စာတစ်စောင် အပေးခိုင်းလိုက်ပါတယ်’

မှော်မီးဂိုဏ်းသားကပြောရင်း အင်္ကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင်ကိုထုတ်ကာ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးအား ပေးလိုက်၏။ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက စာကို ဖတ်ရှုကြည့်လိုက်၏။ စာထဲတွင် ရေးထားသည်မှာ....

ပုံပြင်ဘိုးဘိုး

လိပ်ပြာ တောင်ကြားမှ ခင်ဗျားလက်ချက်ကြောင့် ကျုပ်သား ကျဆုံးခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်သားအတွက်စာရင်းလာရှင်းပါ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးမှာ စောင့်နေမယ်။

မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး

ထိုစာကိုဖတ်ရှုလိုက်ရမှ လိပ်ပြာတောင်ကြားမှ တိုက်ပဲ့ကို သူတို့နှစ်ယောက် သွားပြီး အမှတ်ရလိုက်မိကြ၏။ လိပ်ပြာတောင်ကြားတိုက်ပဲ့တွင် ပုံပြင်ဘိုးဘိုး လက်ချက်ကြောင့် မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏သား မရှုမလှ ကျဆုံးခဲ့ရသည်ဟုတ်ပါလား။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက မှော်မီးဂိုဏ်းသားအား....

‘ကောင်းပြီ။ မင်းတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို ပြောလိုက်ပါ။ ငါ့အရက်သောက်ပြီးရင် လာခဲ့မယ်လို့ အခုတော့ အရက်က မဝသေးလို့ သောက်လိုက်ဦးမယ်’

'ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ'

မှော်မီးဂိုဏ်းသားက ပုပြင်ဘိုးဘိုးကို အရိအသေပြုကာ
သောက်မဝအရက်ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားတော့၏။
မှော်မီးဂိုဏ်းသား ထွက်ခွာသွားလျှင် စန်းချယ်ယဲက ပုပြင်
ဘိုးဘိုးအား....

'ပုပြင်ဘိုးဘိုး မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကတော့ သူ့သားအတွက်
ပုပြင်ဘိုးဘိုးကို အတော်ဒေါသပူနေမှာပဲ။ ဒါကြောင့် သူလိုက်
လာတာပဲဖြစ်ရမယ်။ သူက ချိန်းဆိုထားတာကို ဘိုးဘိုးက
သွားမလို့လား'

ပုပြင်ဘိုးဘိုးက အရက်တစ်ခွက်မော့သောက်လိုက်ရင်း....
'သွားရမှာပေါ့ကွာ၊ သူ စိန်ခေါ်လို့မှ ကိုယ်ကမသွားရင်
ကိုယ်ကညံ့ထု ကျသွားတော့မှာပေါ့၊ သွားကို သွားရမယ်'
မှော်မီးဂိုဏ်းသားအရက်အိုးများ ကုန်စင်အောင်သောက်လိုက်
ကြပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးဆီသို့
ထွက်ခွာလာခဲ့ကြတော့၏။ မြို့ပြင်သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးမှာ မှော်
မည်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ၏။ လေပြင်းသည် စတင်တိုက်ခိုက်
လာသည်။

လေပြင်းသည် တဟူးဟူးတိုက်ခတ်လျက် ရှိနေ၏။ လေပြင်း
တိုက်ခတ်မှုကြောင့် သင်္ချိုင်းကုန်း ဇရပ်ကြီးမှာ တဂျိုးဂျိုး
ကရိုမ့်ကရိုမ့် မြည်ဟည်းလျက်ရှိနေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မှော်မည်တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေ
သည်။ သင်္ချိုင်းကုန်းဇရပ်ကြီးမှာလည်း အမှောင်တွင်မကောင်း
ဆိုးဝါးကောင်ကြီးတစ်ကောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့်အလား
တွေ့မြင်နေရ၏။

သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးအတွင်းသို့ လူရိပ်နှစ်ရိပ်က တရွေ့ရွေ့
ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည်ကား ပုပြင်ဘိုးဘိုးခေါ် အဆင့်
မြင့်သိုင်းပညာရှင်ကြီးနှင့် စန်းချယ်ယဲခေါ် နဂါးခေးတို့ပင် ဖြစ်
ကြပေ၏။

စန်းချယ်ယဲခေါ် နဂါးခေးနှင့် ပုပြင်ဘိုးဘိုးတို့က မှော်မီး
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စိန်ခေါ်မှုကြောင့် သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးအတွင်း
သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့၏။

လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အဝတ်
အစားများမှာ သေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါလျက်ရှိနေ၏။ သူ
တို့နှစ်ယောက် သင်္ချိုင်းကုန်းကြီးအတွင်း ရောက်ရှိလာသည်
နှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားစေသော မီးတုတ်ဇလင်း
ရောင်များ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မီးတုတ်များကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဝတ်စုံနက်များက သူ
တို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဟား ဟား ဟား

စူးရှကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံကြီးများကိုပါ ကြား
လိုက်ကြရ၏။ သန့်ရှင်းကုန်းကြီးအတွင်း ခြောက်ကပ်ကပ်
ရယ်မောသံကြီးများ ကြားလိုက်ရသည်မှာ ချောက်ချားဖွတ်
ရာ ကောင်းလှပေတော့၏။

မောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောက်ရှန်ချွန်းခေါင်းဆောင်သော
မောင်မီးဂိုဏ်းသားများက ပုံပြင်ဘိုးဘိုးနှင့် စန်းချယ်ယဲ့တို့ကို ဝိုင်း
ရံထားလိုက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သိုင်းသမားများက ဝိုင်းရံထားကြသော်လည်း ပုံပြင်ဘိုး
ဘိုးနှင့် စန်းချယ်ယဲ့တို့က ဣန္ဒြေ လုံးဝမပျက်ပေ။

မောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျောက်ရှန်ချွန်းသည် နီရဲတေးကပ်
သော ဝတ်ရုံလွှားကြီးကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

မောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောက်ရှန်ချွန်းသည် အသက်ငါး
ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အရွယ်တင်တာ နဲ့ပျိုဆဲပင်ဖြစ်
ကျောက်ရှန်ချွန်းက ခားတစ်လွက်ကို ကျောတွင်ပိုးလွယ်ထား
ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ သူ့နောက်မှ ဂိုဏ်းသားများက
လိုက်ပါလာကြ၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက ကျောက်ရှန်ချွန်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင်
မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး....

‘ကျောက်ရှန်ချွန်း ငါ့ကိုချိန်လိုက်တာ မင်းသားအတွက်
လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းက ငါ့သားကို ရက်ရက်စက်စက်ဆတ်
တော့ မင်းကို ငါက ပြန်သတ်ဖို့ စိန်ခေါ်လိုက်ရတာပဲ’

‘ဟား ဟား ဟား’

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက စူးရှကျယ်လောင်စွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်
ပြီး....

‘ငါနဲ့ယှဉ်ရင် မင်းမှားသွားမှာပေါ့၊ သိုင်းလောကမှာ ငါ
ကိုယှဉ်ပြိုင်တဲ့လူ ခပ်ရှားရှားပဲ၊ ငါ့လက်ချက်နဲ့ မင်း ဇာဝိန်
ချုပ်သွားမှာ သေချာတယ်’

မောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောက်ရှန်ချွန်းက ကောက်ကျစ်
စဉ်းလဲစွာဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကြည့်ရဲ့သေးတာပေါ့လေ၊ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူနိုင်မလဲဆို
တာ၊ ငါနဲ့ မင်းနဲ့ပါလာတာက ဘယ်သူလဲ’

‘သူက နဂါးခား စန်းချယ်ယဲ့ပဲ၊ ငါနဲ့ အဖော်လိုက်လာ
တာ’

‘ဘာလဲ မင်းက ကြောက်လို့ အဖော်ခေါ်လာတာလား’

‘ငါ့မှာ ကြောက်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူးကွ၊ မင်းလို လူ
တွေအများကြီးနဲ့ ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုင်း မင်းက
ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်မှာလဲ’

မောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောက်ရှန်ချွန်းက ခက်ထန်ကြမ်း
ကြုတ်သော မျက်နှာထား၊ အေးစက်ခက်ထန်သော လေသံ
ဖြင့်....

‘မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ဖို့ ခေါ်လိုက်တာပဲ၊ ဘယ်
လိုယှဉ်ပြိုင်ရမယ်၊ ကိုင်း ကြာတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ ယှဉ်ကြစို့
လား’

စကားဆုံးသည့်နှင့် မောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကျောမူ ပိုး
လွယ်ထားသော ဘေးကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်၏။ မီးရောင်
အောက်တွင် ဘေးရောင်မှာ ပြုံးပြက်ဝင်းလက်သွားရ၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးကလည်း အင်္ကျီလက်စကြီးတစ်ဖက်ကို ဝေ
ယမ်းပစ်လိုက်ရာ မျက်စိတစ်မှိတ်လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာပင်
ဖြူဝင်းသော ဘေးတစ်လက်က သူ၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိလာ
သည်။

ဘေးနှစ်လက်မှာ မီးရောင်အောက်တွင် ဘေးအလင်းတန်းကြီး
များ ထွက်ပေါ်လာကာ အားပြိုင်လျက် ရှိနေကြ၏။ ဘေးနှစ်
လက်စလုံးမှာ ဘေးထောက်များပြစ်ကြ၏။

‘ယား’

မောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောက်ရွန်ချွန်းက မာန်သွင်းတာ
ဘေးကို ဝေ ယမ်းရင်း ခုန်ပျံဝင်ရောက်လာ၏။ ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက
ကန်လန်ဖြတ်ကိုင်ရင်း တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်ရာ ဘေးနှစ်လက်မှာ
ထန်းခနဲ မြည်ဟည်းကာ မီးများ ပွင့်ထွက်သွားရ၏။

‘ဟိုင်း’

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက မာန်သွင်းလိုက်သလို ရှေ့သို့ လူရောဘေး
ပါ လွှားဝင်သွား၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက မီးခိုးငွေ့ တစ်ငွေ့ပမာ ရွှေ့လျားလွှင့်
မျောကာ ထူးခြားစွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ပုံပြင်
ဘိုးဘိုး၏ တိုက်ခိုက်လာပုံကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မောင်မီး
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အင်္ကျီလက်စကြီး နှစ်ဖက်ကို ဝေ ယမ်းပစ်
လိုက်၏။

‘ဝုန်း ဝုန်း’

မီးလုံးကြီးများက ပုံပြင်ဘိုးဘိုးထံသို့ ပြေးဝင်သွားကြ၏။
ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက ဘေးကို ဝေ ယမ်းပြီး ခုတ်ချလိုက်ရာ မီးလုံး
ကြီးများမှာ အစိပ်စိပ်အမြွှာမြွှာ ကွဲအက်ကာ လွင့်စဉ်ထွက်
သွားကြရ၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက ရှေ့သို့ ဆက်တိုက် ဝင်ရောက်ကာ တစ်
ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။

များပြားလှသော ဘေးချစ်များကြားမှ မောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်
ကြီးက အင်္ကျီလက်စကြီးနှစ်ဖက်ကို ဝေ ယမ်းကာ ခုန်ပျံ
ရွှောင်တိမ်းပေးသွား၏။ မောင်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း ထိပ်
တန်းသိုင်းပညာရှင်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း တိုက်ပွဲ
အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေ၏။

‘ခါး ခါး ခါး’

သူတို့နှစ်ဦး၏ ပစ်လွှတ်လိုက်သော လက်နက်ပုန်းများမှာ
ရွပ်ထွေးသွားရ၏။ လက်နက်ပုန်းချင်း ထိခတ်ကာ အောက်သို့
တဖြုတ်ဖြုတ် ကြေကျသွားကြရသလို အချို့လက်နက်ပုန်း
များက ပြေးဝင်လာကြသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးက ခုန်ပျံ
ရွှောင်တိမ်းပေးလိုက်ကြရ၏။

‘ယား’

‘ဟိုင်း’

နှစ်ယောက်စလုံးက မာန်သွင်းကာ ဓားချင်းဆိုင်လိုက်ရ၏။ ဓားနှစ်လက်က ပျံ့ထွက်သွားကြ၏။ ပုပြင်ဘိုးဘိုး၏ ပြင်းထန်သော ဓားချက်က မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ ကျဆင်းသွားသလို မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ပြင်းထန်သော ဓားချက်ကလည်း ပုပြင်ဘိုးဘိုး၏ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ဝင်ရောက်သွား၏။

နှစ်ယောက်စလုံးက ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ စန်းချိုယဲ့က ပုပြင်ဘိုးဘိုးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သွားသလို မှော်မီးဂိုဏ်းသားများကလည်း သူတို့၏ စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိကြရလေသော့့သည်။

ပုပြင်ဘိုးဘိုး၏ ဓားက မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောက်ရွန်ချွန်း၏ ဦးခေါင်းကို ခုတ်ပိုင်းမိလိုက်သော်လည်း ဒုတိယနေ့ တစ်ချက်သာမြည်ကာ ဘောလုံးကို ခုတ်ပိုင်းလိုက်သလို ဘာမှဖြစ်မသွားဘဲ ဓားကသာ နောက်သို့ ပြန်ကန်ထွက်လာရလေသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောက်ရွန်ချွန်း၏ ဓားချက်က ပုပြင်ဘိုးဘိုး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ထိုးသွင်းလိုက်မိသော်လည်း ဝမ်းဗိုက်က ပေါက်မထွက်ဘဲ ဓားမှာ နောက်သို့ ပြန်ကန်ထွက်လာရသည်။

‘ဟာ ဟင်’

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

‘ဟယ် အို’

ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသူများမှာ တအံ့အံ့ကြဖြစ်သွားကြ၏။ စန်းချိုယဲ့ပင် ပါးစပ်အဖောင်းသား ဖြစ်သွားရ၏။ မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျောက်ရွန်ချွန်း၏ မျက်နှာကြီးမှာ အစိမ်းရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာပြီး ပုပြင်ဘိုးဘိုး၏ မျက်နှာမှာ ပြာနုမ်းနုမ်းကြီး ဖြစ်လာရ၏။

နှစ်ယောက်စလုံးက ကြီးမားသောအတွင်းအားချင်း ယှဉ်ပြိုင်နေကြခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ဓားနှစ်လက်မှာ အလယ်ခေါင်တွင် ပူးကပ်နေကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးက ဓားသွားတစ်လျှောက် အတွင်းအားထည့်ကာ ဆိုင်တွန်းထားမိကြ၏။

ဓားနှစ်လက်စလုံးမှာ အနီရောင်အခိုးအငွေ့များက တထောင်းထောင်း ထွက်ပေါ်လျက် ရှိနေ၏။ မကြာမီ ဝုန်းခနဲမြည်ဟည်းကာ နှစ်ယောက်စလုံး နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ကြ၏။

အားလုံးက စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ ပုပြင်ဘိုးဘိုးမှာ ထူးခြားပျက်သော်လည်း မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးမှာမူ မျက်နှာဖြူစပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ ပါးစပ်များမှ သွေးများစီးကျလာရ၏။

‘ဝုန်း’

မကြာမီ မှော်မီးဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကျောက်ရွန်ချွန်းသည် ပါးစပ်မှ သွေးများအန် သွက်ကျလာပြီးနောက် မြေးပေါ်သို့ ထိုးလဲကျသွားရလေတော့၏။

မိုးဆမ်းပန်းစာပေ

မှော်မီးဂိုဏ်းခွဲမျိုးများနှင့် ဂိုဏ်းသားများက ပြေးကြည့်
လိုက်ကြရာ မှော်မီးဂိုဏ်းကြီး ကျောက်ရွန်ချွန်းမှာ အသက်
ပျောက်နေပြီဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အားလုံး
မှာ ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားမိကြရ၏။

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက မှော်မီးဂိုဏ်းခွဲမျိုးများနှင့် ဂိုဏ်းသားများ
အား...

ကိုင်း မင်းတို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအလောင်းကို ယူသွားကြ၊
ဒါဟာ သူ့အပြစ်နဲ့ သူခံလိုက်ရတာပဲ'

မှော်မီးဂိုဏ်းခွဲမျိုးများနှင့် ဂိုဏ်းသားများမှာ ပုံပြင်ဘိုးဘိုး
ကိုကြောက်လန့်ကြည့်စဉ်မှာ သူတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအလောင်း
ကိုယူကာ နေရာမှ လျစ်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။
မှော်မီးဂိုဏ်းသားများ ထွက်ခွာသွားကြလျှင် စန်းချိုယဲက ပုံ
ပြင်ဘိုးဘိုးဆား မေးမြန်းမိလိုက်၏။

'ဘိုးဘိုး စောစောက ဘိုးဘိုးခားနဲ့ခုတ်လိုက်တာ မှော်မီး
ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အာမှဖြစ်မသွားပါလား၊ နောက်မှ ဘာဖြစ်
လို့ လဲသွားတာလဲ'

ပုံပြင်ဘိုးဘိုးက ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ရင်း...
'သူက အတွင်းအားနဲ့ ခုခံထားလိုက်တာပဲ၊ ငါကလဲ အတွင်း
အားနဲ့ ခုခံထားလိုက်လို့သာ ဝမ်းဗိုက် ပေါက်ထွက်မသွားတာ၊
နောက်ပိုင်းမှာ အတွင်းအားချမ်း ဆိုင်လိုက်တော့ သူက ခေါင်း

ကို အခုတ် ခံထားရလေတော့ အတွင်းက သွေးကြောတွေ
ပြတ်ပြီး သေသွားရတာပဲ'
ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သင်္ချိုင်းကုန်းကြီး
အတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့လေတော့၏။

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူက နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိလာ
ကာ ဝမ်းဝေယန်နှင့်ဖေးလွမ်တို့ကို တွေ့ဆုံပြီး ရတနာများကိုဆက်
ဆိုင်ရာသို့ အပ်နှံ မည့်အကြောင်းများ ပြောပြလိုက်၏။

ဝမ်းဝေယန်နှင့် ဖေးလွမ်တို့မှာ မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူကို
တွေ့ဆုံလိုက်ရသောအခါ အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်သွားကြရ၏။
ဝမ်းဝေယန်က မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူ၏ ဆန္ဒများအတိုင်း
သက်ဆိုင်ရာနှင့် ညှိနှိုင်းကာ ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်၏။

ဝမ်းဝေယန်က မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးချူအား...
'ခင်ဗျား ဇနီးလို အမြင်မှန်ရတာ ကျုပ် အရမ်းကို ဝမ်း
သာသွားတာပဲဗျာ၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးနဲ့ ရပ်ရွာ အေးချမ်း
ရေးကို ကျုပ်တို့က ဦးစားပေးဆောင်ရွက်နေရတာပါ၊ ခင်ဗျား

ကို အလျင်တုန်းက လူဆိုးတစ်ယောက်လို အထင်အမြင် မှားမိခဲ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါ'

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီး ချူက ပြုံးလိုက်ရင်း....

'ကျွန်မအနေနဲ့ကလဲ လူတွေကို အကြောင်းမဲ့ သတ်ဖြတ်လိုစိတ် မရှိပါဘူး။ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးနဲ့ ရပ်ရွာအေးချမ်းရေးအတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးရတာပါ။ ကျွန်ဟော ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အနက်ရောင် ခုစရိုက်သမားတွေကို တယ်လိုမြကြည့်သို့မရခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အရွယ်မရောက်လာတာနဲ့ ဒီဒုစရိုက်ကေဇင်တွေကို လိုက်လံ ရှာဖွေ ချေမှုန်းခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်'

ဝမ်းဝေယန်က....

'ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အနက်ရောင် ခုစရိုက်သမားတွေမှာ အပြစ်ရှိရင် သူတို့က ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့ရင် တရားဥပဒေအရ ဆောင်ရွက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တရားဥပဒေဘောင်အပြစ်ဖက်ကနေ ဆောင်ရွက်ဖို့ ခွင့်ပေးမထားပါဘူး။ ဒါကိုတော့ ဆက်ပြီး သတိထားစေချင်ပါတယ်'

မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးက ကတိပြုလိုက်ပြီး....

'ကျွန်မ နောင်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ အပြုအမူတွေ မပြုမူဘော့ပါဘူး။ အနက်ရောင် ခုစရိုက်သမားတွေကို တရားဥပဒေဘောင် အပြစ်ဖက်ကနေ မသတ်ဖြတ်ဘော့ပါဘူး'

ဝမ်းဝေယန်က....

'မလွဲသာ မချောင်သာလို့ တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ်ရကားမျိုး တွေရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်တောင်မှ တစ်ခါတစ်ရံ ဒုစရိုက်သမားတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရရင် ကိုယ့်အသက်ကို ကာကွယ်ရတဲ့အနေနဲ့ တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးတွေရှိနေပါတယ်။ ကိုယ့်အသက်ကိုကာကွယ်တဲ့အခြေအနေမျိုး၊ အကျဉ်းအကျပ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာဆိုရင် သတ်ရ ဖြတ်ရတာဟာ အပြစ်ကနေလွတ်မြောက်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောချင်တာက နောင်ကို အလျင်ကလို အပြုအမူတွေ ဆက်လက်မပြုမူမိဖို့ပါပဲ'

ထို့နောက် မဟူရာ သိုင်းနတ်သမီး ချူက ရတနာများကို ဝမ်းဝေယန်နှင့် သက်ဆိုင်ရာ မှုခင်းတာဝန်ခံကြီးများထံ အပ်နှံပေးလိုက်၏။

သူမ၏ရင်မှာ ပံ့ပါဝါးလန်းဆန်းသွားမိရ၏။ သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများက မဟူရာသိုင်းနတ်သမီးချူကို 'ဝိုင်းဝန်းချီးကျူးစကားများ ပြောကြားလိုက်ကြ၏။

ကျန်းနန့်နယ်သို့ စန်ချေယဲ့ တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့ရလေပြီ။ ပုပြင်ဘိုးဘိုးကမူ သူ့အထိမ်းရာ ဝှာစန်ကျောက်တောင်သို့ ပြန်သွားခဲ့၏။

ပူပြင်ဘိုဘိုး၏ ပြောပြချက်များအရ ကျန်းနန်းနယ်တွင်
လင်းနို့ ဂိုဏ်းသားများလှုပ်ရှားထက်လေ့ရှိကြောင်း သိထားရ
သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သူက ကျန်းနန်းနယ်သို့အမြန်ရောက်လာ
ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

စီးဝူ ရေကန်ကြီး နံဘေးရှိ ရွှေနဂါး တည်းခိုဆောင်တွင်
တည်းခိုနေသည့်ကော သတင်းများစုံစမ်းလျက်ရှိ၏။

ဥဒါချိန်ရောက်သည်နှင့် စီးဝူ ကန်တော်မဟာ နံဘေးတွင်
လင်းနို့ ဂိုဏ်းသားများကို စောင့်ကြည့်ရပြန်၏။

သူရောက်လာသည်မှာသုံးရက်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ထူးခြား
ချက်ကို မတွေ့ရှိရသေးပေ။ သုံးရက်မြောက် ညသန်းခေါင်ယံ
အချိန်တွင်မူ စီးဝူရေကန်ကြီး အနီးတွင် လှုပ်ရှားသွားသော
လူရိပ်သဏ္ဍာန်များကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

စန်းချိုယဲ့က ချက်ချင်းပင် ပြေးထွက်သွားသော လူရိပ်
သဏ္ဍာန်များနောက်သို့ ထိပ်တန်း ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးကာ ပြေး
လိုက်သွား၏။

ရွှေမှသွားနေသူသို့ယောက်မှာ ညခရီးသွား ကိုယ်ကျပ်
ဝတ်စုံနက်များဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ခားများကို ကျောတွင်
မိုးလွယ်ထားကြကာ လျင်မြန်စွာသွားလျက်ရှိနေကြ၏။

ဝတ်စုံနက်များသည် မြို့ပြင်ဘု ကျောင်းကြီးတစ်ခု အတွင်း
ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

စန်းချိုယဲ့က ဘုံကျောင်းအနီး ပြေးကပ်ကာ အတွင်းသို့
ကြည့်လိုက်၏။ အတွင်းတွင် ကျောက်ဖယောင်းတိုင်ကြီးများ၏
မီးအသစ်ရောင်များကြောင့် လင်းထိန်လျက် ရှိနေ၏။

တုံ့ကျောင်းကြီး အတွင်းတွင် ဝတ်စုံနက်များက ရှိနေ၏။
စုစုပေါင်း ဝတ်စုံနက်နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိနေ၏။ ဝတ်စုံနက်များ
အလယ်တွင် လူတစ်ယောက်က ရှိနေ၏။ ထိုသူမှာ ကြီးများဖြင့်
တုတ်နှောင်ထားခြင်း ခံနေရပြီး ဝတ်စုံနက်များက စစ်မေး
လျက် ရှိနေ၏။

ထိုသူသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားကာ အသက်
မှာ လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ မျက်နှာမှာ ရိုက်နှက်ခံထား
ရသဖြင့် ဖူးယောင်ကဲ့ပြုကာ သွေးများက စီးကျလျက် ရှိနေ
၏။ ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်က ထိုသူကို ဆောင့်ကန်လိုက်ကာ ...

‘ဟူရှောင်ဖန်း၊ မင်းက ငါတို့ လင်းနို့ ဂိုဏ်းကို အာခံချင်
နေတာကိုး၊ လင်းနို့ ဂိုဏ်းအကြောင်းလဲ မင်းသိဗယ် မဟုတ်
လား၊ ကိုင်း ငါတို့ မေးတာကို မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ကျောက်စိမ်း
မြင်းရုပ် ဘယ်သူ့ လက်ထဲမှာ ရှိသလဲ၊ မင်း ဘယ်မှာ ဝှက်ထား
သလဲ’

ဟူရှောင်ဖန်းဆိုသူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း...

‘ငါက အသက်အသေခံသွားမယ်၊ ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး ဘယ်တော့မှ မပြောဘူးကွ၊ မိအဖို့တန် မှန်မြတ်

တဲ့ ပစ္စည်းကို မင်းတို့လို ဒုစရိုက်သမားတွေလက်ထဲ ဘယ်တော့မှ မအပ်ဘူးကွ'

'ဟာ မိလောက်တောင် ခေါင်းမာတဲ့ကောင်၊ ကိုင်းကွာ'

'ဖြောင်း'

'အား'

ဝတ်စုံနက် ခေါင်းဆောင်က ဒေါပူအားဟန်ဖြင့် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို လက်ခါးဖြင့် ဖြတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ရာ ထိုသူက စူးရှကျင့်စွာဖြင့် အော်ဟစ်မိလိုက်၏။ ထိုသူ၏မျက်နှာမှာ သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းရဲသွားရလေတော့၏။

ဟူရှောင်ဖန်း ဆိုသူက အံ့ကြိတ်လိုက်ကာ...

'မင်းတို့ ငါ့ကို ကောင်းကောင်းနှိပ်စက်ထားပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့လဲ သူများက ပြန်ပြီး နှိပ်စက်ခံရဦးမှာပဲ၊ လူမိုက်ဆိုတာ သက်ဆိုးမရှည်ပါဘူးကွ'

'စုန်း'

'အင်'

ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်က ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ပစ်လိုက်ရာ ဟူရှောင်ဖန်းဆိုသူမှာ လဲကျသွားရ၏။ ယင်းအချိန်မှာပင် ဘုကျောင်းကြီး အတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်က ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုသူကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ဝတ်စုံနက်များမှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားကြရ၏။

ဘုကျောင်းကြီးအတွင်းသို့ အေးဆေးစွာ ဝင်ရောက်လာသူမှာ နဂါးခေး စန်းချူယဲ့ပင်ဖြစ်ပေ၏။ နဂါးခေးစန်းချူယဲ့က ဝတ်စုံနက်များကို အေးစက်စက် လေထံဖြင့်....

'ဟိတ် မင်းတို့ဟာ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ ကောင်တွေပါလား၊ လူတစ်ယောက်ကို ကြိုးတုတ်ပြီး မချီမဆန် နှိပ်စက်နေကြရသလား၊ မင်းတို့ လူတွေမှ ဟုတ်စွဲလား'

'ဟိတ်ကောင်၊ မင်း ဘယ်ကကောင်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ ရှိနေတဲ့ နေရာကို ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဝင်လာရတာလဲ'

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က နဂါးခေးစန်းချူယဲ့ကို အော်ငေါက် ပြောကြားလိုက်၏။ နဂါးခေး စန်းချူယဲ့က ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး အေးစက်စက် လေထံဖြင့်....

'ငါက သစ္စာတက်တော်သား သိုင်းသမား နဂါးခေးစန်းချူယဲ့ပဲ၊ မင်းတို့ကောင်တွေဟာ လင်းနို့ ဂိုဏ်းသားတွေ မဟုတ်လား'

'အောင်မာ၊ မင်းက ငါတို့ လင်းနို့ ဂိုဏ်းကိုတောင် သိနေပါလား၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းနဲ့ ငါတို့ ကိစ္စက ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ'

နဂါးစား စန်းချယ်က လေးနက်တည်ကြည်သော လေသံဖြင့်....

'ကျုပ် ပြောပြီးပါပြီကော၊ ကျုပ်ဟာ အဖြူရောင် တရားဥပဒေ အက်တော်သား သိုင်းသမားတစ်ယောက်၊ ကျုပ် ရှေ့မှာ မတရားမှုတွေကို ဘယ်တော့မှ လက်ပိုက်ကြည့်နေလေ မရှိဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ဒီနယ်မြေကို စုံစမ်းစရာကိစ္စ တစ်ခုကြောင့် ရောက်လာရင်း ဒီအဖြစ်အပျက်နဲ့ ကြုံတွေ့ရတာပဲ၊ ဒီလူကို ဘာကြောင့် မတရားနှိပ်စက်နေရတာလဲ'

ဝတ်စုံနက် ခေါင်းဆောင်က ခက်ထန်သော လေသံဖြင့်....

'ဒါ မင်းအသုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလူက ငါတို့ ဂိုဏ်းက ပစ္စည်းတစ်ခုကို ခိုးယူသွားလို့ ငါတို့က ဖမ်းပြီး စစ်ဆေးနေရတာ၊ သူဟာ ငါတို့ဂိုဏ်းက အမြတ်တနိုးထားတဲ့ ကျောက်စိမ်း မြင်းရုပ်ကို ခိုးယူ ခဲ့တယ်'

ဟူရှောင်ဖန်း ဆိုသူက ခေါင်းခေါယ် လိုက်ကာ....

'မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က သူတို့ဂိုဏ်းက ဘာပစ္စည်းကိုမှ မခိုးယူခဲ့ဘူး၊ အခု သူတို့က ကျုပ်ကို မတရားဖမ်းပြီး ကျုပ်ဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုကို တောင်းနေတာပါ၊ သူတို့က လှူဆိုးတော့ပါ'

နဂါးစားစန်းချယ်က လက်ကပြလိုက်ပြီး...

'နောင်ကြီးဘာမှပြောမနေနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် အားလုံး ကြားထားပြီးပါပြီ၊ ဒီကောင်တွေ နောင်ကြီးဆီက ကျောက်

စိမ်းမြင်းရုပ်တောင်းနေကြတာ မဟုတ်လား၊ မရလို့ ဝိုင်းပြီး နှိပ်စက်နေကြတာ မဟုတ်လား'

ဟူရှောင်ဖန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီကောင်တွေက လင်းနို့ ဂိုဏ်း သားတွေပါ၊ သူတို့က ကျုပ်ဆီက ရတနာကျောက်စိမ်း မြင်းရုပ်ကို လိုချင်လို့ ဝိုင်းပြီး နှိပ်စက်တောင်း နေကြတာပါ၊ အခု ကျွန်တော် အနှိပ်စက်ခံထားရတာကိုသာ ကြည့်ပါတော့၊ ဒီကောင်တွေဟာ လူမဆန်တဲ့ကောင်တွေပါ'

ထိုအခါ ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က စန်းချယ်အား စူးစိုက်ကျညွှန်ပြီး ခက်ထန်မာကျောသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

'ကိုင်း....နဂါးစားစန်းချယ်၊ ဘာမှ ဆက်ပြောမနေနဲ့၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ကိုယ့်လမ်းကိုကြွတာ အကောင်းဆုံးပါ၊ မင်း ဒီနေရာကနေ အမြန်ဆုံးထွက်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ငါတို့လုပ်ငန်းမှာ မင်း ဘာမှ ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့၊ ဝင်ရှုပ်ရင် တော့ အသက်ပျောက်သွားလိမ့်မယ်'

စန်းချယ်က ဟက်ခဲနဲ့ ရယ်မောလိုက်ကာ....

'ငါကကြောက်နေရင် မင်းတို့အထဲကို ဝင်လာပါ့မလား ကွ၊ ငါက ဟောဒီလူကို လာကယ်တာ'

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး....

ကော်ဝင်းပြီ၊ သေချင်တဲ့ကောင် သေစေရမယ်၊ ယိတ်
ကောင်တွေ မိကောင်ကို ဝိုင်းပြီး ငရဲပြည်ကို ပို့လိုက်ကြစမ်း
ကွာ၊ အသေသာသတ်ဟေ့၊ မိကောင်ဟာ ငါ့ထို့အတွက်
အန္တရာယ်ကောင်ကွာ

တစ်ခဏချင်းမှာပင် တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားလာ
သည်။ လင်းနို့ဂိုဏ်းသားများက ဓားလှံများ ဝေ့ယမ်းကာ
စန်းချိုယဲ့အား ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြ၏။

စန်းချိုယဲ့က ဓားချက်လှံချက်များကြားမှ လှပစွာရှောင်
တိမ်းပေးသွားလိုက်၏။

လင်းနို့ဂိုဏ်းသားများက ပြင်းထန်စွာ ဝိုင်းဝန်းတိုက်
ခိုက်ကြသော်လည်း စန်းချိုယဲ့၏ခန္ဓာကိုယ် မဆိုထားနှင့် အင်္ကျီ
စကလေးကိုပင်ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

‘ဖြောင်း’

‘အား...အင့်’

စန်းချိုယဲ့၏ လက်ဝါးရိုက်ချက်ကြောင့် လင်းနို့ဂိုဏ်း
သားနှစ်ယောက်မှာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားကြ၏။
လင်းနို့ဂိုဏ်းသားနှစ်ယောက်မှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားကာ ပြန်
ထမလွှာနိုင်ကြတော့ပေ။ ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်မှာ စန်း

ချိုယဲ့၏လက်ဝါးရိုက်ချက်ကို မြင်လိုက်ရလျှင် မျက်လုံးအစုံ
ကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရ၏။

စန်းချိုယဲ့၏ခြေကန်ချက်ကြောင့် လင်းနို့ဂိုဏ်းသား သုံး
ယောက်မှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားကြပြန်၏။ ဝတ်စုံနက်ခေါင်း
ဆောင်က ရှေ့သို့လွှားဝပ်ကာ လက်နက်ပုန်းများကို ပစ်
လွှတ်လိုက်၏။ လက်နက်ပုန်းများမှာ စန်းချိုယဲ့၏ အင်္ကျီ
လက်စမှ လေအားကြောင့် လွင့်စဉ်ထွက်သွားကြရပေ၏။

‘ဝှီး ဝှီး ရှီး ရှီး’

လက်နက်ပုန်းများက စန်းချိုယဲ့ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးသီးမိုး
ပေါက်များပမာ အဆက်အပြတ် ကျဆင်းနေကြသည်။ သို့
သော် လက်နက်ပုန်းများအားလုံးမှာ စန်းချိုယဲ့၏ လက်စမှ
လေအားများကြောင့် လွင့်စဉ်ထွက်ကုန်ကြသည်။

ခဏကြာလျှင် စန်းချိုယဲ့က နဂါးဓားကို ရှမ်းခနဲ ဆွဲ
ပုတ်ပစ်လိုက်၏။ မီးအသားထောင်တွင် နဂါးဓားမှာ ပြိုပြက်
ပိုင်းလက်သွား၏။

ဓားဓားချင်း ထိခတ်သံများမှာ အဆက်အပြတ် ထွက်
ပေါ်လာရ၏။ စန်းချိုယဲ့၏ဓားချက်ကြောင့် လင်းနို့ဂိုဏ်း
သားများမှာ အထိနာကာ ပဉ္စမရဲ့ အပြိုင်စလှဲထဲ ဖြစ်သွား
ပြန်၏။

'ဟင်....'

ဝတ်စုံနက်ခေါင်းသောစုံမှာ စန်းချုပ်ယဲ့ခါးစွမ်းကို မျက်ဝါးဆင်ထပ် ဆွေမြစ်လိုက်ရလျှင် မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားရ၏။ သူ၏အံ့တွင် ခါးချက်ထိကာ သွေးများက စီးကျလာရပြီ ဟုတ်ပါလား။

ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နေလျှင် အခြေအနေမှာ ပိုမိုဆိုးရွားလာရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝတ်စုံနက်ခေါင်းဆောင်က ချက်ချင်းပင် သူ့လူများကို ဆုတ်ခွာစေလိုက်၏။

'ဒီကောင် လူမှဟုတ်ရဲ့လား မသိဘူး'

'ပြေးကြဟေ့၊ ပြေးကြ'

ချက်ချင်းပင် ဝတ်စုံနက်များ ဘုကျောင်းအတွင်းမှ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ ဝတ်စုံနက်များ ထွက်ခွာ ပျောက်ကွယ်သွားကြလျှင် စန်းချုပ်ယဲ့က ဟူရှောင်ဖန်းကို ကြိုးများဖြေပေးကာ ဆေးများထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကြော့အတွင်းမှ ဆေးရည်များ တိုက်ကျော်လိုက်သောအခါ ဟူရှောင်ဖန်း၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင် ပြန့်လွှမ်းလာရ၏။

ဟူရှောင်ဖန်းက စန်းချုပ်ယဲ့ကို ကျေးဇူးတင်စကားများ ပြောကြားလိုက်သည်

'ညီမောင်ကို ကျုပ် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ညီမောင်သာ ကျုပ်ကို မကူညီရင် ကျုပ်ဟာ သူတို့လက်ချက်နဲ့ အသက်ဆုံးရှုံးရမှာ သေချာတယ်'

'သူတို့က နောင်ကြီးဆီကတောင်းနေတဲ့ ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်က နောင်ကြီးဆီမှာ ကကယ်ရှိနေလို့လား၊ ဒီပစ္စည်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်က ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်တော်ကို စပ်စုတယ် မထင်ပါနဲ့'

'ဒီကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်က တစ်ရုပ်တည်းအသုံးပြုလို့ မရပါဘူး။ နှစ်ရုပ်ပေါင်းစပ်မှသာ အဓိပ္ပာယ် ရှိလာမှာပါ။ ဘယ်လိုလျှို့ဝှက်ချက်လဲဆိုတာ ကျုပ်လဲ မသိရပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းကို ကျုပ်က လုံခြုံတဲ့နေရာ တစ်ခုမှာ သိမ်းဆည်းထားပါတယ်။ ညီမောင်ကြည့်ချင်ဟယ်ဆိုရင် လိုက်ကြည့်နိုင်ပါတယ်'

ထို့နောက် ဟူရှောင်ဖန်းက သူ၏နေအိမ်သို့ စန်းချုပ်ယဲ့အား ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ဟူရှောင်ဖန်းမှာတစ်ယောက်တည်းနေထိုင်သူဖြစ်ကာ အိမ်ထောင်မရှိပေ။ မိဘများမှာလည်း ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ဟူရှောင်ဖန်းက ဘုရားဆောင်ကြီးနောက်ရှိ အံ့ဝှက် တစ်ခုအတွင်းမှ သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကိုထုတ်ယူလိုက်၏။ သေတ္တာကလေး အတွင်းတွင် ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်တစ်ရုပ်ကရှိနေလေသည်။

ဟူရှောင်ဖုန်းက စန်းချယဲ့ကို ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ် ပြသ
လိုက်ပြီး....

‘ဒီကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်ဟာ နှစ်ရုပ်ရှိတယ်လို့ ကျုပ် မိသိ
ဆွေ မဆုံးမိက ပြောထားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီ ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်
နှစ်ရုပ်ကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ထားလိုက်ရင် လျှို့ဝှက်ချက်အဖြေ
ပေါ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဘယ်လို လျှို့ဝှက်ချက်လဲ ဆိုတာ
တော့ မသိဘူး’

စန်းချယဲ့က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ....

‘ကျန်တဲ့တစ်ရုပ်ကကော’

‘ကျန်တဲ့ ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်တစ်ရုပ်က’ ဘယ်သူ့ လက်ထဲ
မှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှစုံစမ်းသို့ မရဘူး။ ကျုပ် လက်
ထဲမှာတော့ မြင်တဲ့အတိုင်း တစ်ရုပ်ပဲရှိတယ်’

စန်းချယဲ့က ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်ကို အသေအချာကြည့်ရှု
လိုက်၏။ အလွန်လက်ရာမြောက်စွာ ထုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး
မျက်လုံးအစုံမှာ တကယ့် အသက်ဝင်နေသည့်အလား မှတ်ထင်
ရလောက်အောင် ထူးခြားလျှောက်ရှိနေ၏။

စန်းချယဲ့က....

‘လင်းနို့ ဂိုဏ်းဘားတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင်
သဲကြိုမဲကြီး လိုချင်နေကြသလဲ မသိဘူး။ သူတို့လ လျှို့ဝှက်
ချက်ကိုများ သိနေကြသလား။ ဒါ့မဟုတ် ပျောက်ဆုံး

နေတဲ့ ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ် တစ်ရုပ်ဟာ သူတို့ လက်ထဲများ
ထောက်နေသလား မသိဘူး’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လဲမပြောတတ်ဘူး ညီမောင်။ ကျုပ်လက်
ထဲမှာကတော့ ဒီကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်တစ်ရုပ်ပဲရှိတယ်’

စန်းချယဲ့က ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်ကိုကြည့်ကာ တစ်ချက်
စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

‘ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်ရဲ့ ခြေလေးဖက် အနေ အထားကို
ကြည့်ရတာ သူတို့နဲ့ ဆံဝင်ခွင်ကျနေရာမှာသာ ချထား၊ လျှို့
ဝှက်ချက် သိနိုင်သိမှ့်မယ်ထင်တယ်။ ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်နှစ်ရုပ်
ကို ဘယ်နေရာမှာ ချထားရမယ်ဆိုတာ ပြောမပြခဲ့ဘူးလား’

‘ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ နေရာကတော့’

‘ဝှစ်’

‘အား’

ရုတ်တရက် ဓားပျံတစ်လက်က ပြတင်းပေါက်မှဝင်ရောက်
လာပြီး ရှောင်ဖုန်း၏နောက်ကျောက်ကို နစ်မြုပ် စိုက်ဝင်သွား
သည်။

စန်းချယဲ့က ပြတင်းပေါက်အပြင်သို့လွှားထုတ်ကာ ကြည့်
လိုက်၏။ ရိပ်ခဲနဲ့ ပြေးထွက်သွားသောလူရိပ်တစ်ရိပ်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရသဖြင့် ပြေးလိုက်မည်ဟု အိမ်ထဲမှ ဟူရှောင်ဖုန်း၏
ညည်းထွားသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် အိမ်ထဲသို့ပြန်လွှားဝင်လိုက်
ရ၏။ သူက ဟူရှောင်ဖုန်းကို ပေ့ယူကာ ကြည့်လိုက်၏။

ဟူရှောင်ဖန်းစာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

ကြယ်တံခွန် ကြယ်တံခွန် အင့်

ဟူရှောင်ဖန်းမှာ စကားကိုဆုံးအောင်ပင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ
ဇက်ကျိုးကျသွားပု၏။ ချက်ချင်းပင် စန်းချိုယဲ့က ကျောက်စိမ်း
မြင်းရုပ်ကိုစောက်ယူကာ အပြင်သို့ လွှားထွက်လိုက်၏။ စော
စေခက လူရိပ်ပြေးထွက်သွားသည်ဖက်သို့ ပြေးလိုက်သွားတော့
သည်။

(၄၄)

ညဉ့်နက်လေသည် တဟူးဟူး တိုက်ခတ်လျက် ရှိနေလေ
သည်။

ဆောင်းကင်ပြင် တစ်ခုလုံး ကြယ်ရောင် လရောင် လုံးဝ
မရှိဘဲ မိုးသားတိမ်တိုက်များနှင့်သာ ပြည့်နှက်လျက် ရှိလေ
သည်။

စန်းချိုယဲ့သည် ထိပ်တန်း ကိုယ်ဖော့အားနှင့် မရပ်မနား
ပြေးလိုက်လာရာ မကြာမီ တောင်ကုန်းတစ်ခုအနီးသို့ အရောက်
ရှေ့မှပြေးတက်သွားသော လူရိပ်တစ်ရိပ်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
သည်။

ထိုသူသည် ညခရီးသွား ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနက်ကို ဝတ်ဆင်
ထားသော သိုင်းသမား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုသူက

တောင်ကုန်းထိပ်သို့ရောက်သည်နှင့် စန်းချိုယဲ့ကားသူ့ကိုကျော်
ဖြတ်ကာ ပိတ်ဆို့ရုပ်ထားလိုက်၏။

‘ဟိတ် လူတတ်ကောင်၊ မင်း ဘယ်ပြေးဦးမလို့လဲ၊ ဟူ
ရှောင်ဖန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြံလိုက်ရ
တာလဲ’

ထိုသူက မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံးတစ်ခုဖြင့် ဖုံးကွယ်ထား
၏။ ကျောတွင် ချွန်ထက်သော သံချိတ်တစ်စုံကို ချိတ်ဆွဲပြီး
လွယ်ထား၏။ ထိုသူက ဟက်ခနဲ ရယ်မောကာ ပြက်ရယ်ပြု
လေသံဖြင့်...

‘ဟူရှောင်ဖန်းဟာ သစ္စာဖောက်လို့ ရှင်းပစ်လိုက်ရတာပဲ’
‘သူက ဘာကိုသစ္စာဖောက်တာလဲ၊ သူက ဘယ်ဂိုဏ်းက
သိုင်း မားတစ်ယောက်မို့လို့လဲ’

‘ဟူရှောင်ဖန်းက ကျောက်စိမ်းမြင်းရွပ်ကို လေ့တစ်ဆိန်နဲ့
အရင်းဖို့ပြောထားတာ၊ နောက်ပိုင်းမှ အရောင်းတော့တူ၊ သူက
တစ်ဘက်လှည့်နဲ့ သက်ဆိုင်ရာကို အပ်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်၊
ဒါကြောင့် ငါတို့က ရှင်းပစ်လိုက်ရတာပဲ’

စန်းချိုယဲ့က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ...

‘ခင်ဗျားတို့က ဘယ်ဂိုဏ်းကလည်း၊ လင်းနို့ ဂိုဏ်းကလား’
‘ငါတို့က လင်းနို့ ဂိုဏ်းကမဟုတ်ဘူး၊ ကြောင်ရိုင်းဂိုဏ်းက
ကြောင်ရိုင်းဆိုတာ လင်းနို့ကို တောင်ပန်တွေ ဆွဲဆုတ်ပစ်

လိုက်မယ်၊ လင်းနို့က ကြောင်ရိုင်းကို ကြောက်တယ် မဟုတ်
လား’

စန်းချိုယဲ့က အေးစက်စက်တန်သော လေသံဖြင့်...

‘ကြောင်ရိုင်း ခင်ဗျားဟာ လူသတ်ကောင်ဖြစ်တယ်၊ ခင်
ဗျားကို ကျွပ် ဖမ်းခေါ်လွှားရလိမ့်မယ်’

ကြောင်ရိုင်းက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကာ...

‘ငါ့ကို ဖမ်းဖို့ဆိုတာ မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါတို့ကြောင်ရိုင်းတွေ
ဟာ ညတုရင်တွဲပဲ၊ ညဘက်မှာတော့ ငါတို့ကိုမယှဉ်နဲ့’

စန်းချိုယဲ့က ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ကာ...

‘မင်းတို့ ကြောင်ရိုင်းတွေဟာ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့
တွေ့တော့ တင်းအိုးထဲ ရောက်သွားရမှာပေါ့ကွာ၊ မင်း ငါ့ကက်
က ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူး၊ အခုပဲ မင်း ငါ့ခားချင်ကို မြည်း
စမ်းကြည့်လိုက်ပေတော့’

စန်းချိုယဲ့က စကားဆုံးသည်နှင့် နဂါးခားကို ရွမ်းခနဲ ဆွဲ
ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ကြောင်ရိုင်းဆိုသည့် ဘေးလမ်းမားလူသတ်
ကောင်ကလည်း ကျောမှပိုးလွယ်ထားသည့် ခားကို ရွမ်းခနဲ ဆွဲ
ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ယင်းအချိန်မှာပင် လမ်းသည် တိမ်မည်းညိုမှ ကြားမှ
လွှက်ပေါ်လာ၏။ လရောင်သည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့ ရွှန်းမြ
စွာ ကျဆင်းလာ၏။

လထောင်အောက်တွင် ဓားနှစ်လက် တောက်ပစွာ အား
ပြိုင်လျက်ရှိနေ၏။ ဓားရိပ်ဓားငွေ့များက နှင်ယောက်စလုံးကို
လွှမ်းခြုံထားလျက်ရှိ၏။

'ယား'
'ဟိုင်း'

ဓားနှစ်လက်က ပူးကပ်သွားမိကြ၏။ စန်ချွဲယဲက ကြယ်ပျံ
ဓားချက်နှင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သလို ကြောင်ရိုင်းက န
ဂါးငွေ့ဓားမျက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဓားနှစ်လက်မှာ ထန်းခနဲ မြည်ဟည်းကာ နောက်သို့ ပြန်
တန်ထွက်သွားရ၏။ ကြောင်ရိုင်းကလည်း အစွမ်းထက်သော
ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ဟန် တူပေသည်။

ကြောင်ရိုင်းက မာန်သွင်းကာ ခုန်ပျံတိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေ
၏။ ဓားနှစ်လက်မှာတည်း အဆက်မပြတ်ထိခတ်ကာ မီးများ
က ပွင့်ပြာထွက်လျက်ရှိနေ၏။

ဓားကွက် ငါးဆယ်ကျော်လာသည့်အထိ အနိုင်အရှုံးက
အဖြေမပေါ်သေးပေ။ ရုတ်တရက် ကြောင်ရိုင်းက ခုန်ပျံဝင်
ထောက်လာပြီး ဓားချက်ဖြင့် စန်းချွဲယဲ၏ ရင်ဝကို ခုတ်ပိုင်း
ပစ်လိုက်၏။

စန်းချွဲယဲက ကိုယ်ကိုနောက်သို့လှန်ချကာ ရှောင်တိမ်းပေး
လိုက်ရင်း ကြိုးကြာခြေကွက်ဖြင့် ကြောင်ရိုင်းကို ကန်ထုတ်ပစ်

တိုက်၏။ ကြောင်ရိုင်းက စန်းချွဲယဲ အသုံးပြုလိုက်သော ကြိုး
ကြာခြေကွက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ဘက်သို့ အမြန်
ဆုံးလွှားတက်ကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

ကြောင်ရိုင်းက ရှေ့သို့လောကြီးကာ ဝင်ထောက်လာ၏။
စန်းချွဲယဲက ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရာ ကြောင်ရိုင်း၏ ကိုယ်ကြီး
က ရှေ့သို့ ဝိုက်ဆင်းလာ၏။

'ရွမ်း'
'အား'

စန်းချွဲယဲက ဝိညာဉ်တောင်ပြောင်းဓားချက်ဖြင့်တိုက်ခိုက်
ပစ်လိုက်ရာ ကြောင်ရိုင်းမှာ အားခနဲအော်ဟစ်ကာ လူတခြား
ဓားတခြားဖြင့်ပြီး လွှင့်စဉ်ထွက်သွားရ၏။ စန်းချွဲယဲက ခုန်ပျံ
ကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်ရိုင်းမှာ အသက်ငွေ့ငွေ့သာ ကျန်ရှိ
ပေတော့၏။

စန်းချွဲယဲက ကြောင်ရိုင်းအား....

'ကိုင်း ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ သူတစ်ပါးကို သတ်ဖြတ်ခဲ့တုန်းက
ခင်ဗျားတို့ ကြောင်ရိုင်းတွေက အသံမြည်ကြတယ်၊ အခုအော်
နိုင်သေးရဲ့လား'

ကြောင်ရိုင်းက စန်းချွဲယဲအား မကျေမနပ်ဖြင့်ကြည့်ရင်း
က အသက်ပျောက်သွားရလေတော့၏။ စန်းချွဲယဲက ကြောင်
ရိုင်း၏ ကိုယ်တွင် ရွာကြည့်လိုက်ရာ ငွေ့လွဲထက်မှတ်များနှင့် စာ
တစ်စောင်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။

စန်းချယ်လဲက စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။
 'ကြောင်ရိုင်း၊ ဟူရှောင်ဖန်းကို သုတ်သင်ပြီး ကျောက်စိမ်း
 မြင်းရုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ပါ။ တကယ်လို့ လုပ်ငန်းမအောင်မြင်ရင်
 ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ပါ။ လုပ်ငန်းပြီးစီးရင်
 ချယ်ရီရွေးဖောင်းပစ္စည်းဆိုင်က ဖုံးတောက်ကွမ်းနဲ့ အပြန်ဆုံး
 ဆက်သွယ်ပါ။'
 စာမှာ လက်မှတ်ရေးထိုးမထားပါ။ စန်းချယ်လဲက စာကို
 ဖတ်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်၏။ ငွေလွှဲလက်မှတ်များကို အကျိုး
 အတွက် အိတ်ထဲထည့်ကာ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် စန်းချယ်လဲသည် ချယ်ရီရွေးဖောင်း
 ပစ္စည်းဆိုင်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ဆိုင်သို့ရောက်သောအခါ
 ဆိုင်ရှင်ဖြူဟန်တူသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရ
 သည်။
 စန်းချယ်လဲက အဘိုးအိုကို ငွေလွှဲလက်မှတ်များ ထုတ်ပြလိုက်
 ပြီး...
 'ဆရာကြီးက ဖုံးတောက်ကွမ်းပါလား'
 'ဟုတ်ပါတယ်၊ မောင်ရင်က ဘယ်သူပါလဲ'
 'ကျွန်တော်က ကြောင်ရိုင်းပါ။ ဒီမှာ ငွေလွှဲလက်မှတ်တွေ
 ပါလားပါတယ်'

ဖုံးတောက်ကွမ်းဆိုသည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးအိုက ငွေလွှဲလက်မှတ်
 များကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီး စန်းချယ်လဲကား...
 ငွေလွှဲလက်မှတ်တွေကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဆရာလေးအထဲ
 ကြပါခင်ဗျာ'
 ဆိုင်ရှင်က စန်းချယ်လဲကား ဆိုင်နောက်ဖက်ရှိ အခန်းကပ်
 ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။
 အခန်းထဲတွင် အဘွားအိုတစ်ယောက်က ထိုင်လျက်ရှိနေ၏။
 အဘိုးအိုက စန်းချယ်လဲကို အဘွားအိုထံ ပို့ထားခဲ့ပြီ ပြန်လည်
 ထွက်ခွာသွား၏။
 စန်းချယ်လဲက အဘွားအိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင်
 ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အဘွားအိုက စန်းချယ်လဲကို စူးစိုက်ကြည့်
 လျက် ရှိနေ၏။ အဘွားအိုက အေးဖက်စက် လေသံဖြင့်...
 'ရှောင်ဟန်ချူးကို လာရှာတာ မဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 'မင်း ကြောင်ရိုင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း ဝင်လာကတည်း
 က ငါထိပါတယ်။ ကြောင်ရိုင်း ဆေးသွားပြီ မဟုတ်လား'
 'ဟုတ်တယ်၊ ဆေးသွားပြီ'
 'မင်း အခု ဗီကို ဘာလာလုပ်မှာလဲ'
 'ရှောင်ဟန်ချူးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လာစုံစမ်းတာပါ'
 'ရှောင်ဟန်ချူးက ငါတို့ဆီမှာမှ မရှိဘဲ သူက လင်းနို့ ဂိုဏ်း
 မှာ ရောက်နေတာပဲ'
 'အဲဒါကို ကျွန်တော် မေးမလို့ပါ။ လင်းနို့ ဂိုဏ်းက ဘယ်
 မှာ စခန်းချထားပါသလဲ'

'မင်းလက်ထဲမှာ ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ် ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ် ငါ့လက်အပ်ရင် မင်းသိချင်တာတွေ သိရ မှာပါ'

'ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ်ကတော့ ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ရှောင်ဟန်ချူးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခပ်ဗျားပြောမပြရင် ကိုယ့်ဘာ သာကိုယ် စုံစမ်းရတော့မှာပေါ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားက ပြောမပြဘူးလား'

အဘွားအိုက ကောက်ကျစ်စဉ်လဲစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်ရင်း....

'ကျောက်စိမ်းမြင်းရုပ် မရဘဲနဲ့တော့ ဘယ်လိုမှ ပြောမပြ နိုင်ဘူး၊ မင်းဘာသာမင်း ကြိုက်ရာလမ်းကိုသာ ရွေးချယ်ပေ တော့၊ မင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်'

'ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင်လဲ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး'

စန်းချယ်က ပြောတာ ထိုင်ရာမှ ထရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ အဘွားအိုက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

'ဗီဒနရာဆောက်မှတော့ မင်းကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်လွှတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ'

စန်းချယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ....

'ခင်ဗျားက ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လို့လဲ'

'မင်းနောက်ကိုလဲ လှည့်ကြည့်ပါဦး'

စန်းချယ်က နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အဘွား အိုက နံရံမှ ခလုတ်ကို ဆွဲချလိုက်ရာ စန်းချယ် ထိုင်နေသော နေရာမှ ပွင့်ထွက်ကာ အောက်သို့ ကျဆင်းသွားရသည်။

ရုန်း

စန်းချယ်က ကိုယ်ဖော့ပညာဖြင့် အောက်သို့ ကျဆင်းသွား သဖြင့် သက်သာရာရသွား၏။ သူ ရောက်ရှိနေရာမှာ မြေ အောက်ခန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ အပေါ်ဘက်မှ ဂျိမ်းခနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ အဘွားအို၏ အသွင်သဏ္ဍာန်က ထွက်ပေါ် လာသည်။

အဘွားအိုက အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ် မောလိုက်ရင်း....

'ဟား ဟား ဟား နဂါးဓားစန်းချယ်၊ မင်း ဘာ တတ် နိုင်သေးသလဲ၊ မင်း စိနယ်မြေကို ရောက်ကတည်းက ငါ့တို့ က သိနေပါတယ်ကွ၊ ငါ့တို့ လူစွမ်းကောင်း ကြောင်ရိုင်း အတွက် မင်း မကြာခင်မှာ အမြန်ဆုံး သေရစေမယ်၊ သေရ စေမယ်'

အဘွားအိုက အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း ခြေစက်ကပ်အက်ကဲ့ သော အသံကြီးဖြင့် ပြောကြားလိုက်၏။ စန်းချယ်က အပေါ် သို့ မော့ကြည့်လိုက်ကာ....

'ခင်ဗျားကို ကျုပ်မရွေးတာတွေ မေးချင်တယ်'

'နစ်က ဘာမေးချင်လို့လဲ'

'ရှောင်ဟန်ချူးဟာ အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ'

'ဟဲ့ သူက အခု လင်းနီ့ဂိုက်မှာပေါ့'

'သူက အခု လင်းနီ့ဂိုက်မှာတော့ သိပါတယ်၊ လင်းနီ့ ဂိုက်၊ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ သိချင်တာပါ၊ ခင်ဗျားက ကြောင်ရိုင်း ဂိုက်ဆိုတော့ လင်းနီ့ဂိုက်၊ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိနေလိမ့် မလို့၊ လင်းနီ့ဂိုက်၊ ဘယ်မှာ စခန်းချထားသလဲ'

နှစ်မသခင် သိရစေမှာပေါ့၊ လင်းနို့ ဂိုဏ်းက မြင်းယုံ
ဘောင်ထိပ်မှာ ရှိကယ်၊ စိပူးကန်တော်မဟာရဲ့ အနောက်ဖက်မှ
ရှိတယ်

ထို့နောက် အပေါ်မှ ဂျိမ်းခနဲ လသံကြီးနှင့်အတူ အတွား
ကြီးလည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။ အတွားကြီးပျောက်
ကွယ်သွားသည်လျှင် စန်းချယုံက သူ့ ဧကန်ရှိနေရာကို အကဲ
ခတ် စူးစမ်းကြည့်လိုက်၏။

လေးဖက်လေးတန်စလုံး ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့်
အခိုင်အမာ ကာရံထားပြီး လုံခြုံစိတ်ချရသော အခန်းကြီး
ထစ်ခန်းပင်ဖြစ်၏။ ဤနေရာမှ မည်သူမျှ ပြန်ထွက်ရန် မဖြစ်နိုင်
ပါချေ။

စန်းချယုံက အခန်းထောင့်ရှိ ကောက်ရိုးများထက်တွင်
အေးဆေးစွာထိုင်ကာ အမောဖြေနေမိလိုက်၏။ သူက အကျဉ်း
အကျပ်ကြားတွင် ဧကန်ရှိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အရေးမစိုက်
ပေ။

အမောပြေသွားပြီးနောက် သူက အပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်
၏။ ရောက်သည့် နေရာရှိ ကျောက်စွန်းကြီးများကို ဆွဲကိုင်
ထားလိုက်၏။ နောက်ဘစ်ဆင့် ထပ်ခုန်လိုက်သည်နှင့် အပေါ်မှ
တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

တံခါးဝတွင် ကြီးမားလေးလံသော ကျောက်ပြားတံခါး
ကြီးတစ်ချပ် ရှိနေ၏။

‘ဝုန်း’
‘ဂျိမ်း’

စန်းချယုံ၏ နဂါးအတွင်းအား လက်ဝါးချိတ်ချက်ကြောင့်
ကျောက်တံခါးကြီးမှာ ကျိုပြတ်ကာ ပွင့်ထွက်သွားရ၏။ သူက
ပွင့်သွားသော တံခါးပေါက်အတိုင်း အပေါ်သို့ ခုန်တက်
လိုက်သည်နှင့် အတွားအိုနှင့် သိုင်းသမားများကို ရင်ဆိုင်လိုက်
ရ၏။

အတွားအိုက လက်ထဲတွင် လှံရှည်ကြီးတစ်လက် ကိုင်ဆောင်
ထား၏။ သိုင်းသမားများမှာ လေးယောက်ဖြစ်ကာ အစိမ်း
ရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး လူထွားကြီးများ ဖြစ်ကြ၏။

‘ယား’

အတွားအိုက မာန်သွင်းကာ လှံရှည်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး လွှား
ဝင်လာ၏။ စန်းချယုံက ဓားကို အောက်သို့နှိမ့်ကာ မိုးဖောက်
ကြယ် ဓားချက်ဖြင့် တိုက်ခိုက် ပစ်လိုက်ရာ အတွားအို၏ စင်္ဂ
ရှည်မှာ ထန်းခနဲမြည်ဟည်းသွားပြီး ခါးလယ်မှ ကျိုပြတ်ထွက်
သွားရ၏။

‘ဝုန်း’

စန်းချယုံက လက်ဝါးဖြင့် ချိတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရာ လူထွား
ကြီးနှစ်ယောက်မှာ အော်ဟစ်ကာ နောက်သို့ လှင့်စဉ်ထွက်သွား
ရ၏။

အတွားအိုက မာန်သွင်းရင်း အော်ဟစ် ဝင်ရောက် လာပြန်
၏။ အတွားအိုက လက်ထဲတွင် ဓားတစ်လက် ကိုင်ဆောင်
ထား၏။

စန်းချိုယဲ့၏ ဓားချက်ကြောင့် အဘွားအိုမှာ လူတခြား
ဓားတခြားဖြစ်ကာ လူထွားကြီးများအပေါ်သို့ ပစ်လဲကျသွား
ရ၏။

အခြေအနေများ အားလုံး ရှုပ်ထွေးနေခိုက် စန်းချိုယဲ့က
အပြင်သို့ လွှားထွက်လာခဲ့၏။ သူ၏ ထိပ်တန်းကိုယ်ဖော့ပညာ
ကြောင့် အဘွားအိုနှင့် သိုင်းသမားများမှာ နောက်မှ ပြေး
လိုက်ကြသော်လည်း စန်းချိုယဲ့၏ အရိပ်အရောင်ကိုမူ မတွေ့ရ
တော့ပေ။

စန်းချိုယဲ့က တည်းခိုဆောင်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။ သူက
အရက်သောက်ရင်း စဉ်းစားနေမိ၏။ ရှောင်ဟန်ချူးမှာ ယခု
အခါ လင်းနို့ ဂိုဏ်းသည် မြင်းပျံတောင်ထိပ်တွင် ရှိနေသည်ဟု
သိရ၏။

ထို့ပြင် မြင်းပျံတောင်ထိပ်သည် စီးဝူ ကန်တော်မဟာ၏
အနောက်ဖက်တွင် ရှိနေမည်ဟု ဆို၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူက
စီးဝူကန်တော်မဟာ၏ အနောက်ဖက်စူးစူးသို့ သွားရောက်ကာ
မြင်းပျံတောင်ကို ရွာပေ့ရမည် ဖြစ်ပေ၏။

စတုတ္ထတွဲ(ဘေတ်သိမ်း)ကို အော်လက်ပတ်ရှုပါရန်။

မောင်နှင်းဆွေ

